

Rất
Ruồi
má bên

Đồng
Tử

<https://casino7788.wordpress.com>

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31: Phiên Ngoại

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hứa Trùy Nhi là một đứa nhóc từ trên núi xuống, cha đã mất nên cậu phải bán mình chôn cha. Cậu tầm mười tám, mười chín tuổi, có lẽ là do lâu ngày không được ăn muối cho nên da dẻ nhẵn nhụi, sắc mặt trắng nhợt, trên gò má hao gầy có một nốt ruồi nho nhỏ.

Lúc này cậu đang ngồi trên kiệu hoa, run rẩy tiến vào đại viện tường cao tám thước nhà họ Ngụy. Người ta coi cậu như khuê nữ rước vào nhà, cho cậu tiền mua quan tài mai táng cha.

“Tiến vào nhất viện!” Bà mối đứng bên ngoài hô.

Cậu giả cho cậu cả nhà họ Ngụy, một kẻ bại liệt toàn thân, nghe nói là từ cầm tới đầu ngón chân không thể động đậy chút nào. Hứa Trùy Nhi thầm nghĩ, con người này sao có thể sống đây.

Cậu cả nhà họ Ngụy đã từng có hai người vợ, người vợ cả là cưới hỏi đàng hoàng, khi biết anh bị bại liệt đã thắt cổ tự vẫn rồi, người còn lại cũng giống như Hứa Trùy Nhi, được mua về, cũng là một khuê nữ biết an phận thủ thường, nhưng chưa được nửa năm đã cùng với người làm công ở tiền viện làm loạn còn mang thai cho nên bị đánh chết.

Cũng phải thôi, đâu ai có thể sống được cùng với người bại liệt toàn thân.

“Tiến vào nhị viện.” Đã quá nửa đêm, không châm đèn cũng chẳng đốt pháo, họ chỉ lặng lẽ đưa cậu vào trong viện.

Yên lặng cũng tốt, Hứa Trùy Nhi nắm chặt bàn tay nghĩ thầm, cậu đang lừa người ta, lừa người ta rằng cậu là khuê nữ, cậu cảm thấy rất áy náy. Dưới tấm khăn voan mỏng manh là một mái tóc ngắn vừa mới được buộc bằng một sợi dây đỏ, cậu nói rằng vì cha mất nên trong lòng vô cùng buồn bã nên đã cắt tóc, kỳ thực là do cậu lừa dối muốn che dấu thân phận nam nhi.

“Tiến vào tam viện, hạ kiệu!”

Hai bên có người dìu, cậu dò dẫm bước lên bậc tam cấp, cánh cửa to kẻo kẹt mở ra, mấy người vôi vãi đón cậu dẫn tới mép giường, chợt nghe thấy một giọng già khô khốc giảo hoạt nói: “Khuê nữ số tốt thật, được gả vào nhà họ Ngụy!”

Hứa Trùy Nhi vươn tay muốn kéo khăn voan lên, bị véo một cái thật mạnh vào mu bàn tay, “Nếu như tôn kính, còn gọi cô một câu mợ cả, nếu như không tôn kính ấy à, thì cô cũng chỉ giống như một đĩa nha hoàn bưng trà rót nước hầu hạ người ở viện này mà thôi.” Bà thím răn dạy nói, “Thân thể của cậu Cả không nhanh nhẹn, từ hôm nay trở đi, cô chính là vợ cậu rồi, làm tay làm chân cậu, nếu như làm cậu tức giận, thì tôi sẽ vả miệng cạo đầu cô đó!”

Làm sao có thể chứ, Hứa Trùy Nhi ngoan ngoãn gật đầu, đã cầm tiền của Ngụy gia rồi, cậu cả đời này phải làm trâu làm ngựa cho người ta: “Thưa vâng, tôi đã hiểu rồi.”

Có người cười cợt, “Ồi chà đúng là người ở trong núi...” Bọn họ thì thầm với nhau, “Giọng nói thật quê mùa, không giống như con gái...” Nói xong liền cười đùa đi ra, khóa cửa bên ngoài lại, tiếng chuyện trò xa dần.

Hứa Trùy Nhi vân vê ngón tay, kéo khăn voan xuống, ánh nến mờ ảo, cả căn phòng rộng không có dáng vẻ của một căn phòng cưới, ngay cả chữ

Hỉ đều không dám, cậu đứng dậy xoay người lại, vừa nhìn một cái đã giật mình hoảng hốt.

Trên chiếc giường đang sau lưng cậu, một thân hình đàn ông nằm ngay đơ, khung xương vừa to vừa dài, nhưng chẳng có mấy thịt, anh không nói gì, con người đen thẫm liếc nhìn về phía cậu một chút rồi lại liếc trở về.

Cậu cả họ Ngụy đây sao? Hứa Trùy Nhi kinh hãi, chôn chân ở đó đứng nhìn. Người này vô cùng gầy, có lẽ là do nằm lâu ngày, dung mạo đẹp đẽ trời sinh đã bị hủy hoại, không có chút sức lực trở mình.

Những lời các bà thím nói còn cả bộ dáng cười cợt, tùy tiện nữa, cậu Cả đều nhìn thấy sao? Hứa Trùy Nhi bỗng nhiên hiểu ra, cái gọi là tôn kính, gụy tắc, đều là giả dối, con người đáng thương này đã chẳng còn vị trí gì trong ngôi nhà to lớn này rồi.

Thế còn mình thì sao? Sờ sờ hầu kết dưới chiếc áo cao cổ, cậu thôi tắt ngọn nến.

Giường đã được trải, chăn đệm đều là mới, cậu cởi giày leo lên, cậu mò mẫm cởi quần áo, người bên cạnh im lặng không phát ra chút âm thanh giống như đã chết vậy, cậu tránh anh rồi nằm xuống, vì hổ thẹn trong lòng mà không dám ngủ, mang theo một bụng tâm tư nằm suy nghĩ.

Lỡ như bị phát hiện thì sao? Chắc không đâu, một người bại liệt còn không thể xoay mình...Người nhà giàu cũng thật biết chà đạp kẻ khác, đã thành ra như vậy còn muốn cưới vợ mới...

Đây là đêm đầu hai người họ ở chung, sau này còn rất nhiều ngày tháng chung chăn chung gối. Trong bóng đêm cậu len lén quay đầu nhìn, người đàn ông của mình dường như đang bị chặn cước đè lên, chỉ lộ ra một đoạn cổ áo cài chặt.

Hứa Trùy Nhi trở mình bò dậy, “Ôi, em quên mất không cởi quần áo cho cậu rồi”. Đây là câu đầu tiên cậu nói với anh, “Cậu có khó chịu không?” Hai tay cậu cởi nút áo cho anh, đầu ngón tay chạm vào một thân thể nóng hừng hực, đã gầy như thế này rồi vẫn còn nóng như vậy, Hứa Trùy Nhi giờ đây mới thực sự cảm thấy đây là một người còn sống, cậu nhất định phải đối xử với anh như một người sống.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hứa Trùy Nhi trở mình bò dậy, “Ôi, em quên mất không cởi quần áo cho Cậu rồi”. Đây là câu đầu tiên cậu nói với anh, “Cậu có khó chịu không?” Hai tay cậu cởi nút áo cho anh, đầu ngón tay chạm vào một thân thể nóng hừng hực, đã gầy như thế này rồi vẫn còn nóng như vậy, Hứa Trùy Nhi giờ đây mới thực sự cảm thấy đây là một người còn sống, cậu nhất định phải đối xử với anh như một người sống.

Cởi bỏ nút áo, hai chân cậu một trái một phải vắt ngang qua thắt lưng anh, nâng lưng giúp anh cởi bỏ quần áo, cởi bỏ áo ngoài dày cộp, cậu sờ tới áo lót phía dưới thấy toàn là mồ hôi.

“Để thế này mà ngủ qua một đêm sao được.” Hứa Trùy Nhi thở hển nói thầm, cậu Cả tuy gầy nhưng để di chuyển cũng rất khó khăn đối với Hứa Trùy Nhi vóc dáng nhỏ bé, ôm lấy cái eo đầy mồ hôi của anh, cậu nói: “Nếu như lần sau còn thế này, cậu phải nói với em một câu.”

Đêm khuya tĩnh lặng, giọng nói nhỏ kèm theo những tiếng thở dốc liên miên giống như đang gọi giường.

Không nhìn rõ sắc mặt cậu cả, có lẽ là cảm thấy phiền phức, Hứa Trùy Nhi cố gắng như vậy mà anh cũng không thèm nói một câu, cũng không động đậy một chút, Hứa Trùy Nhi đưa tay qua xoa nắn bả vai gầy gò không chút thịt của anh: “Không di chuyển nổi sao?” Sau đó lại vuốt yết hầu “Cổ họng cũng không dùng được?”

Không có phản ứng.

Hứa Trùy Nhi rời khỏi người cậu cả, không nghĩ ngợi gì nhiều lập tức kéo dây lưng anh, cậu Cả không biểu hiện gì có lẽ là không biểu hiện nổi nữa rồi, cho đến khi quần bị cởi vứt ra một bên Hứa Trùy Nhi mới đột nhiên nhớ ra bây giờ mình đang là nữ, một “hoàng hoa khuê nữ” vừa mới được gả vào nhà người ta, cậu thế này...

Cậu bất động trong chốc lát, sợ nội tâm đen tối của mình bị lộ tẩy, cậu nhìn về phía người kia, cũng không biết người kia có nhìn cậu hay không. Cậu hoang mang rối loạn lập tức đắp chăn cho anh, dịch chăn cẩn thận rồi bảo anh nhanh ngủ đi.

Có lẽ là mất chút sức lực nên lần này nằm xuống cậu liền ngủ luôn, trong lúc mê man cậu nằm mơ một giấc mơ, trong mơ có cha, có căn phòng nhỏ nơi sườn núi, có con đường nhỏ hoang vắng. Cậu ngẩng đầu lên nhìn trời đang mưa, nước mưa rơi xuống mặt đất tích thành sông, nước từ phía trước ào ào chảy tới, mực nước ngày một cao làm ướt mất quần áo của cậu, quần dính vào chân, cảm giác rất không thoải mái...

“Ừm...” Cậu dụi dụi mắt, tỉnh dậy thấy phía dưới chân vừa ướt vừa nóng, giống như vừa làm đổ một bát nước ấm. Cậu nhấc chăn lên sờ soạng, đệm giường đều ấm, tấm chăn của cậu Cả còn ướt hơn, sờ tới sờ lui cậu phát hiện nước là từ đũng quần cậu Cả tới.

“Cậu... đái dầm rồi?” Hứa Trùy Nhi lau tay vào đệm, đứng dậy đốt nến, mang tới đặt trước đầu giường, trong ánh nến yếu ớt, cậu Cả nhắm mắt, nhưng có thể nhìn thấy quai hàm đang cắn chặt.

Anh ta bại liệt đến nỗi...không khống chế được đi tiểu? Hay là do cậu mạnh nín nhịn không chịu gọi mình? Trong lòng Hứa Trùy Nhi xót thương con người này, thương cảm anh bị bệnh, thương cảm anh uổng phí lòng tự tôn. Chẳng trách, hai người vợ đầu của anh ta một người treo cổ một người gian dâm, hai người đó có lẽ đã làm cho anh cảm thấy không còn hy vọng gì nữa rồi.

“Không sao, đôi chân đệt là đợc rồi.” Hứa Trỳ Nhi nói, cầm lấy bàn tay gầy như que củi của anh, hai bàn tay to lớn, nhất định đã từng dày dặn có sức sống, “Nếu như lần sau muốn đi tiểu, Cậu gọi em một câu, gọi em là Trỳ Nhi...” nói tới đây, cậu vội sửa lại, “Gọi em là nha đầu đợc rồi.”

Nói xong, cậu xoay người kéo cậu Cả công trên lưng, lồng ngực gầy gò dán vào tấm lưng nhỏ bé, găng sức công anh xuống giường, cậu cắn răng dùng sức không hề để ý đến người đàng sau đang nhìn mình bằng ánh mắt kinh ngạc.

Cậu công anh ngồi trên ghế, sau đó mở cái tủ lớn trong phòng lục lọi, chần đệm đều có, còn có cả mấy bộ áo lót mới, cậu nhanh nhẹn trải lại giường, sau đó vắt khăn mặt trên chiếc ghế dựa, miệng mấp má, ngồi quỳ xuống.

“Em...” Mặt cậu có chút đỏ, nắm lấy cạp quần cậu Cả kéo xuống,”Đề em lau người cho cậu...”

Nửa câu sau giọng nói đã nhỏ tới mức không thể nghe thấy, chỉ có tiếng sột soạt kéo quần xuống, hai chân anh gầy như que củi, vật giữa hai chân mềm oặt nằm đó. Mặt Hứa Trỳ Nhi càng đỏ hơn, tuy đều là nam nhân như nhau nhưng dùng khăn lau đến chỗ đó cậu vẫn rất ngượng ngùng.

Nghĩ tới bộ dạng ngượng ngùng này có thể bị cậu Cả nhìn thấy, cậu không muốn để anh nhìn nên giả vờ dùng mu bàn tay lau mồ hôi để che mặt lại. Chỉ thoáng nghiêng đầu, cậu nhìn thấy vết sẹo trên hông anh: “Hả?” Cậu đưa tay chạm vào, hóa ra không chỉ có một vết, từ đùi đến hông rồi đến lưng có vô số vết to nhỏ, tất cả đều đã hoại tử.

“Sao lại thế này...” Cậu kinh ngạc ngẩng đầu, cùng cậu Cả bốn mắt nhìn nhau, đây là con người, một con người đang sống sờ sờ, người nhà của anh sao lại có thể để cho anh trở thành thế này.

“Buổi tối không có ai đến trông nom Cậu sao? Cậu trở mình, đi tiểu cũng không ai chăm sao?” Cậu tức giận, đôi mắt ươn ướt, thuần khiết xuất phát từ nội tâm thương hại một người bại liệt, cậu dậm chân, đứng lên, “Bọn họ mặc kệ cậu thì để em chăm!”

Cậu lau khô người cho anh, cống anh cẩn thận đặt trên giường, cho anh nhìn xuống dưới, dùng nước bọt của mình từng chút từng chút làm sạch vết thương trên lưng anh, vừa lau vừa rơi nước mắt, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống vết thương thổi rửa sưng đỏ, thân thể không linh hoạt khẽ run.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3

“..... mới đêm đầu tiên đã cởi quần rồi.....”

“Cái loại nha đầu quê mùa này....không thể “giày vò” cậu Cả được.....”

“Ôi chao, có thể “giày vò” được cậu Cả cũng là điều tốt nha!”

Tiếng cười. Hứa Trùy Nhi cau mày tỉnh lại, trời đã sáng rồi, trong phòng có tiếng bầy bát đĩa. Cậu xoay người, nhắc chân cậu Cả lên, thấy anh cũng đã tỉnh, cúi đầu nhìn chăm chăm đôi uyên ương thêu hoa trên chiếc gối đầu giường.

“Không khó chịu chứ?” Cậu xoa bóp ngực cho anh, đêm qua cậu để cho anh nằm sấp ngủ, sợ anh khó chịu nên đặt một chiếc gối đầu mềm trước ngực anh, “Đợi qua hai ngày nữa, vết thương khỏi rồi chúng ta có thể nằm ngủ.”

Vừa nói, cậu tìm áo lót cho anh mặc, trước tiên mặc quần sau đó mặc áo, thu dọn cho anh xong, cậu mặc váy lên. Ánh mặt trời bên ngoài sáng như thế, cậu sợ người ta nhìn ra cậu là một thằng nhóc không ngực không mông.

Vén rèm giường lên, cậu cầm lấy dây buộc tóc màu đỏ hôm qua, vụng về buộc tóc. Cánh tay trắng nõn, vừa nhỏ nhắn vừa nhắn nhụi, vươn ra từ tay áo hoa sen lửng, vô cùng đẹp mắt.

Nhóm bà thím nhìn thấy hần, nháy mắt với nhau: “Tối qua cô dâu nhỏ có phải đã mệt chết không?”

Hứa Trùy Nhi chột dạ, không dám ngẩng đầu, trong mắt các bà thì là cậu đang thẹn thùng: “Cô đừng học kẻ lẩn trước, làm loạn với nam nhân khác”. Các bà cợt nhả: “Buổi tối nếu như cô có thể thật sự “giày vò” được cậu cả, mang thai đứa nhỏ, liền có thể có chút vị trí tại Ngụy gia này.”

Những lời nói khó nghe này, Hứa Trùy Nhi đều hiểu được, cậu cúi đầu không nói gì.

Các bà lại nói: “Khi cậu Cả còn chưa bị liệt, đến Trạm Kim Lô phong lưu, một lần đi tận ba ngày ba đêm, các cô nương đẹp như tiên nữ thay phiên nhau ngồi lên đùi cậu! Thái lữ trưởng là thủ hạ của Trương đốc quân có biết không, cùng cậu Cả kết bái huynh đệ, náo nhiệt cỡ nào cô biết chứ!”

Hứa Trùy Nhi ngốc ngốc nhìn bọn họ, cậu không biết, cậu chỉ biết sống trên núi, nghe tiếng sói tru, quang cảnh náo nhiệt nhất mà cậu từng nhìn thấy chính là khi cha cậu một thương đâm chết con gấu lớn, lột da mang lên trấn bán được rất nhiều tiền.

“Bây giờ mới năm liệt chưa được một năm, nên nói là gì nhỉ.” Nhóm bà thím lại ồn ào lên, “Đúng, đúng, là anh hùng mạt lộ”.

Hứa Trùy Nhi ngại ngùng, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Cậu Cả...” Cậu nói nhỏ, sợ người trên giường nghe được: “Cậu Cả làm sao mà phải năm liệt giường?”

“Năm ngoái phòng của cậu Hai bị cháy, cậu Cả đi cứu hỏa, bị xà nhà rơi gãy chân.” Mấy bà thím lôi cậu đến bên bàn ngồi xuống, trên bàn có canh đậu đỏ, bánh bột ngô, “Thầy lang đến xem, nói rằng xương không có vấn đề, nhưng không biết bị đứt cái gân nào, cả người không đứng dậy nổi.”

Hứa Trùy Nhi cầm bánh bột ngô lên, nhìn thấy có người trong số họ cầm bát bánh trứng muốn đút cậu Cả ăn, cậu bỏ bánh bột ngô xuống đi qua đó: “Năm ăn để bị nghẹn, để tôi nâng cậu ấy dậy...”

Bà thím cầm bát chê cậu phiền phức: “Nâng cái gì mà nâng, thắt lưng cậu Cả mềm nhũn làm sao mà ngồi được.” Bà ta cầm cái bát gượng gạo ngồi xuống giường, xúc một thìa bánh trứng, “Cũng không phải là đầy tớ chúng ta không tận tâm. Cậu Cả bệnh lâu ngày năm đó, cậu còn chưa có con, ngay cả anh em với hai người vợ còn không hầu hạ nổi, còn trông cậy gì vào chúng ta?”

Bà ta nói không sai, có giàu có hơn nữa khi rơi vào hoàn cảnh này cũng chỉ chờ chết, chết sớm sớm siêu sinh.

Bánh trứng được đưa tới bên miệng, cậu Cả quay đầu đi, bà thím dúm thìa theo đút, cậu cả nhú mào, sắc mặt có vẻ buồn nôn, Hứa Trùy Nhi nhìn không vừa mắt, đưa tay giành lấy thìa: “Thím làm gì vậy, không nhìn thấy Cậu không muốn ăn sao.”

Bà thím đảo mắt: “Nha đầu ngu ngốc.” Bà ta đặt bát xuống bên giường, “Cậu chỉ có thể ăn cái này, ăn cái khác làm sao nuốt được, có nuốt xuống được cũng không ra được.”

Hứa Trùy Nhi nhìn cậu cả, lại nhìn bà thím: “Vậy... một năm nay, Cậu chỉ ăn cái này thôi sao?”

Đáp án chính là khẳng định, Hứa Trùy Nhi lại cảm thấy đau lòng, ai mà thế này chắc đều cảm thấy buồn nôn mất. Cậu trầm ngâm, cứng nhắc nói: “Sau này không cần mọi người đút, để tôi làm được rồi.”

“Ôi chao, ôi chao!” Bà thím cầm bát đứng dậy, “Tình cảm thật tốt nha, bớt việc cho tôi làm rồi.” Bà ta dùng một giọng vừa như không muốn cho người khác nghe thấy vừa như muốn người khác nghe thấy nói, “Con báo

quê mùa từ trên núi xuống, cùng cậu Cả ngủ qua một đêm liền nghĩ bản thân trở thành chủ tử rồi sao.”

“Đúng thế.” Cả đám người bàn luận, “Còn chưa bái đường, cũng không tự biết bản thân là ai?” Bọn họ đi rồi, còn nói với lại một câu cho người trong phòng nghe, “Bây giờ chủ nhà là cậu Hai, bám víu vào cái người tàn tật mà còn dám lên mặt với chúng ta, trừ phi có một ngày thần tiên hiển linh làm cho người đàn ông của cô có thể đứng dậy!”

Nếu đây thực sự là cô dâu mới, còn có thể bị các bà làm cho tức chết, nhưng Hứa Trùy Nhi lại là cô dâu giả. Cậu đá bay cánh cửa, quay về nghiêm túc nói với cậu cả: “Đừng nghe các bà ấy nói bừa, xương cốt của cậu không sao, nhất định cậu sẽ đứng lên được!”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cậu Cả thản nhiên liếc nhìn Hứa Trùy Nhi một cái, khóe miệng khẽ động, cuối cùng vẫn không nói gì, nhắm mắt lại.

Hứa Trùy Nhi thấy anh thật đáng thương, cậu đá đôi giày thêu bò lên giường, ngồi xuống bên cạnh anh: “Cậu có thể nói chuyện không?”

Cậu Cả không thèm mở mắt.

“Vậy em gọi cậu thế nào đây?” Hứa Trùy Nhi không để ý cầm bàn tay anh lên nhẹ nhàng nắn bóp: “Quê em người ta vẫn hay gọi theo thứ bậc, vậy em gọi Cậu là Lão đại nhé?”

Cậu Cả trợn mắt nhìn bàn tay mình, lại nhìn cậu, lộ ra biểu tình quái dị, Hứa Trùy Nhi vươn người, sờ khuôn mặt anh giống như hai người là anh em thân thiết vậy: “Cậu xem cậu tuần tú thế này.” Cậu cười ha ha nói tiếp, “Nếu như ở trên trần của em, không biết bao nhiêu hoàng hoa khuê nữ sẽ muốn gả cho Cậu đâu.”

Nói đến đây, Hứa Trùy Nhi có chút cô đơn, cậu sắp mười chín tuổi rồi, vẫn chưa thành thân, ngoài việc nhà cậu ở trên núi rất hẻo lánh, chính là cậu trắng nõn giống như một cô gái vậy, bọn họ đều chê bai cậu, chê cậu không có mọc râu.

“Em...” Cậu cúi đầu, đời này cậu có lẽ sẽ không cưới được vợ rồi, ngược lại còn coi như phụ nữ mà gả đi, “Chúng ta phải sống tới khi đầu bạc, nếu như Cậu có thể nói chuyện thì.. thì Cậu gọi em một tiếng đi?”

Đây coi như một lời cầu xin, cậu Cả vẫn lạnh lùng như cũ, mắt nhìn qua một bên không thèm để ý cậu, Hứa Trùy Nhi thở dài một hơi: “Cha em đã từng nói với em...những người như Cậu cái gì cũng thấy qua rồi, thấy càng nhiều lòng càng sắt đá.”

Cậu miệng nói như vậy nhưng tay vẫn không dừng lại, dường như việc cậu Cả ngạo mạn, thờ ơ chẳng phải việc gì to tát, cậu chỉ để ý hầu hạ anh, đối xử tốt với anh: “Chúng ta ăn cơm trước đi.” Cậu lại ngốc ngốc cười lên. “Ăn no rồi mới có sức mà vận động.”

Nụ cười của cậu phải miêu tả thế nào nhỉ, không khéo léo, không tươi đẹp, mà là ấm áp, như một dòng nước ấm hòa vào lòng người. Hai má cậu đỏ bừng, đôi mắt quả hạnh chớp chớp động lòng người.

Anh xụ mặt không nhìn cậu, bị cậu kéo lên trên lưng, công tới bên bàn ăn, đặt xuống chiếc ghế dựa. Cậu quệt miệng lẩm bẩm: “Ai bảo Cậu không ngồi được, ngồi tốt như thế này còn gì.”

Anh sững sờ nhìn cậu, anh rất ít khi thế này, không dám trực tiếp nhìn mà là nhìn trộm, nhìn thấy cậu tức giận nói: “Người ta ăn cơm đều ngồi, chúng ta sao có thể thua kém người khác, sau này chúng ta cũng ngồi ăn cơm.”

Nói xong, cậu chuyển ghế tới bên cạnh cậu cả, lấy một miếng bánh trên bàn gặm một miếng nhỏ. Cậu buồn bực nhai nát miếng bánh mới nhả nhỏ ngồi xuống, cậu nắm vai anh, mặt đối mặt tiến tới gần giống như chuẩn bị hôn. Cậu có chút ngại ngùng, dán môi mình lên môi anh, động đậy đầu lưỡi, đẩy miếng cơm nát dính nước miếng qua.

Cậu Cả họ Ngụy đỏ mặt, sừng sốt, cũng không chê bẩn, mắt trừng trừng nhìn mặt bàn. Hứa Trùy Nhi cũng không dám nhìn anh, nhẹ nhàng lau miệng, nhỏ giọng nói: “Cậu, Cậu phải mau chóng khỏe...sẽ không cần em đút nữa...”

Một lúc lâu sau vẫn không ai lên tiếng, Hứa Trùy Nhi chậm chậm cắn bánh bột ngô, tiếng nhai răng rắc làm cho cậu Cả nghe thấy liền đỏ mặt, đây không phải là tán tỉnh, không phải đi uống hoa tửu, nhưng làm cho anh toát mồ hôi hơn nhiều so với mấy nàng kỹ nữ ở kỹ viện.

Cánh tay mảnh khảnh bám vào người anh, ngay sau đó là khuôn mặt nhỏ đỏ không thể đỏ hơn. Nha đầu quê mùa ở trên núi tới, ngậm một miếng bánh đã nhai nát, thật ghê tởm chết đi được, nhưng dường như anh không cảm thấy vậy, anh khẽ nhếch miệng như là chờ cậu đưa đến, không biết là chờ cơm hay là chờ miệng.

Miếng thứ hai, vừa đầu vừa ướt, đang dứt thì cánh cửa bị gió đẩy ra. Hứa Trùy Nhi bị dọa một phen, nhảy ra khỏi ghế giống như con thỏ nhỏ, dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng bên ngoài.

Không có tiếng động, cậu quay đầu nhìn cậu cả, người ta cũng đang nhìn lại cậu, cậu ngại ngùng nói: “Không có gì xấu hổ hết.” Cậu cúi đầu, tự cho mình một lối thoát, “Hai chúng ta là người một nhà rồi, không sợ người khác nhìn thấy.” Câu nói này dường như không có sức thuyết phục, cậu nghĩ ngợi nói thêm một câu, “Em hầu hạ người đàn ông của em là chuyện đương nhiên.”

Cậu Cả từng cưới hai người vợ, những việc ngọt ngào chua xót giữa hai vợ chồng đều trải qua cả rồi, nghe Hứa Trùy Nhi cộc lốc hỏi: “Còn muốn không?”

Cậu Cả hơi thất thần, khẽ lắc đầu.

Vừa lắc đầu, anh đã hội hận, anh sợ Hứa Trùy Nhi được một tắc lại muốn tiến một thước, sợ cậu quẩn lầy không rời. Nhưng nha đầu này chỉ khẽ lay váy, đi qua lau dầu trên miệng anh, càng lau càng dầu. “Mẹ ơi” Cậu cười khanh khách, “Biến Cậu thành một con mèo nhỏ rồi.”

Con mèo nhỏ...đã nhiều năm rồi không nghe thấy từ này, cậu Cả chậm chạp nhắm mắt, hầu kết trượt một cái.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Hứa Trùy Nhi vội vàng ăn mấy miếng, thu dọn sạch sẽ cho cậu Cả xong công anh về giường nằm, cậu cùng trèo lên, ngồi gần về phía thắt lưng anh: “Đừng sợ ngứa.” Cậu vén tay áo lên, hai cánh tay trắng nõn sờ anh qua một lớp áo lót, “Để em xoa bóp cho cậu.”

Cậu Cả hơi e ngại theo dõi cậu, bàn tay trên ngực xoa nắn, anh run rẩy, ngón tay nắm chặt khăn trải giường. Hứa Trùy Nhi nhìn thấy, mừng rỡ nói: “A, tay của cậu có thể di chuyển rồi.” Đôi mắt cậu lóng lánh, vui vẻ giống như bản thân mình có thể di chuyển vậy, “Em biết mà, cậu không phải mắc bệnh gì không thể cứu chữa!”

Cậu vô cùng vui vẻ, xoa nắn càng hăng say, hai bàn tay nhào nặn lớp thịt mỏng cứng ngắc trên người cậu cả, từng bước từng bước cẩn thận đấy. Da thịt này đã lâu lắm rồi không cử động, đã quên mất mùi người, lúc này bị hai bàn tay nhỏ linh động liều mạng nắn lấy, cảm giác ngứa ngáy, làn da khẽ run rẩy.

“Em nói với Cậu nhé, em có bản lĩnh cứu sống người đó.” Hứa Trùy Nhi lau mồ hôi cùng anh nói chuyện phiếm, “Ngày lạnh nhất mùa đông năm ngoái, sáng sớm em đã đi phá băng múc nước, cậu có thể đoán được không?”

Anh nhìn theo cậu, tập trung tinh thần như đang nhìn kính chiếu ảnh vậy.

“Dưới tuyết lại có thể có một người.” Hứa Trùy Nhi lần lên trên xoa nắn bả vai anh, cùng anh mặt đối mặt, “Một người đàn ông nằm đó, run rẩy

như sắp bị đông chết, em liền mang hấn về nhà...”

Đôi tay kia đã từ bả vai nắn đến cánh tay, từ ngón tay nắn đến eo, rồi cuối cùng nắn đến đùi. Có thể là do vôi vàng muốn cho anh đứng lên, cậu dùng sức rất mạnh nắn lên đùi, làm cho anh toát một tầng mồ hôi nóng.

“Thấy hấn sắp chết rồi, em công hấn về, qua một đêm liền sống lại”, Hứa Trùy Nhi kiêu ngạo hát hàm, “Cậu đoán xem em đã làm thế nào? Trước tiên em lau sạch người cho hấn, sau đó...”

Sau đó cười hết, cùng người đàn ông kia ngủ qua đêm. Hứa Trùy Nhi không dám nói, bây giờ cậu đang là phụ nữ, là cô dâu mới của cậu Cả họ Ngụy, sao có thể cùng người đàn ông khác cởi sạch ngủ đây: “Dù, dù sao ngày thứ hai liền khỏe rồi.” Cậu lo lắng anh hoài nghi, chột dạ cúi thấp đầu, “Chỉ cần cậu có ý chí, hai chúng ta đồng lòng, cậu nhất định sẽ khỏe lại.”

Anh vẫn như vậy nhìn cậu, Hứa Trùy Nhi nâng một chân của anh lên: “Cậu phải tin em”, cậu nhợt nhạt cười, “Cũng phải tin tưởng bản thân mình.”

Cậu Cả họ Ngụy trước đây không tin tưởng ai, hiện tại lại càng không tin. Nhưng mà hai cánh tay nhỏ bé nhưng có lực kia, cẩn thận vuốt ve từ gan bàn chân đến ngón chân, nhẹ nhàng làm cho anh cảm thấy chút đau đốn.

Cả buổi sáng vừa nói chuyện vừa xoa bóp chân cứ thế trôi qua, tới bữa trưa vẫn là miệng đối miệng đút cơm làm cho hai người mặt đỏ tai hồng. Buổi chiều Hứa Trùy Nhi dọn dẹp nhà cửa, mang quần áo lót dính nước tiểu của cậu Cả mang đi giặt, sau đó công người ra ngoài sân phơi nắng, bận rộn tới tận giờ cơm chiều. Mấy bà thím đưa cơm tới muộn, hai người họ đóng cửa thấp nển lén lút run rẩy trao đổi cơm cùng nước bọt.

Trước lúc tắt đèn, Hứa Trùy Nhi để cho cậu Cả nằm úp sấp, nhìn những vết hoại tử trên mông và đùi anh, dặn dò: “Nếu như cậu muốn đi tiểu

thì gọi em.” Cậu nhéo khuôn mặt anh, trừng mắt nhìn anh: “Giật chăn đệm mệt lắm cậu có biết không.”

Cậu quay lưng qua ngủ, chẳng chốc lát đã ngủ say, đêm nay không mơ thấy gì cả. Quá nửa đêm, quần áo sau lưng bị người túm lấy, Hứa Trùy Nhi dụi mắt đi lấy cái xô ở dưới chân giường: “Cậu muốn đi tiểu?”

Cậu thắp sáng ngọn nến ở đầu giường.

Cậu Cả cúi mặt, ánh mắt bất an nhìn về bên này, như là lần đầu có việc muốn nhờ giúp đỡ, nâng cánh tay không có chút sức lực lộ ra ngón trỏ cùng ngón giữa run rẩy nắm chặt ga giường.

“Đến, cậu dựa vào em này.” Hứa Trùy Nhi đặt cánh tay lên cổ mình, dùng sức lực toàn thân nhắc anh lên, “Cậu đừng vội.” Đầu hai người đối diện nhau, cậu Cả không thoải mái, cúi mặt xuống, để trên vai Hứa Trùy Nhi.

“Đến đi.” Hứa Trùy Nhi túm lấy dây cậu cả, hai bàn tay nhỏ bé cho vào trong móc ra một đồ vật rất lớn, cẩn thận bỏ vào miệng xô, “Cậu tiểu đi”.

Cậu Cả không ngẩng đầu, phía dưới cũng không có động tĩnh, Hứa Trùy Nhi ôm thắt lưng anh, nói vào tai anh: “Nước tiểu không ra được?”

Lại đợi thêm một chút nữa, cậu Cả đã có chút nóng nảy, ngón tay yếu ớt không ngừng trượt trên ga giường. Hứa Trùy Nhi vội dỗ dành: “Không sao, từ từ ra.” Cậu vừa giống như cha, lại giống như mẹ vỗ về lưng anh, cậu khẽ “xùy xùy” giống như cho đứa trẻ đi tiểu.

Có tiếng nước tí tách rơi vào trong xô, Hứa Trùy Nhi thở dài một hơi, đang định nói gì đó, bả vai chợt ẩm ướt, nóng ẩm, giống như nước mắt vậy.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hứa Trùy Nhi không nói gì, đợi cậu Cả tiểu xong, bỏ cái bô xuống, dọn dẹp sạch sẽ cho cậu.

Thối tắt đèn, bốn phía tĩnh mịch, Hứa Trùy Nhi với cậu Cả mỗi người một chăn nằm xuống, những giọt nước mắt trên vai kia vẫn còn ẩm ướt. Cậu càng nghĩ, trong lòng lại càng khó chịu, cậu bỗng nhiên xoay người, cho tay vào trong chăn cậu cả, dùng sức nắm chặt bàn tay anh.

Cái nắm tay này không giống như nam với nữ, cũng không giống vợ với chồng, mà lại giống như hai đứa trẻ, nắm chặt tay nhau, chỉ sợ người kia tỉnh mịch.

Sáng hôm sau mấy bà thím lại tới đưa cơm, Hứa Trùy Nhi công cậu Cả lên ghế ngồi, đầu tiên dứt anh hai thìa cháo loãng, sau đó cầm lấy bánh màn thầu cắn một miếng, vừa nhai cậu đã ngạc nhiên nói: “Ngọt quá!”

Nhân bánh đầy mứt táo, nhưng dường như cậu không biết, ngốc ngốc nhìn cậu cả: “Đây là cái gì, ngọt quá?”

Cậu Cả nhú mày, chỉ là mứt táo mà thôi, nha đầu này làm như sơn trên hải vị, chính mình còn không nuốt, lại muốn mang cho anh ăn, anh cảm thấy rất phiền, muốn bĩu môi cười nhạo nhưng lại nhịn xuống, nâng mí mắt chờ cậu tới dứt.

Một miếng đồ ăn nhai nát, nếu như là trước đây anh sẽ chỉ thấy ghê tởm, nhưng bây giờ không hiểu tại sao, anh nếm tới nếm lui lại thực sự cảm thấy ngọt.

“Ừ...” Hứa Trùy Nhi đẩy nhẹ anh, “Cậu định ăn miệng em à.” Cậu lấy bàn tay lau miệng, không vui nói, “Lần sau không được như thế.”

Cậu Cả trừng mắt nhìn, anh có ăn miệng cậu sao? Làm gì có, anh chỉ nhai miếng mít táo. Lúc này Hứa Trùy Nhi tới dứt miếng thứ hai, anh lạnh lùng quay đầu đi, không thèm nhận. Hứa Trùy Nhi lắc lắc cổ tay anh: “Làm gì vậy, cậu giận em rồi à.” Cậu ngậm đồ ăn trong miệng lẩm bẩm nói: “Đồ ăn ngon thế này, cậu không ăn thì để em ăn.”

Anh không thèm để ý cậu.

Hứa Trùy Nhi dứt khoát nắm lấy ghế dựa tiến đến dứt anh, hai miệng mang theo vị ngọt chạm vào nhau. Thật trùng hợp, bà thím đi đến cho thêm than vào lò sưởi nhìn thấy.

“Ôi chao, ôi chao.” Bà thím giả vờ xấu hổ che mặt, lắc lắc eo diễn trò: “Ngượng chết người ta rồi!”

Đây thực sự là chuyện xấu hổ, Hứa Trùy Nhi đuối lý, cúi đầu không lên tiếng, bà thím càng cố ý nói: “Tôi hầu hạ trong nhà này nhiều năm, lần đầu tiên thấy một người vợ như cô.”

Loại vợ thế nào? Loại vợ ngồi trên đùì đàn ông hôn môi.

Hứa Trùy Nhi không nhịn nổi nữa, căng thẳng đứng lên, đang muốn giải thích mấy câu thì cậu Cả không biết vô tình hay cố ý, cổ tay run rẩy để trên bàn, ngón tay áp út đẩy về phía trước, làm đổ bát bát ngọt xuống đất vỡ tan.

Bà thím lúc này mới nhìn sắc mặt anh, một người bị liệt nhưng thần sắc lại vô cùng uy nghiêm, con mắt đen sẫm thâm trầm, khuôn mặt hiện lên sát khí. Sợ nhất là khi người kia mở miệng, khoe miệng khê nhếch làm người ta sợ hãi.

Bà ta lập tức im miệng, không được thoải mái cúi người chào Hứa Trùy Nhi rồi đi thêm than.

“Haiz, cậu làm đổ đĩa bánh trứng mất rồi.” Hứa Trùy Nhi không nhận ra những gì vừa xảy ra, chỉ lo ngồi xồm xuống, tiếc nuối bát bánh, “Làm hỏng mất đồ ngon!”

Bà thím quay đầu lại nhìn, kinh ngạc vì giọng điệu Hứa Trùy Nhi nói với cậu cả, cậu Cả lạnh lùng bá đạo lúc này lại thản nhiên cười, dường như đang hài lòng với bộ dạng ngốc ngốc kia của nha đầu.

Ăn cơm xong, bà thím thu dọn bát đĩa, Hứa Trùy Nhi không để cậu Cả nằm xuống mà bảo anh ôm lấy cổ mình, nửa công nửa kéo, mang anh đi trong phòng “Cậu thử dùng sức trên đùi mình xem.” Đầu cậu đầy mồ hôi, cổ hết sức tím lấy anh, “Ôm sát em đừng buông tay, chậm một chút.”

Hai người đang thờ hồng học thì cánh cửa bị đẩy ra, người đến không phải là mấy bà thím mà là hai vị phu nhân ăn mặc sang trọng. Từ trước tới giờ Hứa Trùy Nhi chưa từng nhìn thấy người con gái nào xinh đẹp như vậy, mày đen môi hồng, toàn thân nồng nặc mùi son phấn. Cậu lúng túng cúi đầu, dường như chỉ cần cậu liếc nhìn một cái thôi cũng có thể phá vỡ phép tắc giữa nam và nữ.

“Ồ, đây là nha đầu đó sao?”, một người nói, “Đúng là không có gì nổi bật.”

“Vóc dáng cũng được mà,” người còn lại tiếp lời, “Nghe thím Lưu nói tôi còn tưởng là cái dạng gì ghê gớm lắm.”

Hai người đi tới, trái phải đều có nha hoàn dìu, Hứa Trùy Nhi không dám ngẩng đầu, khẩn trương nhìn chăm chăm hoa văn thêu trên đôi giày của mình, hai vị phu nhân tới gần cậu, dùng sức nhéo cánh tay cậu một cái.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Hứa Trùy Nhi từ nhỏ tới lớn chưa từng bị con gái chạm vào, cái nhéo này làm cho cậu khó chịu, cậu rụt cổ, mặt dờng như muốn dán lên cánh tay cậu Cả.

“Ôi nha đầu này.” Hai người vui vẻ cười, “Có chút làm cho người ta thương yêu.”

Mấy nha hoàn tranh nhau thể hiện trước mặt chủ nhân, chỉ cô gái mặc váy đỏ đứng bên trái nói: “Đây là vợ Hai nhà chúng ta”, sau đó chỉ sang cô gái mặc váy xanh, “Còn đây là vợ Ba.”

Nghe các cô nói xong Hứa Trùy Nhi đã hiểu ra, hai người này là chị em dâu của cậu, nếu đã là thân thích cậu đương nhiên sẽ không xấu hổ, cậu rụt rè ngẩng đầu nói một câu: “Tôi, tôi cũng lão đại về giường trước đã.”

Cậu đi qua bọn họ, nghe thấy bọn họ ở phía sau che miệng cười cợt: “Nghe thấy gì không, cô ta gọi cậu Cả là lão đại...” “...quê mùa quá, ngay cả giọng cũng quê mùa...”

Bọn họ chê cậu quê mùa, Hứa Trùy Nhi cũng không ngạc nhiên, các cô gái ở trên trấn cũng chê cậu quê mùa, lúc đó cậu tưởng rằng do bản thân nghèo, nhưng giờ đây khi mặc lên quần áo đẹp đẽ, bọn họ vẫn xem thường cậu như vậy.

“Năm một lát đi.” Cậu sắp xếp chỗ cho cậu Cả, để cho anh nằm một tư thế thoải mái, lấy tay áo lau mồ hôi trên mặt anh, “Đợi bọn họ đi rồi, em tắm cho Cậu.”

Những lời này bọn họ đứng bên kia đều nghe thấy cả, mợ Hai nhìn từ đầu tới chân cậu đánh giá một lần, cất giọng hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười chín.” Hứa Trùy Nhi mím miệng nói đúng sự thật, mấy nha hoàn khẽ nói: “...Lớn như vậy mới gả...”

“Cũng không bó chân.” Mợ Ba nháy mắt với mợ Hai.

Hứa Trùy Nhi lúc này mới dám nhìn váy các nàng, chân của phụ nữ không thể nhìn, nhìn là không đứng đắn. Dưới làn váy rộng lộ ra đôi giày đầu nhọn là giày gót sen ba tấc như người kể chuyện từng kể.

Hứa Trùy Nhi tự biết xấu hổ, che váy lên đôi chân đàn ông của mình, quần thành một hình chữ bát buồn cười.

“Này nha đầu.” Mợ Hai dùng ngón tay ngoắc ngoắc cậu, Hứa Trùy Nhi bước đến, cô ta bèn nắm lấy cánh tay nha hoàn đi về đó, bất ngờ đưa tay bóp mạnh vào hông cậu.

Hứa Trùy Nhi như bị sét đánh, đỏ mặt đẩy cô ta ra, cô dường như không coi việc này có gì to tát: “Hình như cô còn chưa tới kỳ nhỉ”, mợ Hai quay đầu nói với mợ Ba, “Mông lép giống như thằng nhóc con mười bốn, mười lăm tuổi vậy!”

Nhóm nha hoàn cười vang.

Hứa Trùy Nhi không biết bọn họ nói “tới kỳ” là gì, chỉ quan tâm việc mình bị con gái sờ hông cảm thấy vô cùng xấu hổ, vô cùng oan ức: “Các...Các cô sao lại bắt nạt tôi!” Cậu nhìn những cô gái xinh đẹp nhưng xấu xa này, giọng run run chỉ ra cửa, “Các cô đi ra ngoài cho tôi!”

Người ta cũng không muốn ở lâu trong phòng của một người bại liệt, các cô vuốt tóc, lắc hông đi ra ngoài, vừa đi vừa nói mát mẻ ám chỉ: “Về sau những ngày khổ cực của cô còn dài nha!”

Mũi Hứa Trùy Nhi chua xót, cậu cảm thấy làm con gái sao mà khó, dứt khoát muốn đi. Nhưng khi quay đầu lại nhìn thấy cậu Cả nằm trên giường cậu lại không nỡ nhẫn tâm, cậu đi rồi, người bại liệt này phải làm sao, không có cậu anh không thể sống những ngày tháng giống như con người.

Buông lỏng bàn tay nắm chặt, cậu bưng chậu nước tới, rót thêm nước nóng vào: “Này, để em lau người cho cậu nhé.” Vừa nói, cậu vừa để chậu nước ấm lên giường. Trong phòng như tối lại, bầu không khí xung quanh không được tự nhiên. Cậu túm thắt lưng, không mấy thuận thực cởi chiếc váy ra, cong mông bò lên giường.

Cậu Cả dùng một biểu tình phức tạp mà nhìn theo cậu.

Bàn tay nhỏ bé tiến tới, cởi bỏ từng nút áo, sau đó là quần áo lót, cậu nhẹ nhàng lau từ trên xuống, “Có dễ chịu không?” Cậu liên tục hỏi.

Cánh tay bị nâng lên, toàn thân anh ngứa ngáy, hai đùi anh bị tác ra thành một tư thế khó chịu, nhưng anh đã không còn tri giác nên cũng không cảm có gì bất tiện, đúng, anh là một kẻ bại liệt, một phế vật không có giá trị sử dụng.

“Đừng động vào tôi”, bỗng nhiên một giọng nặng nề vang lên, “Cô không lo nổi đâu.”

Hứa Trùy Nhi dừng tay, có chút ngốc ra, một lúc sau mới thốt ra một câu: “...Hả?”

“Tôi bỏ cô.” Người đàn ông tuyệt tình nói, nhưng lại mang theo một phần cảm tình bí ẩn, “Cho cô một món tiền để cô tìm nhà tốt hơn.”

Lúc này Hứa Trùy Nhi không lên tiếng, thư bỏ vợ, có muốn cũng không dám nghĩ tới, chỉ cần tờ giấy đó, cậu có thể rời khỏi nhà họ Ngụy, tiền quan tài của cha, sự lừa gạt của cậu, đều có thể xóa bỏ hết.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8

“Thật, thật sự sẽ cho em sao?” Cậu vội vàng hỏi, khuôn mặt nhỏ sáng lạn đầy sức sống, cậu Cả không nhìn nổi cậu vui mừng như vậy, trầm mặc không nói gì.

Hứa Trùy Nhi lại lau cho anh một lần nữa, vô cùng gắng sức: “Vậ đợi Cậu khỏe rồi, em sẽ đi.”

Sao...cậu Cả kinh ngạc mở miệng, anh không hề nghĩ đến, sao anh có thể nghĩ đến việc nha đầu quê mùa trên núi được mua tới lại có thể lớn miệng nói phải cùng anh đi quay đoạn đường khó khăn này: “Cô...” Anh không nghĩ ra lời nào để nói, tâm lý xoắn xuýt, cuối cùng vẫn nói ra một câu: “Cô đi tìm nhân tình của cô đi.”

Ai? Hứa Trùy Nhi hoài nghi: “Nhân...tình?”

Cậu Cả miễn cưỡng cười một cái, cười mà như không cười: “Thân thể cô đã không còn trọn vẹn phải không?”

“Cái...cái gì?” Hứa Trùy Nhi cầm chặt tấm khăn, giống như đứa trẻ nhỏ vào lớp muộn, ngơ ngác, “Em không hiểu cậu đang nói gì.”

Cậu Cả giật giật khóe miệng, không chịu nổi nói: “Cô... không giống như người chưa có chồng”, anh trộm nhìn sắc mặt Hứa Trùy Nhi, sợ mình nói nặng lời cậu, “Cô rất quen thuộc...thân thể đàn ông.”

Hứa Trùy Nhi vẫn không hiểu rõ ý anh muốn nói, nhưng nghe câu này cậu hiểu ra rồi, là khi cậu hầu hạ anh sơ ý lộ ra chân tướng: “Em không...”

Cậu chột dạ vắt khăn mặt lên, “Không có...”

“Hai người...” cậu Cả nhẹ giọng, nhìn cậu nói, “Đã làm mấy lần rồi?”

Hứa Trùy Nhi mặt đỏ tai hồng, cậu vẫn là một thằng nhóc, sao có thể làm chuyện nó với đàn ông, nhưng không thể nói ra lời. Cậu quỳnh lên, liền giơ tay thề: “Em, em chỉ có một người đàn ông là Cậu thôi!”

Tâm lý của người bị liệt không ai hiểu, cậu Cả đổ ky, hiện tại hẳn đã không làm được nhưng cũng không nhịn được muốn nghe: “Tôi sao có thể coi là người đàn ông của cô”, Anh chua sớt nói, “Thân thể còn chưa nhìn thấy.”

Anh nói đến thân thể, Hứa Trùy Nhi khẩn trương nắm chặt cổ áo: “Cậu và em đã nắm tay nhau ngủ”, cậu cố chấp nói, “Không cần biết, Cậu đã là người đàn ông của em rồi.”

Đây gọi là làm càn, có người đàn ông khác rồi còn cứng miệng, nhưng không hiểu sao trong lòng cậu Cả lại rất thoải mái hưởng thụ.

“Đứng dậy, em cho cậu đi tiểu.” Hứa Trùy Nhi túm lấy cánh tay anh, cậu Cả vừa thích được cậu nắm lấy nhưng lại không muốn để cậu biết, cả tay cả chân không phối hợp. Hứa Trùy Nhi một tay kéo anh, một tay lôi cái xô ra, không cẩn thận làm rơi cái xô.

“Lại làm hỏng đồ rồi!” Hứa Trùy Nhi nhìn những mảnh vỡ trên đất, tức giận trừng mắt nhìn anh, ánh mắt này làm cho xương cốt cậu Cả run rẩy từ đầu đến chân, dường như có thể hoạt động được vậy.

“Giờ phải làm sao”, Hứa Trùy Nhi ôm eo anh, đầu tựa vào ngực anh, “Hay là dùng chậu tiểu của em?”

Cậu có một chậu tiểu lót bông, để tại dưới góc giường, mỗi ngày cậu đều trốn cậu Cả đi vệ sinh ở đó.

“Hồ đồ.” Cậu Cả mặc kệ, anh là cậu Cả nhà họ Nguyễn, là người có máu mặt, sao có thể đi vệ sinh ở chậu tiểu của phụ nữ. Hứa Trùy Nhi không quan tâm, tự ý lấy chậu tiểu mang tới để dưới chân anh, gỡ bông ở miệng chậu ra, đỡ vai anh đứng lên: “Tay em hơi ướt.”

Vừa nói cậu vừa túm chặt anh, thật ướt, là nước ở khăn tay, bàn tay trơn trượt cầm chặt thứ gì đó, không chút xấu hổ: “Nhắm chuẩn vào, đừng tiểu ra ngoài.”

Cậu Cả đỏ mặt đến không nhìn nổi, dưới thân là chậu tiểu của vợ anh, rất nhỏ, người vợ chưa viên phòng của anh ngày nào cũng ngồi trên đó, ...

Bàng quang căng cứng không thể xuất, anh toát mồ hôi, từ bả vai đến đầu ngón tay không ngừng run rẩy. Hứa Trùy Nhi cảm giác được anh bám chặt vào vai mình, bàn tay rộng lớn dùng sức, “Được không, đã ra chưa?” Cậu vuốt ve phần bụng dưới của anh, nhẹ nhàng xoa phần hạ thân nóng ẩm “Xùy...xùy”.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Cậu Cả thờ hớn hển, bộ dạng không mấy thoải mái, Hứa Trùy Nhi cảm thấy anh kỳ lạ, ngốc ngốc hỏi: “Cậu sao thế?”

Cậu Cả không trả lời, anh cau mày gắng sức bước xuống. Đúng lúc này ngoài cửa có tiếng gõ, là thím đưa cơm đến gọi cửa, “Mợ Cả, là tôi đây, tôi vào nhé?”

Cậu Cả đang cười trần, Hứa Trùy Nhi đang cầm thứ kia của anh, đỏ mặt lên hoảng sợ kêu: “Đợi, đợi đã đừng mở cửa vội!”

Cậu nói như vậy, người bên ngoài rất tò mò: “Ôi, mợ Cả, ban ngày ban mặt mà mợ làm gì vậy?”

Câu nói của bà mang hàm ý, cậu Cả rất tức giận, lưng bỗng run lên, róc rách tiêu ra, một dòng nước chảy thẳng vào chậu tiểu, vừa lưu loát vừa có lực, giống như một người đàn ông bình thường vậy.

Người bên ngoài có vẻ đã nghe thấy tiếng rồi, không ồn ào nữa. Hứa Trùy Nhi giúp cậu Cả vẩy sạch, ôm cậu lên giường, còn chưa kịp kéo quần cho cậu, cánh cửa bị bên ngoài đẩy vào, bà thím nhìn trộm về phía này, giả vờ nhận lỗi: “Thực sự không đợi được nữa, lão phu nhân cho gọi mợ đó!”

Hứa Trùy Nhi vội vàng lấy chăn đắp cho cậu Cả: “Lão phu nhân ... gọi tôi?”

“Đúng, lão phu nhân”, bà thím nhắc lại từ này, cáo mượn oai hùm nói, “Đang ở nhà chính đợi mợ đây.”

Hứa Trùy Nhi ngoan ngoan đi theo bà ta, sắp đến nhà chính rồi cậu mới nhớ ra, lúc này vội đi quá mà quên không rửa tay. Nhìn bản thân mình, váy đầy nếp nhăn, tay áo còn dính mùi mồ hôi: “Này thím”, cậu dừng lại vuốt tóc, “Tôi có cần phải sửa sang lại không.”

“Không cần, chỉ nói mấy câu mà thôi”, bà thím bước lên bậc thang, miệng cười nhưng lòng không cười nói, “Nào, vào đi.”

Cửa cao phòng rộng làm Hứa Trùy Nhi có chút sợ hãi, nhấc váy theo vào. Nhìn thấy bà thím nói thầm vào tai lão phu nhân mấy câu. Lão phu nhân năm nay đã đầu năm mươi, khuôn mặt có nét giống cậu Cả. Hứa Trùy Nhi cúi thấp đầu, không biết phải làm gì, ấp úng gọi một tiếng: “Mẹ.”

Lão phu nhân khoát tay, bảo bọn hạ nhân đi ra ngoài, lần tràng hạt ngọc bích lạch cạch: “Nha đầu này, hôm trước cùng cậu Cả làm gì trong phòng hả?”

Cái này làm sao nói đây, Hứa Trùy Nhi có chút xấu hổ, nhưng nghĩ rằng bà là mẹ của cậu Cả, liền nói thẳng: “Cậu Cả muốn đi tiểu, con giúp cậu, tiểu ra không ít đâu...”

Rầm! Lão phu nhân đập tay lên bàn: “Quý xuống!”

Hứa Trùy Nhi sợ tới mức đặt mông ngồi xuống đất, cậu không quen quỳ nên ôm hai đầu gối ngồi xồm xuống. Lão phu nhân từ trên cao nhìn xuống quan sát thật kỹ cậu, xoi mói mái tóc lờ của cậu, đôi chân to lộ ra dưới làn váy: “Nghe mọi người nói, cô rất không biết chừng mực.”

“Cái gì...là chừng mực?” Hứa Trùy Nhi nhỏ giọng hỏi.

Lão phu nhân chán ghét nheo mắt nhìn cậu: “Ban ngày ban mặc cởi quần cậu Cả, buổi tối cởi sạch cưỡi trên người cậu Cả làm loạn, chính là không có chừng mực.”

Cởi sạch... cười? Hứa Trùy Nhi đứng dậy: “Con không cười cậu cả, con không có cởi sạch quần áo, là ai nói bậy đấy!”

Lão phu nhân chưa từng gặp nữ quyền nào thế này, dám đứng thẳng kêu gào trước mặt bà: “Còn không chịu thừa nhận, bao nhiêu người nhìn thấy rồi, sáng nay cô còn ngồi trên đùi cậu Cả...chạm vào miệng cậu!”

Chạm miệng? Hứa Trùy Nhi oan ức vô cùng, lắc đầu biện luận: “Con, con đút bánh cho cậu Cả, cậu đã gầy như vậy rồi người không nhìn thấy sao?” Cậu không hiểu, không hiểu những người phụ nữ quyền quý này, “Cậu phải chịu bao đau khổ người không lo, còn không cho con đối xử tốt với cậu, người...” Cậu sốt rột lỗ nói một câu quá phẫn: “Người có còn là mẹ cậu không!”

Lão phu nhân đương nhiên là mẹ ruột cậu Cả, con trai bại liệt rồi, bà đã từng ngày ngày tới thăm, sớm tối bái Phật nhưng đều không có tác dụng. Một người con trai không đứng được dậy, bà vẫn còn có hai người con. Bà vẫn còn phải sống tiếp qua ngày, lẽ nào ngày nào cũng phải lấy nước mắt rửa mặt, ngày nào cũng phải hầu hạ thì mới là mẹ ruột?

“Ta không phải là mẹ ruột của nó thì làm sao cưới một người rồi lại một người cho nó!” Trong lòng Lão phu nhân cũng có nỗi khổ riêng, lúc này bà đứng dậy, trút giận lên Hứa Trùy Nhi, “Cưới cái loại không sạch sẽ như cô về còn chà đạp nó!”

“Con không có!” Hứa Trùy Nhi không làm việc trái với lương tâm, không một chút sợ hãi bà, “Người hỏi cậu Cả xem con đã từng coi cậu là ngựa để cưới chưa, hai người chúng con...hai người chúng con sống với nhau rất tốt!”

Hai người họ sống với nhau rất tốt. Lời này một cô gái khuê các có thể nói ra miệng sao. Lão phu nhân không nhịn được giận: “Không nói...”

Không nói cô coi cậu là con ngựa, là nói cô...” những lời đằng sau bà không nói ra miệng được đành quay về chỗ ngồi.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Bọn họ nói gì?” Hứa Trùy Nhi thoạt nhìn có vẻ kiên cường nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện khóe môi cậu đang run run, “Sao các người lại bắt nạt người khác như vậy...” vừa nói cậu vừa lấy tay áo lau mắt.

Lão phu nhân bị cậu làm cho cảm thấy mờ mịt: “Là cô dạy bảo ta từng điều từng điều mà, sao tự nhiên lại khóc rồi!”

“Con không có khóc”, Hứa Trùy Nhi vội lau miệng, “Người không nói đạo lý, con mới không bị người mắng khóc đâu.”

Lão phu nhân lần đầu tiên gặp đứa nhỏ thế này, đừng nói xu nịnh, ngay cả chịu nhận thua còn không biết: “Được rồi, được rồi”, Bà phiền phức phất tay, “Cô về đi.”

Được bà cho về, Hứa Trùy Nhi lập tức đứng dậy, đang chuẩn bị ra ngoài, lão phu nhân gọi cậu lại: “Cái váy của cô bị sao thế?”

Hứa Trùy Nhi giận dữ, không quay đầu lại: “Con vội đến đây, quên mất không đổi cái sạch sẽ.”

“Cô chỉ có hai cái váy?” Lão phu nhân lắc đầu, dường như không tin. Nghĩ một chút lại hơi tin tưởng, giọng nói cũng chậm hơn, nghiêm túc nói, “Cô thiếu cái gì, trực tiếp nói với ta.”

“Con có đủ rồi” Hứa Trùy Nhi vội bước ra ngoài, chưa được mấy bước đã ngượng ngùng quay lại, “Váy...” cậu xấu hổ cúi đầu, “Con thiếu một cái

bô...” Nói xong, cậu bố sung thêm một câu “Là do con với cậu Cả ầm ĩ làm rơi vỡ mất rồi.”

Lão phu nhân chớp mắt, mặt bỗng dựng đở lên, ngốc tại chỗ.

Hứa Trùy Nhi quay về phòng, trên đường đi cậu càng nghĩ càng cảm thấy uất ức. Cùng một việc làm, nam có thể làm nhưng nữ làm thì lại trở thành...không biết chừng mực. Từ nhỏ đến lớn cậu đều nghèo, nhưng cũng chưa từng phải chịu như thế này. Dường như cậu làm gì cũng không đúng, làm gì cũng đều có cả đám người nhìn chăm chăm. Lúc vào phòng đôi mắt cậu có chút đỏ, sợ cậu Cả nhìn thấy nên đi đến bàn dọn dẹp chén trà.

Cậu Cả vẫn đợi cậu, đợi đến mức trong lòng có chút hoảng loạn, gọi cậu một tiếng: “Nha đầu.”

Hứa Trùy Nhi mặt mày rầu rĩ: “Có chuyện gì.”

Yên lặng trong phút chốc, cậu Cả gắng sức cử động cánh tay, dường như muốn cọ vào thành giường: “Bà ấy mắng cô rồi?”

“Không có...” Hứa Trùy Nhi không dám để anh lộn xộn, đi qua đó dìu anh ngồi xuống.

Cánh tay cậu Cả có thể động rồi, rất chậm chạp cũng rất vụng về. Anh đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng vuốt qua chiếc váy đây nếp nhăn: “Cô lên đây.”

Hứa Trùy Nhi cầm lấy đầu ngón tay anh, lắc lư giống như một đứa trẻ: “Em đi tắm trước đã rồi sẽ vào.”

Đi tắm trước rồi vào. Trước kia anh thường nghe kỹ nữ, vũ nữ, con hát nói câu này nhưng sau đó thì chưa một lần sạch sẽ. Anh nhìn nha đầu với đôi mắt hồng hồng đang nhìn anh, nhìn cô hạ tầm rèm bên giường xuống. Sau đó trong phòng vang lên tiếng nước chảy cùng tiếng quần áo cọ vào da thịt, cô đang tắm nhưng lại không để cho anh nhìn thấy.

Cảm giác run rẩy lại tới, từ bàn chân đến đùi rồi tới bụng dưới nóng hừng hực. Anh trừng mắt nhìn tấm rèm thêu tranh uyên ương, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Soạt, tấm rèm bị bên ngoài vén lên. Mái tóc ngắn của Hứa Trùy Nhi hỗn loạn, đôi chân trần không bó, nhẹ nhàng khoan khoái bò lên giường.

“Lão đại”, cậu đẩy anh lui vào trong, cho anh nằm xuống, “Cười trêu đùa nghĩa là sao?”

Cậu Cả vừa nghe đã hiểu rồi, là ý nghĩa không tốt. Hứa Trùy Nhi cảm thấy bản thân không nói ra không tính là tố cáo, tức giận nói: “Mẹ cậu nói em coi cậu như con ngựa mà cười lên, lần sau bà có hỏi cậu, cậu phải nói là em không làm vậy.”

Mẹ anh sẽ không nói ra những lời như vậy, anh vừa muốn cười lại không cười nổi, có chút dung túng nói: “Nếu muốn cười...cô có thể cười.”

“Em sẽ không cười đâu”. Hứa Trùy Nhi xoay người, giống như một thằng nhóc lấy tay chống lên mặt, hai chân đạp vào không khí rất đáng yêu, “Eo cậu gãy như vậy”, cậu vui vẻ chọc vào hông anh, “Em sợ ngồi lên nhún hai cái sẽ làm lưng cậu gãy mất.”

Anh biết những lời cậu nói này không mang một hàm nghĩa nào khác. Nhưng không thể ngăn cản được tầm mắt mình nhìn về cái cổ áo đã được nút chặt, và vòng ngực phẳng lì của cậu: “Những lời bà ấy nói, cô đừng để trong lòng.”

Hứa Trùy Nhi không cười nữa, bàn tay để trên xương hông anh chậm chạp xoa bóp: “Cậu không cần lo cho em, nhưng mà...”. Cậu đau lòng nói: “Nhưng sao bà ấy không đến thăm cậu?”

“Bà ấy có đến”, cậu Cả chú ý đến bàn tay nhỏ trên hông mình, chậm chạp đưa tay tới, “Là tôi không cho bà ấy đến”. Anh cầm lấy tay cậu, cổ tay gãy nhỏ, gãy gò nhưng rắn chắc, “Không muốn nhìn thấy bà ấy khóc

náo, cũng không muốn để bà ấy cùng với bọn họ thấy tôi đáng thương, thâm đến thế nào.”

Hứa Trùy Nhi hiểu được anh, đau khổ, nhưng lại tự trọng: “Em sẽ cùng cậu”, bàn tay anh khô ráo, ấm áp, giống như anh trai làm cho cậu luyến tiếc buông ra, “Cùng cậu đứng lên”.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Sau đó, mỗi ngày Hứa Trùy Nhi đều cùng chồng mình ở trong sân đi lại, kỳ thật mỗi ngày cậu đều phải dìu cậu Cả tập đi, sáng một lần tối một lần, chỉ một mỗi mình cậu. Nửa tháng tiếp theo, xương cốt của cậu Cả đã chắc khỏe hơn, cả người cũng có tinh thần, có thể dựa vào cậu tập tễnh đi hai bước, chẳng qua không thể tự đứng được.

Hôm này ngày 26 tháng 2, trời chạng vạng tối, Hứa Trùy Nhi đang ngồi trong viện xoa bóp cánh tay cho cậu Cả. Cậu nghe thấy ở nhà trước có tiếng chiêng trống, mắt cậu sáng lên: “Có gì mà náo nhiệt thế!”

Cậu Cả cũng nghe thấy, không nói gì.

“Là gánh hát tới biểu diễn thì phải”, Hứa Trùy Nhi mặc một chiếc áo khoác nhỏ thêu hoa hồng, là Lão phu nhân thưởng cho, phía dưới mặc một chiếc váy đỏ, cả người đều rất xinh đẹp, “Chúng ta đi xem đi?”

Cậu Cả càng chuyên biến tốt, càng có dáng vẻ uy nghiêm, anh khẽ cau mày: “Đừng đi, rất ồn ào.”

Hứa Trùy Nhi nhìn chăm chú về hướng đó: “Em...chưa từng được xem biểu diễn”, trông cậu rất đáng thương, kéo kéo ống tay áo của anh, “Được không?”

Cậu Cả nhìn bàn tay trắng trẻo ấy, đưa bàn tay to của mình ra nắm chặt lấy: “Đều có mặt...”

Lão phu nhân, cậu Hai, cậu Ba, nữ quyến các phòng, đều ở đó. Hứa Trùy Nhi nghe thế, biết rằng bản thân đã làm khó anh rồi, lập tức xua tay: “Vây em không đi nữa, đợi khi nào cậu khỏe rồi dẫn em đi rạp hát xem cũng được.”

Cậu Cả nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ấy, cả mũi cả miệng đều rất đáng yêu, càng nhìn càng mê người. Anh biết cậu muốn đi xem, nhưng vì anh mà không thể xem, anh gãi lòng bàn tay non mềm của cậu, nhẹ giọng nói: “Em đi lấy áo choàng cho tôi.”

Hứa Trùy Nhi từ lớn đến bé chưa từng được người khác chiều chuộng, đột nhiên được cưng chiều liền không dám động đậy. Lòng cậu Cả bị chọc ngứa, cầm tay cậu đưa đến miệng, không nặng không nhẹ cắn một cái. Hứa Trùy Nhi chột rút bàn tay lại dẫu về phía sau: “Cậu đợi em!”

Trong phòng cậu có quần áo đẹp, đều là Lão phu nhân đưa tới. Từ ngày cậu chống đối bà, Lão phu nhân trở nên bất thường, cứ vài ba hôm lại cho người tới tặng đồ. Cậu chọn cho cậu Cả một chiếc áo khoác dài màu đen, trước ngực có một chiếc đồng hồ quả quýt, giống như con mèo nhỏ lấy nước bọt vuốt cho thẳng, từng bước từng bước đi tới nhà lớn.

Phía trước là viện của cậu Hai, âm ỉ náo nhiệt. Đẳng xa có rất nhiều người nào là rót nước, nào là bưng hoa quả, người hầu đi tới đi lui, nhìn thấy Hứa Trùy Nhi và cậu Cả tới, đều sững sờ tại chỗ.

Bọn họ cứ thế tiến vào nơi náo nhiệt âm ỉ này, một người bại liệt, một cô gái nhà quê, im lặng mà mang đến một màn kinh ngạc. Tất cả mọi người đều nhìn về phía này, trên sân khấu đang diễn vở “Mục Liên cứu mẹ”, gánh hát ở tình tới, đang hát đến đoạn ti thí, nhưng không ai chú ý đến nghe, toàn bộ trường mắt châu đầu ghé tai: “Cậu Cả liệt một năm nay lại có thể đến xem!”

Lão phu nhân ngồi phía chính giữa, người phụ nữ cao ngạo này lúc này đang nắm chặt tay cậu Cả nói không ra câu, huhu khóc lên.

Ngồi xuống mới biết, hôm nay là tiệc đầy tháng của con gái cậu Hai, là chuyện vô cùng vui. Trong màn đêm, Hứa Trùy Nhi không nhìn rõ xung quanh, chỉ cảm thấy mọi người đều đang nhìn mình, cậu có chút sợ hãi kéo tay cậu Cả, vừa mới cầm lấy, đằng sau đã có người xoi mói: “Nhìn thấy không, tay, gan cũng không nhỏ...”

Cậu vội vàng rút tay về sau, nhưng lại bị cậu Cả vô cùng bá đạo mà nắm chặt lấy.

Cậu Hai, cậu Ba đều qua đây kính rượu, táo tàu, hạch đào không ngừng được bày lên bàn. Trên sân khấu biểu diễn, dưới sân khấu náo nhiệt như ngày tết. Hứa Trùy Nhi hơi đau đầu với nơi phồn hoa náo nhiệt này, khuôn mặt nóng bừng. Lúc này cậu Cả kéo cậu lại, nói nhỏ vào tai cậu: “Chúng ta ngồi một chút nữa rồi về.”

Dưới ánh trăng sáng, Hứa Trùy Nhi ngắm nhìn con người này, anh từ nhỏ lớn lên trong nơi phồn hoa, anh không thèm để ý đến nơi phồn hoa này, bản thân mình ngày ngày ngủ cùng anh trên một chiếc giường, xoa bóp cho anh, kể chuyện cười cho anh, nhưng suy cho cùng, bọn họ không cùng một con đường.

“Sao thế?” Cậu Cả buông cậu ra, đưa ngón tay vén tóc mai cậu.

“Không...” Hứa Trùy Nhi hơi trốn tránh anh, “Nhà Cậu thật khí thế”, cậu ngây ngô cười, “Em...để em tách hạch đào cho cậu nhé.” Vừa nói cậu vừa cầm hạt lên, linh hoạt bẻ răng rắc, lấy nhân ra, đưa đến miệng anh, làm như anh vẫn là người liệt không thể cử động.

Cậu Cả dùng miệng nhận lấy, nhân cơ hội ngậm đầu ngón tay Hứa Trùy Nhi một cái, làm cho cậu không thể rút tay ra. Lúc này Lão phu nhân

lên tiếng: “Đức Vĩnh, sao con có thể ăn đồ ăn trên tay vợ mình, thật kỳ cục.”

“Mẹ.” Cậu Cả không hề xấu hổ, thản nhiên nói, “Nhờ có đôi bàn tay này mà con mới có ngày hôm nay.”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Anh nói rất thật lòng, từng người từng người ở đây đều là nhân chứng.

Còn chưa diễn xong, cậu Cả cầm tay Hứa Trùy Nhi đi về phòng. Anh uống chút rượu, cởi chiếc áo khoác trên cơ thể nóng hừng hực, anh tựa vào cửa, nhất định phải quần lấy Hứa Trùy Nhi mới chịu lên giường.

“Cậu làm gì thế”, Hứa Trùy Nhi đẩy anh tránh khỏi cái ôm, “Đừng chọc em!”

“Phía dưới tôi yếu ớt,” cậu Cả đè nửa thân trên lên người cậu, ôm rất chặt, “Không đi được.”

“Đừng học giọng của em nói chuyện!” Hứa Trùy Nhi trách móc anh, lại xấu hổ cúi thấp đầu, “Không dễ nghe chút nào...”

“Dễ nghe,” cậu Cả phiền chán đặt cằm lên vai cậu, vuốt ve eo nhỏ của cậu, muốn không đứng đắn, nhưng lại không dám lộ liễu, “Tôi thích nghe.”

Gần đây anh đều nói như thế, Hứa Trùy Nhi có thể cảm giác được chút bất thường từ anh, mặt đỏ lên, có chút sợ: “Cậu sao lại không biết xấu hổ như thế,” cậu đẩy cánh tay càng ngày càng quá trớn của anh, “Không đứng đắn...”

“Tôi say rồi,” anh nói dối, “Em có ngửi thấy mùi rượu trong miệng tôi không.”

Hứa Trùy Nhi không tiếp lời, cũng không thèm quay đầu nhìn, bị anh ôm chặt lấy, làm thành một tư thế xấu hổ.

“Nút áo...” cậu Cả đặt đầu lên lưng Hứa Trùy Nhi, khàn khàn hỏi, “Có chặt không?” Vừa nói, anh vừa vươn tay cởi nút áo cậu, nhưng bị cậu nhanh tay đè lại.

“Lên, lên giường,” tim Hứa Trùy Nhi đập như trống, “Em lấy nước lau người cho cậu.”

Cậu biết, cậu Cả đang muốn coi cậu như con gái mà quyến rũ, cậu trách anh có suy nghĩ bậy bạ, cũng tự trách bản thân mình lừa anh thảm hại.

Cậu Cả đứng còn không vững nhưng vẫn cứng rắn lôi kéo cậu, ý vào việc Hứa Trùy Nhi không nỡ để anh ngã, anh nắm chặt tay cậu quấy rối: “Cho tôi xem...xem một chút thôi được không?”

Hứa Trùy Nhi sao dám để cho anh nhìn, nhìn thấy là xong đời.

“Tôi...” cậu Cả có chút xấu hổ, anh rất ít khi như thế này, Hứa Trùy Nhi còn tưởng rằng anh có lời gì muốn nói, kết quả là anh lại có thể nói ra một câu: “Tôi không chê em nhỏ.”

Mặt Hứa Trùy Nhi từ tai đến cổ bỗng đỏ cả lên, chữ “nhỏ” mà anh nhắc tới, cậu biết là ám chỉ thứ gì, là thứ đó của con gái, ngực cậu bằng phẳng, làm gì có cái đó.

“Hay là em...” anh nhìn thấy cậu đỏ mặt, cho rằng bản thân đã đoán ra chín mươi phần, “...còn chưa dậy thì?”

Hứa Trùy Nhi rụt cổ che ngực, đầu ngón tay để lên môi, không chịu nói lời nào. Sau đó, cậu Cả không còn mặt mũi nói chuyện nữa, nhưng lại sợ nếu không nói lại làm lỡ đêm xuân: “Đợi tôi khỏe rồi,” giọng anh đột ngột trở nên nhỏ hơn, “cùng em thân mật một chút, em sẽ có thôi.”

Hứa Trùy Nhi nhắm hai mắt không thể nghe tiếp, tức giận vung tay thoát khỏi bàn tay cậu Cả, mặc kệ anh trượt khỏi cánh cửa ngã xuống.

Cậu cả họ Ngụy ngã vô cùng chật vật, lại thấy Hứa Trùy Nhi ngồi xổm dưới đất, hai bàn tay che kín mặt xấu hổ chết đi được.

Đêm nay, Hứa Trùy Nhi nằm ngủ trên trường kỷ, nói là ngủ nhưng thực ra cậu cả đêm không thể nhắm mắt. Sáng sớm ngày hôm sau, hai người họ ăn cơm như thường lệ, ra sân tập đi, nhưng rất kỳ quái, ánh mắt hai người đều như lảng tránh, không dám nhìn thẳng nhau.

Trong lúc hai người đang lúng túng, bên ngoài có người đi vào. Đầu tiên là một vật áo dài theo gió tung bay, sau đó là tay áo dài hoa văn màu xanh đậm, chiếc nhẫn ngọc bích trên tay dưới ánh nắng sáng lấp lánh, đó là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.

“Anh Cả!” Cậu ta gọi cậu Cả, mang theo một nụ cười ấm áp. Nhìn thấy Hứa Trùy Nhi đang dìu cậu Cả, cậu ta dừng lại, dường như là xấu hổ, khẽ gọi một tiếng, “Chị dâu.”

Đây là lần đầu tiên Hứa Trùy Nhi bị một người gọi như vậy, không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn người ta một cách tò mò, cậu Cả sau lưng cậu thân nhiên chào hỏi: “Đức Sinh tới rồi.”

Ngụy Đức Sinh, là cậu Ba nhà họ Ngụy, được Hứa Trùy Nhi ngây ngô cười mời vào nhà, cùng cậu Cả ngồi ở ghế trên, một câu tiếp một câu tán gẫu chuyện gia đình: “...đều vui quá, nếu không, sáng sớm em đã đến thăm anh.”

Hứa Trùy Nhi không có ở trong phòng, không biết đã đi đâu. Cậu Ba ngoái cổ ra bên ngoài nhìn, hồn nhiên hỏi: “Là cô ấy? Hôm qua không nhìn rõ, thì ra là một cô nhóc vô cùng ngoan ngoãn.”

Từ ngữ cậu Ba dùng kỳ thực không có ý tứ gì, nhưng cậu Cả lại cảm thấy rất khó nghe: “Cô ấy lớn hơn chú hai tuổi.”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cậu Ba dường như rất kinh ngạc, chớp mắt: “VẬY thì xấp xỉ với người trong phòng em, “Nói xong, cậu ta giống như cô đơn, lại dường như ngưỡng mộ, cười khổ lắc đầu, “Nhưng thực sự không giống nhau.”

Cậu Cả nghe ra ý tứ trong câu nói ấy, nghiêng người qua hỏi: “Hai người...quan hệ không tốt?”

“Cũng không phải không tốt,” giọng nói của cậu Ba ngày càng nhỏ, tinh thần hăng hái lúc mới vào đây đã biến mất rồi, “Cô ấy...bình thường rất lạnh nhạt, dường như làm thế nào cũng không thể khiến cô ấy nóng lên.”

“Đó là do cô ấy với chú còn chưa thân thiết,” cậu Cả cười cười đẩy cậu Ba một cái, “Mới có nửa năm, lâu dần sẽ tốt thôi.”

Cậu Ba chăm chú nhìn bức tranh mỹ nữ trên tường, nặng nề thở một hơi: “Anh Cả, nếu không phải anh cứ mãi không khỏe lại...mẹ cũng không vội ép em thành thân” cậu mím môi, có ý nén giận, “Em mới có mười bảy...”

Cậu Cả nhất thời không biết nói gì, một lát sau, cậu Ba làm ra vẻ thoải mái mà cười cười, nháy mắt với anh: “Hôm qua thấy cô ấy vô cùng bám anh.” Cậu đang nói tới chính là nha đầu Hứa Trùy Nhi, “Anh có phúc rồi.”

“Thằng nhóc ngốc,” cậu Cả vui vẻ, cứng chiều xoa đầu cậu Ba, “Nữ hơn ba tuổi, ôm gạch vàng, phúc của chú vẫn còn ở phía sau đó.”

Lúc này Hứa Trùy Nhi đi vào, khuôn mặt đỏ bừng bừng, hai tay nắm chặt vạt áo, phía trên dựng một đồng lớn hạch đào: “Hôm qua Lão phu nhân cho người mang đến đó”. Trên người cậu mang dáng vẻ vui mừng tràn đầy sức sống, “Em đều mang đi phơi nắng ở Đông Viện.”

Cậu Ba chỉ nhìn qua một cái, mặt đỏ bừng quay đi. Hứa Trùy Nhi chỉ lo nhìn đồng hạch đào không để ý đến vạt áo phía trước bị kéo cao lên làm lộ ra đồ lót.

“Nha đầu!” Cậu Cả gấp gáp gọi Hứa Trùy Nhi, bị cậu Ba nghe thấy, kinh ngạc mà nhìn qua. Anh Cả cậu, một kẻ lão làng chốn phong nguyệt, cùng kiêu binh xưng huynh gọi đệ, chưa từng gọi một người con gái nào như vậy. Nói giọng quê mùa, lại rất thân thiết, mềm mại, giống như đang gọi một phần thân thể mình vậy.

“Vâng,” Hứa Trùy Nhi ngoan ngoãn đáp lời, cẩn thận để hạch đào lên bàn, đôi bàn tay nhỏ trắng nõn chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn được một quả to nhất tách ra, gọi cậu Ba giống như gọi một đứa nhỏ: “Đưa tay ra đây.”

Cậu Ba sững sờ nhìn theo Hứa Trùy Nhi, đưa tay ra trước mặt cậu, Hứa Trùy Nhi cẩn thận lấy nhân hạch đào, mang từng khối sạch sẽ đặt vào lòng bàn tay cậu Ba: “Hạch đào nhà cậu rất thơm,” cậu vừa nói vừa cười với cậu Ba, đây là em trai ruột người đàn ông của cậu, cậu phải dốc lòng yêu thương, “Cậu ăn đi, ăn xong tôi lại tách nhân cho.”

Cậu Ba không rõ là xấu hổ hay lúng túng, khẽ nhìn anh Cả một cái, cậu Cả rõ ràng là không vui, trưng ra khuôn mặt lạnh vốn có, cầm lấy cánh tay Hứa Trùy Nhi, kéo lại gần anh: “Làm chị dâu phải ra dáng chị dâu!”

Nói như vậy, bàn tay anh ôn nhu kéo lấy cái eo nhỏ, giống như mẹ già mà nhẹ phũ sạch bụi trên áo vợ mình.

Nhìn là biết Hứa Trùy Nhi thường xuyên được anh cưng chiều, ngượng ngùng nói chuyện với cậu Ba: “Tôi đã từng gặp vợ cậu, rất xinh đẹp.”

Xinh đẹp hả? Cậu Ba không nói lên lời, chỉ cảm thấy cùng là “chị”, một người lạnh lùng như mùa đông, một người lại ấm áp như xuân tháng ba: “Cô ấy...” cậu Ba không cần thận nói ra những lời trong lòng mình, “Không đẹp bằng chị.”

“Nói bừa,” Hứa Trùy Nhi cười cậu Ba, cho rằng cậu chỉ dẻo miệng, “Người ta toàn thân sáng chói, tôi sao có thể so sánh được.”

Lúc này cậu Ba mới chú ý đến cánh tay Hứa Trùy Nhi cùng với vành tai, mấy chỗ da thịt lộ ra, trắng nõn, không phấn son, không biết làm sao, cậu Ba mặt bỗng dưng đỏ, hoang mang rối loạn không ngời nổi nữa: “Anh Cả...em” cậu cúi thấp đầu trốn tránh Hứa Trùy Nhi, “...hôm khác em tới thăm anh.”

Nói xong, vội vội vàng vàng chạy đi.

Cái “hôm khác” mà cậu ta nói, kỳ thực là ngày hôm sau. Sắp trưa rồi, Hứa Trùy Nhi đang đứng trong sân phơi quần áo, cậu mặc một bộ quần áo bằng vải dệt mới. Cậu Ba mặt đỏ tai hồng đi đến.

Hứa Trùy Nhi nhìn thấy cậu Ba, tự nhiên gọi một tiếng “Cậu Ba”, vẫy vẫy cánh tay: “Mặt cậu sao lại đỏ như thế?”

Cậu Ba nhìn một vòng quan sân, không tự nhiên mà thấp giọng hỏi: “Anh tôi đâu?”

“Tập luyện mệt mỏi, đang nằm trên giường nghỉ ngơi rồi,” Hứa Trùy Nhi vén tay áo đến tận khửu tay, hai cánh tay ướt đẫm, “Để tôi gọi ...”

“Đừng gọi,” cậu Ba nhìn chăm chăm cánh tay trắng nõn của cậu, ngại ngùng lấy ra một que trúc, trên đầu có một hình người nặn bằng đường đỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo giống như là Tôn Ngộ Không.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Hứa Trùy Nhi nhìn một cái, ánh mắt liền sáng lên, nhìn đường con khi đường, rồi lại nhìn cậu Ba, bộ dáng vô cùng thích thú: “Tôi biết rồi, cái này bán ở trên phố, rất đắt nha.”

Cậu Ba đẩy khí đường về phía Hứa Trùy Nhi, bắt cậu cầm lấy. Đứa trẻ trên núi như Hứa Trùy Nhi, cầm lấy đồ của người khác tỏ ra rất ngại ngùng, không dám đưa tay ra.

Cậu Ba họ Ngụy chưa từng thấy qua cô gái nào như vậy, lòng chợt mềm nhũn, muốn nắm lấy tay cậu, nhưng lại e ngại cậu là chị dâu mình, nhỏ giọng nói: “Cầm lấy đi, là mua cho chị đấy.”

Hứa Trùy Nhi mở to mắt, dùng lời hoa mỹ mà nói thì là được chiều mà sợ hãi: “Mua cho tôi?” Cậu không mấy do dự bước về phía cậu Ba, đưa tay cầm lấy que trúc, ngón tay khẽ chạm ngón tay.

“Vốn định mua Hằng Nga cơ,” cậu Ba cảm thấy đầu ngón tay mình nóng rần lên, tao nhã chà xát vào vạt áo, “Nhưng mà trên giá chỉ còn mỗi Tôn Ngộ Không.”

Khuôn mặt nhỏ của Hứa Trùy Nhi hồng hồng, lập tức nói: “Tôi thích Tôn Ngộ Không nhất.”

Cậu Ba nghe thấy thế mở cờ trong bụng: “Chị dâu, chị....” cậu cười, “Sao lại giống như một bé trai.”

Lời này không có ý tứ nào khác, đơn thuần là nói về Tôn Ngộ Không. Nhưng Hứa Trùy Nhi lại giật mình, né tránh cậu Ba, đến ngồi lên tảng đá lớn, giơ cao con khi đường, chăm chú nhìn như nhìn một món bảo vật.

Cậu Ba bám theo đi qua, không có chỗ ngồi, đành ngồi xõm xuống bên cạnh đó, quần áo đẹp đều quét xuống đất: “Chị ăn đi, ngọt lắm đấy.”

Hứa Trùy Nhi từng được nghe qua rồi, nhưng lại có chút tiếc, cậu Ba nhìn thấy thế, trong lòng như có mèo con cào vẩy, không phân rõ là đau lòng hay là thương yêu: “Ăn đi, tôi sẽ mua thêm cho chị.”

Hứa Trùy Nhi nhìn cậu ta, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái, chỉ cảm thấy hơi ươn ướt liền sợ hãi rút lưỡi về, mềm mại cười rộ lên: “Ngọt thật.”

Thoáng cái, cậu Ba không nói lên lời, đầu óc ong ong, trong đầu toàn là đầu lưỡi nhỏ bé của chị dâu: “Thêm...chị nếm thêm đi.”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hứa Trùy Nhi ngốc ngốc liếm, không chỉ liếm, còn cho đường nhân vào miệng ngậm một lúc: “Rất ngon,” cậu lẩm bẫm, “Cậu đối tốt với tôi quá.”

Cậu Ba ngồi xồm ở đó ngắm nhìn Hứa Trùy Nhi, ánh mắt cong cong. Cậu năm nay mười bảy tuổi, đã lấy vợ rồi nhưng chưa từng ngồi nói chuyện như thế này với một cô gái: “Chị dâu,...” Cậu thò tay vào ống tay áo, do dự, ngại ngùng sờ nắn một đồ vật tròn tròn, “Tôi thấy chị hình như không có món trang sức nào...”

Hứa Trùy Nhi vừa ăn vừa nhìn cậu ta, miệng nhỏ bóng loáng đang nhắm nháp: “Khi tôi gả vào đây có được cho một cây trâm bạc, nhưng tóc tôi ngắn nên không mang được.”

Hứa Trùy Nhi nhắc đến cây trâm bạc, cứ như là món gia sản quý giá lắm vậy, cậu Ba trách hạ nhân lừa gạt cậu, mang đôi vòng tay ngọc bích lấp lánh từ trong áo ra: “Tôi chọn theo số nhỏ, chị thử xem có đeo vừa không?”

Hứa Trùy Nhi căn bản không biết ngọc bích là gì, cầm lấy, dường như giống mấy thứ cậu đã nhìn thấy trong phòng Lão phu nhân: “Cái này đắt lắm, tôi không cần,” cậu có chút sợ hãi giấu bàn tay đi, “Nếu như muốn tôi sẽ bảo cậu Cả mua cho.”

Cậu nói “cậu Cả”, trong lòng cậu Ba chột tỉnh, đây là vợ của anh Cả, ngày ngày đêm đêm ngủ trên giường anh Cả, ngủ cả tháng trời nhưng vẫn còn tấm thân khuê nữ, cậu không cam lòng thay Hứa Trùy Nhi, ngược lại

bản thân cũng không cam lòng. Cầm chặt tay Hứa Trùy Nhi, kiên quyết đeo vòng tay lên.

“Này cậu làm cái gì thế, tôi không muốn!” Hứa Trùy Nhi kêu lên, đẩy cậu ta ra. Cậu Ba dùng lực kéo cậu muốn ôm, kéo lấy eo nhỏ của cậu, sờ nắn bàn tay nhỏ bé của cậu: “Chị dâu, chị cầm lấy!” Cậu Ba sợ cậu không nhận, nói một lời nói dối rất buồn cười, “Một đôi chỉ có một đồng bạc thôi!”

“Hả?” Hứa Trùy Nhi bị dọa rồi, “Một đồng bạc? Là đồng tròn tròn sao?”

Hứa Trùy Nhi cũng không muốn nhận, cậu Ba đổ đầy mỡ hôi, hình ảnh Tôn Ngộ Không bị liếm sạch đầu, chị dâu nhỏ chưa biết sự đời, từng chút từng chút đều làm cho cậu rung động, cậu run rẩy, có cảm giác xúc động không nói lên lời: “Chị dâu nghe tôi nói đã...chị dâu!”

Hứa Trùy Nhi vung tay thoát khỏi cậu Ba, tay còn đeo chiếc vòng ngọc, vội vàng chạy vào phòng, đóng cửa “Rầm” một tiếng.

Cách cánh cửa, cậu nơm nớp lo sợ lắng nghe bên ngoài, người em chồng đầy sức sống chưa từ bỏ ý định vẫn đi qua đi lại trước cửa, sau đó mới hậm hực rời đi.

Cậu thở dài một hơi, khẩn trương sờ chiếc vòng trên tay, ban nãy tranh chấp kịch liệt nhưng khi đường cũng không bị rơi. Đường đỏ chảy ra rơi xuống, trơn trượt từ cổ tay xuống bàn tay.

“Nha đầu.” Cậu Cả nằm trên giường gọi.

“Dạ!” Cậu đáp một tiếng, vội dùng sức tháo chiếc vòng ra, càng gấp càng không tháo được, cậu Cả đợi mãi, lại gọi, “Nha đầu, em vào đây cho tôi.”

Mặt Hứa Trùy Nhi rất đỏ, giống như đã làm việc xấu sợ người khác biết được, một tay cầm khi đường một tay giấu sau lưng, chầm chậm đi tới bên giường.

“Bên ngoài,” trong bóng tối cậu Cả ngồi tựa vào khung giường hoa văn trạm trổ, vẫn mang chút dáng vẻ bệnh tật, “là Đức Sinh?”

“Hả?” Hứa Trùy Nhi hoảng loạn không dám ngẩng đầu, “Cậu ấy...đến thăm cậu, nói chuyện với em vài câu...”

Người trên giường im lặng, có tiếng chăn sột soạt, cậu Cả đưa tay vẫy Hứa Trùy Nhi: “Lên đây.”

Hứa Trùy Nhi muốn lên, cũng muốn nắm lấy cánh tay kia, nhưng cậu lại không dám, cậu sợ anh chê tay mình dính toàn đường: “Cậu Ba...” Cậu sợ hãi đưa Tôn Ngộ Không đã biến hình lên, nhỏ giọng nói, “Mua cho em một con khi đường...”

Cậu Cả không nói gì.

“Em không nhịn được đã ăn mất rồi,” Hứa Trùy Nhi nói, có ý nhận sai, ngoan ngoãn đưa cánh tay giấu sau lưng ra, “Em đã nói em không cần, nhưng cậu ấy vẫn một mực bắt đeo, em em...”

“Ngọt không?” Cậu Cả khẽ hỏi, dường như không muốn cậu nói tiếp, “Khi đường có ngọt không?”

Hứa Trùy Nhi nâng mặt, kinh ngạc chớp mắt: “Sao, cậu cũng chưa từng được ăn?” Toàn thân cậu thả lỏng, bỗng chốc đầy tinh thần trở lại, “Đợi em đi rửa tay!”

Hứa Trùy Nhi bỏ khi đường vào chén trà, đường đỏ chầm chầm tan ra dính vào chén sứ tinh khiết, giống như tất cả những chuyện bí mật, bẩn, nhưng lại làm người ta không nhịn được muốn nếm. Cậu Cả nằm im trên

giường, nghe tiếng nước chảy tí tách cùng với tiếng vòng ngọc va đập vào thành chậu, mỗi lần đều như đập vào trong lòng anh.

Hứa Trùy Nhi xốc nách anh lên, không đỡ anh xuống giường mà giống như một đứa trẻ ngồi xuống dựa cùng anh vai kề vai tựa vào tường. Ánh mặt trời giữa trưa chiếu qua cánh cửa đóng chặt, tạo thành một hình ảnh đẹp mắt, dưới ánh sáng mờ ảo, Hứa Trùy Nhi đưa khi đường đã bị mình liếm qua đến bên miệng người đàn ông, không chút xấu hổ cho anh ăn.

Anh nhìn chăm chăm đôi môi trơn bóng của cậu, bàn tay nắm lại, chậm chậm nghiêng đầu ngậm lấy khối đường có dính nước miếng của vợ mình.

Chẳng qua chỉ là vợ chồng hai người ăn đường thôi, nhưng cậu Cả lại vô cùng xúc động, không biết phải làm gì tiếp theo mới tốt, lặng im ngồi, không động đậy. Hứa Trùy Nhi nhìn anh ngốc ngốc, vừa trách anh “Không biết ăn đường,” vừa cầm lấy que trúc trong tay, giúp anh gặm khối đường. Cậu không nhìn thấy anh suy nghĩ gì lung tung làm cho khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

“Ngọt không?” Đôi chân nhỏ của Hứa Trùy Nhi thân mật đá vào chân anh, anh chậm chậm ho ra đường khàn giọng nói: “Ngọt...”

Hứa Trùy Nhi vui vẻ, đúng như một đứa trẻ trên núi, cậu cũng nếm một miếng khi đường, vươn đầu lưỡi liếm một vòng: “Có mùi hoa quế đó,” nói xong cậu nhai nhuyễn đường, đút cho cậu Cả, “Hai người ăn ngon hơn một người ăn.”

Cậu Cả cảm thấy máu trong người mình đều dâng lên, anh không nhịn được nữa, cẩn thận chỉ dám đưa ra một ngón tay, sờ lên má Hứa Trùy Nhi, trên đó có một nốt ruồi nhỏ vô cùng xinh đẹp. Xoa một chút rồi kéo mặt cậu nhìn về phía mình, hôn lên.

Hứa Trùy Nhi cầm khi đường, sững sờ nhìn anh, đợi khi rõ ràng anh đang làm gì, cậu cúi đầu kéo chặt quần áo, bất an khép chân lại.

“Sợ tôi?” Anh nói thầm bên tai cậu, Hứa Trùy Nhi vội vàng lắc đầu, anh vẫn dùng ngón tay ấy nhẹ nhàng xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, “Sợ tôi sẽ làm...chuyện người lớn với em?”

Đường lại tan ra rồi, dính vào đầu ngón tay.

“Tôi không chạm vào quần áo em.” Cậu Cả thở một hơi nói, “Nếu em không vui, tôi sẽ không chạm vào em.” Anh lại xoa nắn nốt ruồi trên má Hứa Trùy Nhi. Lúc này, anh vô liêm sỉ mở miệng, cắn lấy đôi môi mềm mại của người ta.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Hứa Trùy Nhi chậm chạp mở to mắt, gần như vậy, có thể nhìn rõ từng cọng lông mi trên mắt cậu Cả, lông mi dài từng chút từng chút theo hô hấp mà khẽ động.

“Ừm...” Cậu bắm chặt vào bả vai anh, muốn nói chuyện, nhưng vừa mở miệng, thứ gì đó ẩm ướt lại đi vào trong miệng, giống như con rắn lướt qua răng cậu, “Ừm ừm!”

Cậu lui về đằng sau, miệng như bị bỏng vậy, vừa nóng vừa rát. Cậu Cả phía đối diện dường như còn nóng hơn, thở hỗn hển. Anh dùng cái trán nóng hầm hập của mình cọ sát vào lông mày cậu.

Hai người họ không phải là hôn sao? Hứa Trùy Nhi hoảng sợ nghĩ, bàn tay nắm chặt khi đường run rẩy, anh từng chút từng chút nhắm nháp môi cậu. Hôn môi là như thế này sao? Nước miếng trộn lẫn vào nhau, đầu lưỡi cuốn lấy đầu lưỡi, cậu lạnh cả sống lưng, quá xấu hổ rồi!

Cậu đẩy anh ra, dùng lực không lớn, từ cổ tay đến đầu ngón tay không chút sức lực. Đúng như anh nói, không chạm vào quần áo cậu, chẳng qua chỉ cố chấp cuốn lấy đầu lưỡi cậu, ra sức liếm cắn.

Làm sao bây giờ, Hứa Trùy Nhi lo lắng, cậu với anh đã làm những chuyện chỉ có nam nữ với nhau có thể làm, rõ ràng là trái với lẽ thường, nhưng tại sao, tại sao toàn thân lại run rẩy, thoải mái như muốn lên tiên?”

“Nha đầu...” cậu Cả say mê gọi Hứa Trùy Nhi, từng chút từng chút buông lỏng cậu, anh buông tay rồi vẫn nhìn cậu không chớp mắt, “Miệng

em...rất ngọt.”

Hứa Trùy Nhi cũng nhìn anh, ánh mắt ấy giống như đang nhìn một người thông đồng làm chuyện xấu cũng giống như nhìn một người tình nhân không nở ra rời. Sau đó, cậu ngượng ngùng che miệng lại, cúi đầu thật thấp.

Anh từ từ vuốt mái tóc ướt mồ hôi của cậu, vừa vuốt, vừa thân mật hôn lên thái dương cậu. Một lát sau lại nâng khuôn mặt cậu, hôn xuống một lần nữa.

Lần này Hứa Trùy Nhi không trốn tránh, cậu cảm thấy bản thân mình rất hèn hạ, lại có thể có chút chờ mong ngẩng đầu, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn mở miệng ra.

Tiếng nước bọt, tiếng hô hấp hỗn loạn, khí đường tan rồi, nước đường từng giọt, từng giọt rơi xuống chân cậu. Đầu ngón chân cong cong, mơ hồ cọ sát vào đệm giường.

Cậu Cả nắm chặt lấy tay Hứa Trùy Nhi, nhỏ như thế, nóng như thế, anh xoa nắn, đầu ngón tay xen vào giữa các kẽ tay của cậu, rất chậm, rất chậm rồi sau đó hung hăng nắm chặt.

“Lão, lão đại...” Hứa Trùy Nhi ầm ước gọi, có thể là do bị anh nắm đau rồi, cũng có thể là bị anh trêu chọc đến mơ hồ, không kìm lòng nổi.

“Hửm?” Cậu Cả dừng lại, dùng giọng mũi lưỡi biếng hỏi, cảm Hứa Trùy Nhi ầm ước, đáng thương mím môi, nhắm hai mắt lại: “Em học xấu rồi,” cậu ngập ngừng, “Em không có mặt mũi nhìn người khác nữa.”

Cậu Cả trêu đùa bàn tay vô lực của Hứa Trùy Nhi, chiếc vòng trên cổ tay còn chưa tháo xuống, lạnh lạnh chạm vào cánh tay anh: “Đức Sinh nó...cũng tầm tuổi em.”

Hứa Trùy Nhi bỗng chốc mở to mắt, nhìn anh đang dăm chiêu dùng bàn tay cầm lấy chiếc vòng tay xanh biếc của cậu Ba.

“Em đã nói với cậu ấy rồi...” Cậu chợt dạ rút tay về, “Em không cần.”

Lúc này cậu Cả quay đầu lại, nhẹ nhàng hỏi: “Chú ấy có ý gì, em có hiểu không?”

Đôi mắt ấy vừa trong vừa sáng, đến nỗi mà Hứa Trùy Nhi không dám nhìn: “Em...” Cậu lo sợ, không tự chủ đỏ mặt, “Biết...một chút...”

Cậu biết, sao cậu lại không biết chứ, chính vì biết nên mới vội vàng chạy đi. Anh cầm lấy chiếc vòng ngọc, từng chút từng chút giúp cậu tháo ra: “Đó là em trai ruột của tôi.”

Hứa Trùy Nhi cảm thấy anh giận rồi, trong lòng lo lắng, giành lấy chiếc vòng định ném xuống đất nhưng bị anh ngăn lại: “Đi trả lại nó,” nghĩ một lúc lại lắc đầu, “Không, đưa cho Lão phu nhân.”

Hứa Trùy Nhi không biết tại sao phải đưa cho Lão phu nhân, nhưng mà anh đã nói vậy, cậu đành gật đầu, cúi lưng muốn xuống giường lại bị anh giữ lại. Anh không nói gì chỉ nhìn chăm chăm môi cậu.

Hứa Trùy Nhi đã được mở mang đầu óc, bị anh nhìn như vậy bỗng thẹn đỏ mặt, xấu hổ né tránh, sau đó lại chậm chạp quay lại, cùng anh dựa vào một chỗ, không phát ra một tiếng động nghiêng đầu về phía anh.

Cả một buổi chiều, bọn họ lén lút trốn trên giường, miệng đối miệng hôn nhau

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc Hứa Trùy Nhi tới, Lão phu nhân đang ở trong phòng ăn chè, thấy cậu đến, bà không nghiêm mặt như với những người khác mà chỉ tùy tiện vẫy tay, bảo người mang cho cậu một bát.

Trong chè có hạt sen, táo tàu và nấm tuyết, trong lòng Hứa Trùy Nhi có chuyện, cậu không động một thìa. Đang định lấy vòng tay ra ngoài, Lão phu nhân nhìn cậu một cái, nâng cằm cậu lên như mẹ ruột vậy: “Miệng làm sao thế, sưng thành thế này?”

Nhắc tới miệng, Hứa Trùy Nhi đỏ mặt. Buổi trưa cậu và cậu Cả nói chuyện với nhau mấy câu lại hôn môi, dính lấy nhau rất lâu.

Lão phu nhân là người từng trải, vừa nhìn đã hiểu rồi, không trách cậu không biết chừa mực, ngược lại lại có chút buồn cười: “Người xưa có câu, người trước trồng cây người sau hóng mát, con thật giỏi, tự mình trồng cây tự mình hưởng thụ.”

Hứa Trùy Nhi bị nàng nói cho xấu hổ, cúi đầu lấy vòng ngọc trong tay ra, cả đoạn đường vòng ngọc này dán vào người cậu, bây giờ có chút nóng: “Cậu Ba...rời thứ này trong phòng con, con đi trả không tiện,” cậu ngại ngùng nói, có chút làm nũng “Mẹ, người mang trả lại cho con nhé.”

Kiểu con gái như này ai mà không thích chứ, Lão phu nhân nhận lấy chiếc vòng, vẻ mặt tràn đầy phiền toái, nhưng giọng điệu lại rất sủng nịch: “Được, ta trả lại thay con, Ôi, cánh tay, đôi chân già này còn không được nhàn rồi.”

Hứa Trùy Nhi thở phào một hơi, cười ngu ngơ: “Vây mẹ,” cậu bê một cái ghế nhỏ đến, ngồi xuống dưới chân bà, “Để con xoa bóp chân cho người.”

Lão phu nhân rất thích được cậu xoa bóp chân, cậu dùng lực rất nhẹ, vừa xoa bóp hai người cậu được cậu mất trò chuyện. Đột nhiên, bên ngoài có tiếng bước chân đi tới, là người nữ quyến trong phòng cậu Hai, cậu Ba, được nhóm nha đầu dìu, chậm rãi bước vào.

“Ồ, vợ Cả cũng ở đây sao.” Vợ Hai nhìn thấy Hứa Trùy Nhi, quay đầu nháy mắt với vợ Ba, “Thật trùng hợp!”

Hứa Trùy Nhi thấy bọn họ tới, đứng lên muốn đi về nhưng lại bị Lão phu nhân giữ lại: “Về cái gì mà về,” bà động viên cậu, “Đều là con dâu của ta, cùng nhau ngồi xuống nói chuyện đi.”

Hứa Trùy Nhi không mấy thoải mái ngồi xuống. Lúc này vợ Ba nhìn thấy chiếc vòng ngọc đặt trên giường sồi của Lão phu nhân, ánh mắt sáng lên: “Mẹ ơi, chiếc vòng kia giống y hệt chiếc mà cậu Ba đeo ở thắt lưng.” Khuôn mặt cô lộ chút tươi cười, cô ngẩng đầu vênh mặt, có bộ dáng kiêu kỳ của một cô gái nhà giàu có: “Là cậu Ba tặng cho mẹ phải không?”

Lão phu nhân sững sốt, lập tức nhìn Hứa Trùy Nhi. Hứa Trùy Nhi sẽ không giả vờ, đỏ mặt nhìn lại bà, bộ dạng vô cùng đáng thương. Lão thái thái tính toán trong lòng, giật mình một cái, nói với vợ Ba: “Minh Nhi, con bảo nó đến đây, ta có lời muốn nói với nó.”

Ban đầu, Hứa Trùy Nhi có chút ngây ngốc, cậu vùi đầu xoa bóp chân cho Lão phu nhân, nghe hai vợ mỗi người một câu buồn chuyện: “...rất hung ác, mấy thôn quanh đây đều đã bị cướp rồi!”

“Sẽ không cướp đến chỗ chúng ta chứ,” vợ Ba tỏ ra vô cùng lo lắng, “Cậu của tôi bảo người mang thư tới đây nói rằng thủ lĩnh của bọn họ sử dụng súng, bách phát bách trúng, còn có biệt danh là Song thương.”

“Ôi, tôi còn nghe nói, thủ lĩnh của bọn thổ phỉ này...” vợ Hai xấu hổ, nhìn trái nhìn phải, lấy khăn hoa che miệng, “Không làm phụ nữ mà chuyên đi chà đạp đàn ông!”

Hứa Trùy Nhi dừng bàn tay đang xoa bóp lại, từ băng ghế nhỏ đứng thẳng dậy, ngạc nhiên nhìn vợ Hai.

“Thật không biết xấu hổ,” vợ Ba nói tiếp, giống như vô cùng chán ghét, lại giống như có chút hưng phấn, “Đúng là tạo nghiệp!”

Trong đầu Hứa Trùy Nhi như có ngọn lửa thiêu đốt, thiêu đến nỗi làm cho cậu miệng khô, lưỡi khô: “VẬY...” cậu mím môi, “Đàn ông với đàn ông... làm thế nào?”

Nữ quyến cả phòng đều nhìn về phía cậu, tĩnh lặng trong một giây rồi cười phá lên, Lão phu nhân nhíu mày, dường như đây là một sự việc vô cùng bản thiêu: “Con không hiểu, đừng hỏi bậy!”

Hứa Trùy Nhi bị bà dọa, không dám nói, lo sợ bám chặt vạt áo. Vợ Hai tính tình thẳng thắn, dám nói, không mẫn không nhạt chạy đến nói nhỏ bên tai cậu: “Hai người đàn ông cởi quần ra, một người nằm sấp, một người cười lên, đem cái kia bỏ vào trong mộng...”

Những lời phía sau cô nói quá nhỏ, Hứa Trùy Nhi không nghe rõ, Lão phu nhân dùng sức đập lên bàn, không cho nói, mọi người hi hi ha ha cười một trận.

Hứa Trùy Nhi quay về phòng, đứng đốt đèn, một tay cậu cầm giá nển, một tay là môi lửa đang cháy, miên man suy nghĩ. Cậu trèo lên giường, bò đến chỗ cậu Cả. Cậu Cả hỏi ngay: “Trả lại rồi?”

Hứa Trùy Nhi gật đầu, mở miệng muốn nói cái gì đó, nhưng lại nghĩ ngại, cuối cùng không nói ra miệng. Anh còn tưởng là vì chuyện cái vòng ngọc, cầm lấy tay cậu hỏi: “Em có chuyện gì, không được giấu tôi.”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18

“Cái đó...” Hứa Trùy Nhi vừa thấp nển vừa nhìn anh, ánh nển chiếu thẳng lên nửa khuôn mặt cậu, có một loại cảm giác đẹp đẽ uyển chuyển, “Hai người đàn ông với nhau ngủ thế nào?”

Anh sững sờ, không hiểu lắm nhìn cậu.

“Chính là...” Hứa Trùy Nhi cho rằng bản thân mình không nói rõ ràng, chớp mắt, cầm ngọn nển ra xa, “Hai người đàn ông...làm chuyện đó kiểu gì?”

Làm chuyện đó? Chuyện mộng trần điên loạn đảo phượng, cậu Cả tròng mắt lên nhìn, nắm chặt bàn tay Hứa Trùy Nhi: “Ai nói linh tinh gì với em vậy?”

Thấy anh như thế này, cậu có chút sợ, hơi chột dạ, chỉ biết cúi đầu trốn anh. Đột nhiên, cậu Cả như muốn thanh minh, lại dường như muốn chối bỏ, “Chuyện trước đây...tôi đến rạp hát, chưa từng qua đêm ở đó!”

Hứa Trùy Nhi xoay người giương mắt nhìn, câu nói này của anh nghĩa là..., dường như đã từng cùng đàn ông xảy ra chuyện gì đó. Không biết được tại sao, tim cậu nhói đau, giống như đang có một bàn tay bóp chặt lấy nó vậy.

“Đàn ông cùng đàn ông,” cậu Cả nhẹ giọng, cầm ngọn nển trong tay cậu, để lên giá, “Là chuyện không sạch sẽ, em đừng hỏi.”

Chuyện không sạch sẽ? Lòng Hứa Trùy Nhi lặng xuống, không sạch sẽ thế nào? Cậu hoài nghi chạm vào đôi môi sưng đỏ của mình, tỉnh tỉnh mê mê, cậu sợ chính mình đã làm cái chuyện không sạch sẽ kia rồi: “Em... em lau người cho cậu nhé.”

Cậu đi múc nước đến, làm ướt khăn mặt, chuẩn bị như mỗi tối đều làm, tháo đai quần cậu Cả ra, kéo quần anh xuống, “Cậu tự cởi áo đi.”

Cậu Cả ngoan ngoãn nghe lời, tự mình cởi áo ra, làm lộ ra dưới lớp áo bộ ngực ngày càng dễ nhìn, cái gì gọi là dễ nhìn, chính là đã có nhiều thịt rồi, không thể nói là cường tráng nhưng cũng có chút rắn chắc, ra dáng đàn ông.

Hứa Trùy Nhi cởi váy, đến gần cậu Cả ra sức chà sát, người rung, giường cũng theo đó rung động. Cậu Cả không dấu nổi thâm tình nhìn cậu: “Em đợi tôi khỏe lại rồi...”

Hứa Trùy Nhi liếc mắt nhìn hắn, nghe ra ý tứ không đứng đắn trong câu nói đó. Cậu gạt tóc mai về sau tai, cúi đầu lau xuống dưới, lưng, chân, còn cả cái vật kia nữa, chỉ mới lau qua một lượt còn chưa kịp lau kỹ liền thấy thứ gì đó run rẩy ngóc đầu lên.

“A?” Tay Hứa Trùy Nhi run lên, ném chiếc khăn ướt lên giường.

Cậu Cả cúi xuống nhìn, thấy vật mềm mại kia của mình giờ đang cứng lên, hoảng loạn vội lấy tay che rồi ấn nó xuống, nhưng càng ấn, nó càng vênh cao lên.

Hứa Trùy Nhi nhìn cậu bạn càng ngày càng to kia, khuôn mặt đỏ bừng bừng. Cậu cũng đã từng lên rồi, năm mười lăm mười sáu tuổi, lần đầu tiên còn bị dọa cho không biết phải làm gì, cũng không dám hỏi cha, chỉ biết trốn ở một góc ngồi khóc, sau đó dần dần mới biết có thể đến chỗ không người có thể xoa nắn cho vật kia mềm xuống, cảm giác ấy, nóng bỏng khiến cho người ta sợ hãi.

Cậu Cả không ép được xuống, muốn tự mình xoa, nhưng lại e ngại Hứa Trùy Nhi, đành phải che lại rồi xoa nhẹ nhẹ. Hứa Trùy Nhi sao có thể không nhìn thấy, còn cho rằng anh cũng giống như mình lần đầu tiên bị thế, không biết làm, liền ngốc ngốc cầm lấy.

Cậu Cả rên lên một tiếng, lật bàn tay cầm lấy tay Hứa Trùy Nhi, cậu xấu hổ đến phát run, kéo tay anh ra, hung hăng nói: “Nhắm mắt lại, không cho nhìn!”

Cậu Cả giả vờ nhắm mắt, qua hàng mi rậm có thể nhìn thấy bộ dạng ngốc ngốc của Hứa Trùy Nhi. Cậu quỳ gối, hai tay vất vả cầm thừa kia vuốt lên trên, rồi lại vuốt xuống, đơn điệu lặp lại, “Sao lại to như vậy,” cậu nhỏ giọng nói thăm, còn tưởng rằng anh không nghe thấy.

Anh thấy cậu nói như vậy, ngay lập tức cảm thấy có một dòng chất lỏng nóng dồn xuống phía dưới, làm cho mông, đùi cũng run rẩy theo: “Chỗ này cũng...” anh cầm lấy tay Hứa Trùy Nhi, bàn tay đã ướt đẫm rồi, cho vào giữa hai chân, ấn vào hai viên tròn, “Chỗ này cũng muốn được sờ sờ.”

Hứa Trùy Nhi vung tay ra: “Lớn như vậy, em không cầm được,” giọng cậu khó chịu, như là đang tức giận, kỳ thực là xấu hổ, “Đồ ăn tốt đều nuôi cái chỗ này rồi...giống như là gia súc vậy.”

Dù sao cậu vẫn là một thằng nhóc, vẫn muốn so sánh chỗ đó, so sánh rồi, lại thấy trong quần mình vừa ngắn lại vừa nhỏ: “Lần sau không cho phép lên,” cậu cố sức vung cổ tay run rẩy, “Có lên em cũng mặc kệ cậu!”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Tuy Hứa Trùy Nhi nói vậy nhưng lần sau cậu Cả lên, cậu vẫn giúp anh xoa, có thể là do thói quen chăm sóc anh, bộ dáng kia của anh cũng thật đáng thương, cậu nén giận dạy dỗ anh nhưng lại một lần rồi một lần nuông chiều anh.

Cậu Cả họ Ngụy chưa từng hài lòng như vậy, cứ mỗi tối tắt đèn lại vô cùng có tinh thần, anh nắm lấy cổ chân Hứa Trùy Nhi, kéo cậu lên người mình không ngừng gọi “nha đầu”, “nha đầu”.

“Làm cái gì!” Hứa Trùy Nhi vẫn luôn hung dữ với anh, vừa xoa tay vừa trừng mắt nhìn anh, “Cậu càng ngày càng lâu ra, tay em đều mỗi cả rồi.”

Theo như cậu Cả nghe được là Hứa Trùy Nhi đang khen anh, muốn cười nhưng lại ngại ngùng, vô cùng không biết xấu hổ mà nói: “Đợi tôi khỏe lại tôi cũng chăm sóc em.”

Hứa Trùy Nhi sợ nhất những lời này, cậu lo lắng, lại có chút buồn bã, cảm thấy người này thật sự sắp khỏe lại, nếu như anh khỏe rồi, bản thân mình sẽ không thể ở lại đây nữa.

Qua Thanh Minh, cậu Cả rất cố gắng hoạt động chân. Mỗi buổi sáng đều tự mình chống gậy đi lại trong sân, không đi đến mức đầu đầy mồ hôi thì không chịu quay về phòng. Có lúc Hứa Trùy Nhi nhìn thấy anh qua song cửa sổ, thấy anh chăm chỉ như thế, phần đầu như thế trong lòng mơ hồ không rõ, vừa ngọt, vừa đắng, lòng xót xa muốn khóc.

Cậu Cả chày mồ hôi ròng ròng quay về, câu đầu tiên là gọi: “Nha đầu.”

Hứa Trùy Nhi thân nhiên cười với anh, nhẹ nhàng đáo một câu: “Vâng.” Sau đó đi qua đỡ anh, giúp anh lau mồ hôi trên mặt, lau một lúc, anh liền cúi đầu xuống, giữa ban ngày ban mặt hôn lấy cậu.

Hứa Trùy Nhi ban đầu trốn tránh nhưng sau đó coi mỗi ngày đều là ngày cuối cùng, vụng về đáp lại anh, mềm mại rúc vào lồng ngực anh, hai người không biết ngượng, thường xuyên trốn trong phòng dây dưa.

Cậu Cả vẫn làm đúng như những lời anh đã nói, không chạm vào quần áo cậu. Hứa Trùy Nhi có đôi khi hi vọng anh chạm vào, phát hiện mình là một thằng nhóc, mắng cậu, ghét cậu, như vậy trong lòng cậu có lẽ sẽ dễ chịu hơn.

“Cậu Cả,” Hứa Trùy Nhi mở đôi môi ướm át, ngẩng đầu nhìn anh, “Nếu như cậu khỏe lại rồi, những lời cậu nói lần trước...khi nào thì cậu viết thư thôi vợ cho em?”

Anh nhíu mày, nắm chặt cánh tay cậu: “Thư thôi vợ gì.”

“Chính là...” Hứa Trùy Nhi bị anh nắm đau, hơi trốn về phía sau, “Trước đây cậu nói sẽ cho em thư thôi vợ, để em...em gả cho người khác.”

Cậu Cả có vẻ rất giận dữ, dùng sức nắm chặt bả vai cậu, đang định nói gì đó, bên ngoài có người gọi: “Cậu Cả, mợ Cả, mau mở cửa ra, Lão phu nhân tới rồi!”

Cậu Cả dùng ánh mắt bi thương, đau lòng nhìn Hứa Trùy Nhi, lặng lẽ quay đầu, dò dẫm từng bước ra mở cửa. Bên ngoài, mẹ anh đang đứng đó, dường như biết trong phòng đang làm gì nên không trực tiếp đi vào, mà nghiêng đầu nhìn qua khe cửa: “Nha đầu, mẹ muốn ăn hạch đào con phơi, đi lấy một ít về đây.”

Hứa Trùy Nhi lập tức đi, là hiếu thuận bà, cũng muốn trốn tránh cậu Cả. Đông Viên vốn có cả đồng hạch đào rất lớn, nhưng mà ngày qua ngày, chỉ còn lại vài quả, dường như giống những ngày tháng tốt đẹp của Hứa Trùy Nhi, chẳng còn lại bao nhiêu.

Cậu đứng ngây người một lúc, ôm váy ngồi xuống, chọn tới chọn lui, khó khăn lấy được bốn quả, cầm trong tay mang về, đi đến trước cửa đang định đẩy ra, cậu nghe thấy tiếng cậu Cả trách móc: "... cô ấy là tay chân, là linh hồn của con!"

Hứa Trùy Nhi sững sờ, dừng lại ở đó, nghe Lão phu nhân như thở dài một hơi: "Nha đầu ấy suy cho cùng cũng không phải xuất thân từ một gia đình tử tế," bà dường như cũng rất đau lòng, cũng bất đắc dĩ "Con coi như nó là vợ bé, cả năm ở phòng nó cũng được, nhưng mà...không thể lập thành vợ cả."

Hứa Trùy Nhi cảm thấy ngực vô cùng đau, đau đến mức lồng ngực muốn vỡ ra, trong phòng, Lão phu nhân lại nói: "Còn nữa, Đức Vĩnh, hạ nhân trong nhà nói thân thể nó..." Bà dừng lại một chút mới nói, "Hình như vẫn chưa tới kỳ, con cần phải có một đứa con nối dõi."

Tay Hứa Trùy Nhi run rẩy, hạch đào lạch cạch rơi xuống, lăn xung quanh cậu rồi lăn ra ngoài. Trong phòng im lặng, cánh cửa kẽo kẹt mở ra, cậu Cả chống gậy đứng đó nhìn, há miệng thở dốc.

Hứa Trùy Nhi tỏ ra kiên cường, nở một nụ cười: "Cái đó," môi cậu run run, "Không cầm chắc..."

Nhà trước đột nhiên có tiếng động lớn, dường như là tiếng pháo hi, Hứa Trùy Nhi run rẩy, đằng xa có người hô hoán: "Nhanh! Chạy nhanh! Thổ phỉ tới rồi!"

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Là tiếng súng!

Cậu Cả nắm chặt bả vai Hứa Trùy Nhi, kéo vào trong phòng, bên ngoài tiếng súng vang khắp chốn, xung quanh tai đầy tiếng phụ nữ gào khóc. Cậu Cả ôm Hứa Trùy Nhi, còn muốn kéo mẹ anh lại, cây gậy rơi ra làm anh ngã thật mạnh xuống đất.

“Lão đại!” Hứa Trùy Nhi sùng sờ, muốn tiến lại đỡ anh dậy. Nhưng cậu Cả như phát điên, con mắt đỏ ngầu, hét to với Lão phu nhân: “Đưa cô ấy trốn đi!” Anh chỉ vào cái tủ lớn trong phòng, “Lấy vải rách che lên!”

Lão phu nhân phản ứng lại, kéo Hứa Trùy Nhi đẩy vào trong. Cậu Cả lão đảo bò dậy, ngã nhào lên giường, kéo một ngăn kéo nhỏ ở khung giường, bên trong có một khẩu súng lục, bên cạnh còn có mấy viên đạn.

“Mẹ người làm gì vậy,” Hứa Trùy Nhi gấp phát khóc, “Mẹ cứ lo cho cậu cả trước đi, chân anh ấy không hoạt động được!”

Cậu Cả vừa lắp đạn vừa quay đầu lại nhìn Hứa Trùy Nhi, nha đầu vẫn còn sạch, là người vợ ngọc còn chưa viên phòng. Cửa bị kéo mạnh từ bên ngoài, hai người đàn ông dáng vẻ cao to bước vào, tuổi tác không quá lớn, tóc không dài không ngắn, hơi rối loạn, trên người mặc một bộ giáp da dê, lộ ra cánh tay thô thô, vừa nhìn liền thấy khẩu súng trên tay cậu Cả cùng với đôi chân tàn phế.

Viên đạn chưa kịp lắp rơi xuống, Hứa Trùy Nhi và Lão phu nhân cùng bị lôi cổ áo kéo ra ngoài. Nhị Viện có vô số người đang ngồi, nam một bên,

nữ một bên, có thổ phỉ cầm súng canh giữ đi qua đi lại. Hứa Trùy Nhi bị vút vào đám phụ nữ, vợ Hai, vợ Ba đang cúi đầu cách đó không xa.

Cậu Cả ngồi đối diện bọn họ, cùng với nô bộc, đầy tớ, cây gậy đã rơi đầu rồi. Anh thấp thỏm nhìn về phía các cô, Hứa Trùy Nhi không nỡ nhìn anh chịu khổ, muốn đứng dậy, lập tức từ hai bên có họng súng tối đen hướng vào người cậu.

“Ngồi xuống,” vợ Hai không biết lúc nào đã lại gần sau lưng cậu, ra sức túm lấy tay áo cậu, “Đây toàn là thổ phỉ, con gái đừng nên lộ mặt!”

Hứa Trùy Nhi ngồi xuống, dáo dác nhìn về phía đối diện như con chim nhỏ không ổ, cậu mím môi, vô cùng đau lòng.

“Tôi nói này,” vợ Ba cũng tiến đến, nói thầm, lấy trong tay áo ra một khối than, bôi lung tung lên mặt, “Cái tên Song Thương kia, thật sự không làm phụ nữ?”

“Ai mà biết được,” vợ Hai cũng vươn tay ra bôi mắt, không yên lòng mà túm lấy Hứa Trùy Nhi, “Cúi đầu!”

Nhóm thổ phỉ bắt đầu cướp đoạt đồ vật trong nhà, hòm đồ, tủ quần áo, hộp trang sức, toàn bộ đều bị lật tung, từng bao từng bao bị ném ra sân. Thừa dịp hỗn loạn, Hứa Trùy Nhi lén nhìn cậu Cả bên kia, vừa nhìn thấy bóng người, một đôi chân dài đi đến, từng bước vội vàng, ngăn chặn tầm nhìn của cậu.

Lách cách, là tiếng xâu đạn dưới áo khoác người nọ, mỗi xâu chừng mấy chục viên, mỗi viên đều thu hút ánh mắt người khác, vừa cổ quái, vừa lộng lẫ.

Chỉ vì một phút ngạc nhiên, Hứa Trùy Nhi nhìn lên trên đôi chân kia, thắt lưng người nọ đeo một tấm ra trâu ba đến năm tấc, hai bên trái phải thắt lưng đều giắt một khẩu súng, bên trên nữa, nút áo không cài tùy tiện

phơi bày lồng ngực vạm vỡ, trên cổ có một vết sẹo rất dài, sau đó là mặt, khuôn mặt có sức hút đậm nét phong trần.

Hứa Trùy Nhi nhìn hấn ta, hấn cũng trùng hợp mà nhìn Hứa Trùy Nhi, chỉ nhìn qua một cái, tên thủ lĩnh thổ phi lỗ mãng lại có thể si ngốc trừng lớn mắt, có chút tản ra vẻ hung tàn, nhìn chăm chăm cậu.

Hứa Trùy Nhi vội vàng cúi đầu, bởi vì sợ, không tự chủ mà ôm chặt đầu gối, dáng vẻ vô cùng quê mùa. Tên thủ lĩnh vẫn đứng đó, dường như đang do dự, quay người rời khỏi.

Lúc này vợ Hai túm góc áo Hứa Trùy Nhi, muốn cậu đổi về phía sau, Hứa Trùy Nhi đang muốn di chuyển, tên Song Thương nhăn mặt, lại quay lại, bước vài bước đã đứng trước mặt Hứa Trùy Nhi, lấy giày da nhẹ nhàng đá giày thêu của cậu: “Cô vợ nhỏ này, sao chân lại to thế?”

Hứa Trùy Nhi không lên tiếng, tên kia liền ngồi xổm xuống, dùng bàn tay to dày bóp mặt cậu, không nhìn chỗ khác, mà chỉ nhìn má trái của cậu, trên gò má trắng trẻo có một nốt ruồi nhỏ.

Đột nhiên hấn ta khiêng Hứa Trùy Nhi lên, cúi người xuống, đầu như muốn chạm vào đầu gối Hứa Trùy Nhi, như chú rể khiêng cô dâu vậy. Cậu Cả ở phía đối diện gào thét: “Nha đầu!”

Đám phụ nữ kêu gào sợ hãi, một tên thổ phi khiêng một cô gái lên để làm gì, các cô đều biết, nhao nhao vươn tay túm lấy váy Hứa Trùy Nhi, nhưng đều không có tác dụng, nghĩ thôi cũng biết, sao có thể làm gì được.

“Hà?” Những chuyện phụ nữ sợ nhất này, Hứa Trùy Nhi lại không hiểu, đầu bị nâng lên trên vai tên thổ phi, cậu vươn tay ra sức đâm vào lưng hấn, “Anh bắt tôi làm gì, thả tôi xuống!”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tên thủ lĩnh nhìn xung quanh một lúc, không chút xấu hổ, tùy tiện chọn một gian phòng đi vào. Có lẽ là chọn phải thư phòng, hăn mất hứng đi ra, đi qua sân, dáng vẻ vô cùng lưu manh tiến về phía đối diện, giữa đường gặp một người anh em: “Ôi mẹ ơi,” hăn ta nhếch khóe miệng, “Không có giường hả?”

Nhóm thổ phỉ cười ha ha, trong đó có một tên chán ghét kêu to: “Lão đại, anh đổi khẩu vị từ khi nào thế,” hăn ta dùng một giọng điệu vô cùng thô bỉ, “Chỉ cần không có ngực, cô vợ nhỏ cũng được sao?”

“Cút!” Song Thương đã đi vào trong phòng, lưỡi biếng mắng bên ngoài, sau đó “rầm” một tiếng, đóng cửa phòng lại.

Hứa Trùy Nhi một mực giãy dựa trên bả vai hăn, nhìn thấy hăn khiêng mình vào phòng, cũng đoán ra là hăn định làm gì: “Tôi...tôi không được,” cậu sợ hãi kêu lên, “Tôi không phải là phụ nữ, anh thả tôi ra đi!”

Tại sao lại nói không phải phụ nữ? Cậu nhớ lại lời Lão phu nhân nói, cậu còn chưa dậy thì, không hầu hạ được đàn ông: “Tôi, ngực tôi nhỏ.” Lại nhớ lại những lời cậu Cả, nói năng lộn xộn cả lên, “Không làm cho đàn ông thích...”

Tên kia cúi người thả cậu xuống giường, cũng không thể nói là thả, chính là dùng sức rất mạnh, xấu bụng muốn hù dọa cậu. Hứa Trùy Nhi đầu óc choáng váng sờ mó xung quanh, cậu đang ở trên giường, phía bên dưới là chăn đệm bằng lụa, trên gối đầu giường còn có một cái yếm của phụ nữ, đây chắc là phòng của vợ Hai.

Người kia vẫn nhìn chăm chăm cậu, giống như một người đã đói bụng lâu ngày, vội vàng cởi áo choàng của mình, những viên đạn dưới áo đập vào nhau kêu lên, bị hấn ném lên cái tủ thấp.

“Anh định làm gì...” Hứa Trùy Nhi sợ, hai chân cọ vào nhau, “Anh tha cho tôi đi, tôi đã có chồng, anh ấy rất tốt với tôi, tôi cũng thích anh ấy!”

Tên thổ phỉ leo lên giường, túm lấy áo cậu, Hứa Trùy Nhi kêu lên một tiếng, bám lấy hấn, cắn lên bàn tay to, cậu không thể để cho hấn nhìn thấy, nếu hấn thấy được sẽ nói chuyện này ra ngoài, cậu Cả sẽ biết được mình lừa anh ấy giả nữ thành thân cùng anh, còn lừa gạt anh hôn môi.

“Cứu...cứu với!” Hứa Trùy Nhi kêu to, mắt mũi đỏ hoe, không thể thoát khỏi hấn, cậu chỉ có thể cầm lấy cổ tay hấn lăn lộn trên giường: “Thả tôi ra!” Nước mắt tí tách rơi xuống giường, “Anh là đồ vô liêm sỉ, thả tôi ra!”

Lúc này bên ngoài rầm một tiếng, giống như có rất nhiều người đồng thời phát ra tiếng tán thưởng, tiếp theo liền nghe thấy đám thổ phỉ kêu: “... kéo lại đây! Con mẹ nó, còn không ngăn nổi một người què.”

Hứa Trùy Nhi đột nhiên không né tránh nữa, mặt đầy nước mắt gọi: “Lão...đại?” Cậu dường như không dám khẳng định, quay đầu lôi kéo tên thổ phỉ đang ức hiếp mình, “Bọn họ đánh anh ấy rồi?” cậu run rẩy mở miệng, giống như một đứa trẻ không ai yêu thích khóc lớn lên, “Sao các người có thể đánh anh ấy!”

Bàn tay đặt ở cổ áo cậu dùng sức kéo, vạt áo bị mở ra, “Chồng của người?” Giọng nói của tên thổ phỉ khó chịu, khinh miệt nói: “Là người què kia?”

Hấn nói Lão đại là tên què, Hứa Trùy Nhi trong lòng khó chịu, muốn nói rằng anh ấy không phải người què, anh sắp khỏe rồi, nhưng cậu khóc không khống chế được chỉ có thể cắn môi gậm đầu.

Bàn tay kia lại nắm lấy vạt áo của cậu, dường như sợ hãi sắp bị bại lộ chân tướng, cũng xuất phát từ việc cậu xấu hổ vì là một thằng nhóc mà lại mặc váy nữ, Hứa Trùy Nhi thút tha thút thít: “Đừng động vào quần áo tôi...” Cậu đáng thương cầu xin, “Đừng nhìn tôi, đừng nhìn tôi được không...”

Thủ lĩnh thổ phỉ lại mở miệng: “Chồng của người,” bờ vai của hắn ta vô cùng rộng, rộng như một bức tường, che lấp thân mình Hứa Trùy Nhi, “Có biết người là một...”Hắn chạm vào miếng vải mỏng máu rắng, kéo một cái, bộ ngực phẳng lì lộ ra, hai bên núm vú rụt lại, nhợt nhạt nhìn không rõ: “Có biết thân thể người thế này không?”

Hứa Trùy Nhi run rẩy, hai tay vô lực muốn ôm ngực nhưng lại bị tên kia túm lấy đè lên giường: “Đàn ông mặc váy, người có biết xấu hổ không?”

“Đừng nói cho chồng tôi...cầu xin anh,” Hứa Trùy Nhi mặt đỏ bừng, xấu hổ không dám lộ ra, “Anh ấy sắp khỏi rồi, chỉ cần để tôi ở bên cạnh anh ấy hai ngày nữa thôi...”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Tên thủ lĩnh thổ phi trừng mắt nhìn cậu, hung ác nói: “Người cùng ta đóng cửa, ngủ trên cùng một chiếc giường, chồng người còn cần người sao?” Nói xong, hấn dùng ngón tay kéo quần áo rách nát của Hứa Trùy Nhi, ánh mắt không đứng đắn nhìn xuống dưới, ánh mắt dừng lại ở cặp vú, chớp mắt, quần trong và váy cậu đều bị kéo xuống.

Hứa Trùy Nhi run rẩy, không gào thét, chỉ sững sờ nhìn hạ thân còn chưa mọc nhiều lông của mình, người này biết cậu là con trai rồi, sao còn muốn cởi váy cậu?

Bỗng dưng, những lời nói xấu hổ của vợ Hai vang lên bên tai cậu: Ôi, ta nghe người ta nói, thủ lĩnh bọn thổ phi này...không thích phụ nữ, mà chỉ thích làm đàn ông!

“A.” Hứa Trùy không khóc nữa, dùng ánh mắt vừa kỳ quái vừa sợ hãi nhìn người đàn ông, sau đó lắc hông, nâng chân đạp vào người hấn ta một cái, “Anh không phải...” trên quần tên thổ phi xuất hiện một dấu giày màu trắng, cậu run run hỏi: “Anh không phải muốn làm tôi đấy chứ?”

Tên thổ phi cười vui vẻ: “Làm,” hấn ta chỉ dùng một tay đã túm gọn được hai tay Hứa Trùy Nhi, tay kia thò vào bên trong áo lót cậu, “Người có biết làm như thế nào không?”

Hứa Trùy Nhi không biết, nhưng không chịu thuận theo làm loạn dưới thân hấn, cậu giãy dụa, không chịu khuất phục mà dùng sức: “Tôi không ngủ cùng anh, tôi không...”

Tên thủ lĩnh thổ phi rất lâu không tiến hành động tác khác, chẳng qua chỉ nhìn chăm chăm cậu, trong đôi mắt ấy dường như có lửa đang rực cháy, cũng có băng, lạnh lùng làm người ta sợ hãi: “Cậu thật sự không nhớ tôi sao...” Hắc ảo não lẩm bẩm một câu, xoay mình buông tay, rời khỏi người Hứa Trùy Nhi, “Sao có thể làm người ta đau lòng đến thế!”

Hứa Trùy Nhi vừa có thể cử động, lập tức nhớ đến cái váy, cái mũng vừa nhắc, váy đã được kéo lên đến eo: “Cái gì?”

“Hai chúng ta đã từng trần truồng ngủ cùng nhau,” tên thủ lĩnh thổ phi lười nhác ngồi cạnh cậu, giống như ngượng ngùng, bởi vì ngượng ngùng nên giọng nói mất tự nhiên: “Cậu không nhớ sao?”

Hứa Trùy Nhi đỏ mặt: “Anh nói bậy,” cậu vừa mặc lại áo, vừa học dáng vẻ của Lão phu nhân trừng mắt nhìn hắc, “Trừ Lão đại, tôi chưa từng ngủ với người đàn ông nào khác.”

Nói xong, cậu đột nhiên che miệng lại: “A? Anh không phải là...” cậu giật mình, vén mái tóc nhìn khuôn mặt hắc, “cái người xui xẻo mà tôi cứu được trong tuyết đấy chứ?”

Song Thương lập tức cười ha ha, lộ ra vẻ mặt vô cùng vui vẻ, không dấu được ngại ngùng cùng ngốc nghếch nói: “Chính là tôi.”

“Hả, sao có thể là anh được!” Hứa Trùy Nhi kinh ngạc quan sát hắc, khuôn mặt trắng nhỏ đỏ bừng, mang một chút thành thật, chất phác của người sống trên núi, thân thiết kéo tay hắc, nhìn trái nhìn phải, “Thật khác biệt so với ngày ấy, cánh tay thô to này, giống như quân nhân vậy!”

Tên kia nghe thấy cậu khen, cắn miệng nói: “Tôi quay về tìm cậu,” khuôn mặt hơi ửng đỏ, “nhưng tìm không được.”

“Ừ, sau đó tôi đã xuống núi, bán mình để mua quan tài cho cha,” nói tới đây, Hứa Trùy Nhi ngại ngùng, “con gái mới có thể bán được giá...” cho

nên cậu mới mặc lên váy hoa, mất hết mặt mũi mà gả làm vợ cho một kẻ bại liệt. Song Thương dường như thoải mái, lại giống như rung động, nắm lấy cánh tay cậu: “Cậu...không hỏi tôi tên gì sao?”

Hứa Trùy Nhi cảm thấy hấn ta dùng sức kéo tay cậu hơn Lão đại, còn dọa người hơn anh: “Anh tên gì?” Cậu thuận theo hấn hỏi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm ra ngoài cửa muốn chạy.

“Tần Nhị Hồ,” thủ lĩnh thổ phi bàn tay đầy mồ hôi, trịnh trọng như muốn lấy vợ nói, “Tôi tên là Tần Nhị Hồ.”

Hứa Trùy Nhi sợ hãi nhìn hấn: “Anh Nhị Hồ này,” cậu nhỏ giọng, dùng loại ngữ điệu vừa đáng yêu vừa đáng giận, “nể mặt tôi đã cứu anh một lần, anh có thể thả chồng tôi ra không?”

Khóe miệng Tần Nhị Hồ nhếch lên: “Chồng cậu cái gì, hấn ta còn không biết cậu là một thằng nhóc!” Vừa nói, hấn ta vừa đứng dậy, lục lọi trong hộp đồ may vá của mợ Hai, lấy ra một cây kéo buộc dây đỏ, hấn lấy kéo đâm mạnh vào lòng bàn tay của mình, máu chảy ra, tí tách rơi xuống trên tấm nệm tốt màu hồng cánh sen.

Hứa Trùy Nhi khó hiểu nhìn vết máu, đỏ thẫm một màu. Tần Nhị Hồ đưa tay lấy cái yếm trên giường, ôm lấy eo cậu, khiêng cậu lên vai, vẻ mặt phấn khởi tuyên bố: “Tôi cướp bóc, cậu lừa hôn, hai chúng ta mới là một đôi!”

Rầm một tiếng, hấn đá văng cửa phòng, giống như một tên địa chủ vừa mới qua đêm xuân, khiêng Hứa Trùy Nhi đi vào ánh dương chói lọi.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Dưới ánh mắt trời rục rỡ, đầu Hứa Trùy Nhi bị chúi xuống dưới, nhìn những người đang ngồi xồm trên sân, Lão phu nhân, vợ Hai, vợ Ba, đều đang nắm chặt khăn lo lắng nhìn cậu, một người nắm bất động cách đó không xa, dưới cánh tay còn có một vũng máu, là cậu Cả.

Hứa Trùy Nhi hét lên một tiếng, tỉnh dậy, trời bên ngoài đã tối đen. Cậu lẻ loi nằm trên một chiếc giường sưởi, mặt vừa sưng vừa nóng, cậu lấy tay xoa nắn, vừa rồi khóc mệt quá nên cậu đã ngủ thiếp đi.

Tiếng khóa cửa kêu lên, cậu trở mình ngồi dậy, cuộn tròn lại ngồi lui vào góc giường, nhìn chằm chằm cái cửa gỗ đơn sơ.

Tần Nhị Hồ đi vào, có lẽ là do uống nhiều rượu trên người hẳn có mùi rất nồng. Nhìn thấy Hứa Trùy Nhi, hẳn cười ha hả nói: “Lùi vào góc đó làm gì, ra đây ngủ nào.”

Hứa Trùy Nhi nhìn thấy hẳn ta say khướt cởi quần áo, cũng không quan tâm là áo ngoài hay áo trong, toàn bộ đều cởi xuống, lộ ra cánh tay cường tráng cùng hạ thân vung vẩy tới lui, thân thể nóng hầm hập trèo lên giường sưởi.

“Tôi muốn về nhà,” Hứa Trùy Nhi nhỏ giọng nói, “Anh thả tôi về nhà đi.”

Tần Nhị Hồ không chịu nghe, thân thể trần trụi túm lấy cậu: “Nhà nào, đó là nhà của người khác!” Hẳn ta túm lấy cậu như túm một con mèo, ôm lấy cậu, vô liêm sỉ cởi quần áo cậu, “Đám nhà giàu ấy, chẳng bao giờ nói

nhân nghĩa, đạo đức, người vợ một khi đã không còn trong trắng, bọn họ sẽ không cần nữa.”

Kéo hai ba cái, Hứa Trùy Nhi đã bị lột sạch, Tần Nhị Hồ ôm chặt cậu xoay người cậu lại, xoa xoa cái mông cậu.

“Anh làm cái gì vậy!” Hứa Trùy Nhi hoảng loạn đẩy tay hắn ra, Tần Nhị Hồ không giống như cậu Cả, từ khi cậu bị bắt lên núi, năm ngày nay hắn đều đòi ôm cậu ngủ, còn không cho cậu mặc quần áo, còn thờ bên cạnh tai cậu nói: “Tôi thích em, Trùy Nhi, tôi muốn sống cùng em!”

Hắn với Lão Đại không giống nhau, hắn đối tốt với cậu nhưng mà có ý đồ, Hứa Trùy Nhi quay lưng lại, trên cái cổ trắng nõn bao phủ một tầng mồ hôi, né tránh hắn: “Không...tôi không.”

“Tôi đối xử với em không tốt sao,” những lúc thế này, Tần Nhị Hồ lại muốn nói lí với cậu, “Em bảo tôi tha cho tên kia, tôi đâu có hại hắn, tiền của nhà hắn tôi đều để lại, chỉ lấy một chút của cải, em nói xem tôi đối xử với em thế nào!”

Hắn ta nói đúng, nhưng Hứa Trùy Nhi vẫn muốn kéo cánh tay đang sờ lung tung kia ra: “Tôi, tôi không muốn cùng anh cởi sạch...”

Tần Nhị Hồ chạm vào cậu từ phía sau: “Từ từ...từ từ rồi em cũng sẽ đồng ý thôi.” hắn ta mặt rất dày, hôn nhẹ một cái vào tai Hứa Trùy Nhi, “Hơn nữa hai chúng ta đã sớm ngủ cùng nhau rồi, lúc đó...em còn ôm tôi rất chặt!”

Lúc đó sao có thể so sánh với hiện tại, đó là cứu người, còn đây là hai người đàn ông ngủ với nhau, là việc bẩn thỉu mà Lão Đại đã nói, Hứa Trùy Nhi đá vào chân Tần Nhị Hồ, muốn hắn ta tránh xa ra, sợ sau này Lão Đại biết được, lại ghét bỏ cậu.

Tên kia mặt dày mày dạn, nhân cơ hội dùng đôi chân lông lá của mình kẹp lấy chân cậu, đưa tay sờ mó cái cằm gầy gò của cậu, vừa sờ đã thấy ẩm ướt: “Sao vẫn còn khóc?”

Hứa Trùy Nhi thút thít: “Tôi nhớ nhà, nhớ Lão Đại,” cậu vội vàng lau nước mắt, “Không có tôi, đêm xuống một mình cậu Cả sao có thể ngủ được.”

“Làm sao mà ngủ được,” Tần Nhị Hồ châm chọc, “người ta cười thêm cô vợ nữa, trước đêm sau chọt, đêm đêm hưởng phúc!”

Hứa Trùy Nhi không hé răng, nhớ lại lời Lão phu nhân nói, cậu Cả họ Ngụy sớm muộn gì cũng phải cưới người vợ mới, lòng cậu chột thối lại, cắn bàn tay đang sờ mó mình.

Đúng vậy, đã năm ngày rồi, muốn đến thì đã đến rồi, cậu Cả họ Ngụy là một người có sĩ diện, sao có thể nhạt một phụ nữ đã bị thổ phỉ chơi hỏng...

“Lúc tôi lạnh nhất, đói nhất, em ôm tôi, sưởi ấm tôi,” Tần Nhị Hồ mượn rượu làm càn, thò đầu ngón tay vào trong miệng Hứa Trùy Nhi, “về sau đổi thành tôi ôm em, sưởi ấm em!” Vừa cho vào sâu một chút, Hứa Trùy Nhi liền kẹp chặt cái miệng mềm: “Anh chọt vào miệng tôi làm gì, thối hoắc!”

Tần Nhị Hồ biết cậu không hiểu gì: “Tôi...thích em, mới chọt miệng em.”

Hứa Trùy Nhi chỉ cảm thấy kì quái, lạnh lùng nói: “Tôi không cho anh chọt miệng tôi.”

“Vậy...” Tần Nhị Hồ khẽ nhú mày, “Em sờ...kê ba cho tôi được không?”

“Kê ba” hẳn nói hai từ này nói rất nhỏ, Hứa Trùy Nhi không trả lời, dường như không nghe thấy, nhắm mắt lại ngủ. Đêm dài tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng thở dài của Tần Nhị Hồ.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Những ngày như vậy, là ai thì cũng không nhịn được, Tần Nhị Hồ đã nhịn suốt mười hai ngày, đến trưa ngày thứ mười ba, đúng lúc Hứa Trùy Nhi dùng chiếc đũa dẫu được đi cạy khung cửa sổ, Tần Nhị Hồ mở khóa đi vào. Hắn đã uống một đồng rượu, đi đứng liêu xiêu, tìm thấy Hứa Trùy Nhi dưới khung cửa sổ liền tóm lấy cậu quăng lên giường.

Hứa Trùy Nhi không phải rất sợ hắn, cũng không nghĩ ra hắn có thể làm gì mình. Cho nên trước khi Tần Nhị Hồ cúi xuống hôn cậu, cậu vẫn rất ngoan ngoãn, chỉ đẩy hắn ra, né tránh hơi rượu trên người hắn.

“Trùy Nhi, tôi không chịu được nữa rồi, bây giờ muốn cùng em!” Tần Nhị Hồ như một con sói cắn lấy miệng cậu, nửa khuôn mặt Hứa Trùy Nhi ướt sẫm, liều mạng giãy dụa, gào lên từng tiếng: “Cứu, cứu mạng! Ai tới cứu tôi với!”

Âm thanh có lẽ đã truyền ra ngoài, bên ngoài phát ra vài tiếng huýt sáo, Hứa Trùy Nhi cảm thấy trên người mình như có lửa đốt, vừa nóng vừa cay. Tần Nhị Hồ điên cuồng kéo nút áo cậu, cắm đầu vào liếm, sau đó là kéo váy cậu, xương hông chột lạnh, bắp đùi bị hai bàn tay to nóng bỏng bóp chặt.

Hứa Trùy Nhi khóc rồi, Tần Nhị Hồ vô cùng dọa người, cởi quần, lộ ra vật xấu xí vừa to vừa cong, không ngừng cọ nước miếng lên người cậu. Hứa Trùy Nhi liên tục kêu gào “cứu mạng”, hét đến nổi cổ họng đau đớn. Ở đằng xa vang lên tiếng súng, có lẽ cũng không phải súng, vì Tần Nhị Hồ vẫn mê say nằm sấp trên người cậu, không hề ngẩng đầu.

Rầm một tiếng, cửa bị phía bên ngoài mở ra, Tần Nhị Hồ còn ngây người, trên cánh tay đã trúng một phát súng. Hứa Trùy Nhi nhìn thấy máu, Tần Nhị Hồ tức giận đi lên, trên đùi lại trúng thêm một phát súng, giống như anh hùng rơi vào bước đường cùng như trong Bình thư (1) đã nói, thoáng cái đã quỳ trên mặt đất.

Hứa Trùy Nhi xoay người ngồi dậy, ngây người ngồi bên mép giường. Người nổ súng ngược sáng tiến vào, vạt áo dài đen sẫm, một cánh tay chống gậy, như sét đánh trời quang, bốn mắt nhìn nhau.

“Lão Đại...” Hứa Trùy Nhi gọi khẽ trong miệng, cậu không dám tin, không dám tin người cậu ngày nhớ đêm mong thật sự đã tới rồi.

Cậu Cả giật mình đứng ở đằng kia, không tiến thêm một bước, Hứa Trùy Nhi lặng người một giây, nhìn theo ánh mắt anh, thấy bờ ngực ướt đầm của mình, những vết hôn đỏ sẫm trên đầu ngực, ngực phẳng lì không một chút độ cong.

Nhìn thêm xuống dưới, cái đùi trắng nõn, một thứ đáng lẽ không có trên người cậu lạnh run, bị lớp da thừa bao lấy, chạm vào cái váy gần như đã bị cởi ra.

Da đầu Hứa Trùy Nhi run lên, toàn thân lạnh ngắt, run rẩy, không nói lên lời. Lúc này bên ngoài vang lên tiếng bước chân lộn xộn, cậu Cả vội đi vào, lấy áo khoác bao lấy Hứa Trùy Nhi, kéo váy cậu lên, kéo tấm ga giường bao chặt cậu, ném cây gậy ôm cậu lên, khập khiễng bước ra ngoài.

Đi vào đều là mấy người quân nhân mang súng, đến trối Tần Nhị Hồ lại. Bên ngoài cũng toàn những người mang súng, mặc đồng phục. Cách đó không xa là hai chiếc xe con, cạnh cửa xe là một sĩ quan, da rất trắng, cười lên trông có chút không đứng đắn, nhìn thấy cậu Cả, anh ta ném điếu thuốc đi, mở cửa xe ngồi vào ghế phó lái.

Cậu Cả ôm Hứa Trùy Nhi ngồi ở ghế sau, chỗ ngồi rộng rãi như vậy nhưng anh không thả cậu xuống. Hứa Trùy Nhi cuộn tròn ngồi trên đùi anh, khuôn mặt trốn trong ga giường, chỉ dám đưa bàn tay nhỏ bé, sợ hãi chạm vào cằm anh.

Trên cằm lún phún râu mới mọc, chạm vào thấy cứng cứng, vành mắt người đàn ông đen thẫm, tròng mắt đỏ ngầu, dường như đã mấy ngày không được ngủ, anh nhìn thẳng về phía trước, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Người quân nhân đằng trước nhìn thấy bộ dáng của anh qua gương chiếu hậu, còn cả cánh tay mảnh khảnh của Hứa Trùy Nhi, ôm ghế quay người lại: “Con mẹ nó, Đức Vĩnh cậu quả là một hán tử,” người quân nhân cười sang sảng, “hôm nào đi uống vài ly cùng tôi!”

Cậu Cả trừng mắt nhìn, không đáp lời, nắm lấy cánh tay Hứa Trùy Nhi đang sờ mình, lật qua lật lại ngắm nghía. Vẻ mặt ấy không biết là mất mát hay ghét bỏ, hay là buồn bã. Đột nhiên, anh đau khổ nhíu mày, đưa mấy đầu ngón tay Hứa Trùy Nhi lên môi, khẽ chạm rồi hung hăng cắn chặt.

Hứa Trùy Nhi trong chần khóc lên

~~~~~

(1) Bình thư: Một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc, kể một câu chuyện dài, dùng quạt khăn làm đạo cụ.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Lúc xe chạy tới nhà trời đã tối muộn rồi, Lão phu nhân không cho mở cửa, bọn họ chỉ có thể đi cửa sau. Cậu Cả ôm Hứa Trùy Nhi đi vào sân liền bị mấy hạ nhân vây lấy, mồm năm miệng mười nói: “Lão phu nhân đã dặn, phòng phía Tây đã dọn dẹp xong rồi...”

“Cút!” Cậu Cả ném lại một câu rồi lập tức đi vào nhà lớn, một hạ nhân lẻo đẻo theo sau, khom lưng cúi đầu nói: “Lão phu nhân đã dặn...cậu Cả đã về thì đến gặp bà.”

Cậu Cả đặt Hứa Trùy Nhi lên giường lớn của hai người họ, không nói gì, thậm chí cũng không thèm mở ga giường ra xem, quay đầu đi theo bà thím kia.

Cạch, cửa phòng đón lại, Hứa Trùy Nhi đợi thêm một lúc mới dám bước ra. Cậu nơm nớp lo sợ, thắt chặt vạt áo, vuốt váy thẳng lại, cẩn thận ngồi ở mép giường. Căn phòng này đã được sắp xếp lại, bàn, khăn trải đều là mới, trong bình còn cắm cây hoa mào gà, có lẽ là để chào mừng cậu về nhà. Hứa Trùy Nhi mím môi, cúi thấp đầu, lấy tay áo lau nước mắt.

Rất muộn rồi, cậu Cả mới quay lại. Bước vào phòng thấy Hứa Trùy Nhi ngồi đó, anh chốt cửa, sau đó thổi tắt nến trong phòng chỉ để lại một cây, anh cầm cây nến đi qua, đặt trên khung đầu giường.

Hứa Trùy Nhi đứng dậy, vội vàng muốn nói gì đó, nhưng không thể nói ra miệng. Anh hạ mi mắt nhìn cậu, đưa bàn tay chạm vào nút áo cậu.

Hứa Trùy Nhi không dám ngẩng đầu, chỉ kinh hoảng cầm lấy bàn tay kia, nhưng lại không dám dùng sức đẩy ra, cậu run rẩy, tùy ý để cậu Cả cởi từng cái từng cái.

Dưới ánh nến mờ ảo, xương quai xanh lộ ra, cậu Cả phần nộ, thô lỗ kéo vạt áo Hứa Trùy Nhi, bờ vai gầy gò trắng nõn, bộ ngực phẳng lì cũng xuất hiện, Hứa Trùy Nhi áy náy phát run, khe khẽ khụt khịt cái mũi.

Ngụy Đức Vĩnh không tin, cho đến lúc này cũng không dám tin, cô vợ nhỏ mà anh từng hôn, từng nắm chặt tay lại là một thằng nhóc. Trên cả đoạn đường về nhà, trong lòng anh vẫn luôn hoài nghi rằng mình đã nhìn nhầm rồi. Anh vì cậu mà không cần mặt mũi, nhưng mà cậu...

“Lão Đại, em biết sai rồi...” Hứa Trùy Nhi còn chưa nói xong đã bị anh đẩy xuống giường, nắm lấy cạp váy.

Anh muốn kiểm tra lại thân thể cậu, Hứa Trùy Nhi biết rõ, hai tay nắm chặt ga giường, đau khổ không dám mở mắt.

Cậu Cả không giống với Tần Nhị Hồ, anh từ từ cởi ra, có lẽ cũng sợ phải nhìn thấy, chậm chạp không dám kéo xuống tấc cuối cùng. Hứa Trùy Nhi giúp anh, nắm lấy tay anh, bắt chấp kéo xuống.

Cậu Cả không lên tiếng, Hứa Trùy Nhi tủi thân phát khóc: “Lão Đại, cậu thôi em đi,” cậu khóc thút thít, “Em không muốn lừa cậu, em...em chẳng qua không muốn rời xa cậu....”

Không biết cậu Cả đang nghĩ gì, lỗ mãng nhìn chăm chăm vạt dưới váy cậu, đột nhiên anh lật người cậu lại, tách cái mộng ra hai bên. Hứa Trùy Nhi lớn như thế này rồi, đây là lần đầu tiên bị người ta nhìn chăm chăm cái mộng, thân thể run rẩy, theo bản năng đưa tay ra che lại. Nhìn thấy đôi bàn tay nhỏ bé chắn trước mắt mình, cậu Cả buông lỏng tay, khập khiễng lui về sau mấy bước, mở cửa rời đi.

Đêm nay, Hứa Trùy Nhi phải ngủ một mình, vừa ngủ vừa rơi nước mắt. Bất tri bất giác ngủ một giấc đến tận khi mặt trời lên cao, cậu bị tiếng mấy bà thím hạ nhân ồn ào làm tỉnh giấc: “...thật đáng thương, vẫn còn là một cô gái mà...”

“Nghe người ta nói, bọn thổ phi đều thay phiên nhau đến...mười mấy tên trẻ tuổi tầm đôi mươi...”

Hứa Trùy Nhi ngậy ngấn tròng mắt nhìn song cửa sổ, cậu biết bọn họ đang nói về cậu. Những lời nói làm tổn thương người khác như vậy, sao bọn họ lại có thể nói bừa chứ. Cậu nắm chặt chăn, nghe người bên ngoài nói: “...cho nên Lão phu nhân mới không cho cậu Cả lại gần cô ta, nếu như ở trên núi bị lây nhiễm mấy bệnh phụ khoa, lây cho cậu Cả thì làm sao.”

“Ôi chao, chuyện chăn gối của hai vợ chồng họ, chúng ta sao có thể quản được.”

“Mấy ngày nay,” bọn họ dường như đang tách đậy, “Cô Hai nhà họ Thẩm đó có biết không, cái người tên là Tiểu Ngọc Hoàn ấy, nghe nói đã đồng ý gả cho cậu Cả rồi...”

Bàn tay Hứa Trùy Nhi đang cầm chăn bông lỏng ra, cậu quay đầu, nhìn bông hoa mào gà đã héo rũ trong bình. Sau đó bọn họ nói gì, cậu đều không nghe thấy, bên tay chỉ vang vọng tiếng cậu Cả thường hay gọi: Nha đầu... Nha đầu!

Cậu rúc vào trong chăn, hu hu khóc lớn lên, tiếng nói bên ngoài đột nhiên dừng lại, chỉ còn âm thanh nhặt đồ tách tách.

Cả ngày, Hứa Trùy Nhi không biết phải làm gì, mợ Hai, mợ Ba đều tới thăm, Lão phu nhân không đến, nhưng lại cho người mang tặng đồ. Cậu vẫn mờ mịt, đầu óc rối bời, nghĩ tới khi đi phải cầm theo những thứ gì, suy nghĩ đến tận khi mặt trời lặn mới phát hiện, cậu chẳng có gì cả, một thân một mình, chỉ có một thân thể lừa gạt người khác.

Đáng đời! Cậu ngồi xồm trên mặt đất, ôm chặt bản thân, oán giận
nghĩ.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Buổi tối khi cậu Cả đi vào, Hứa Trùy Nhi đã chuẩn bị ngủ rồi. Nghe thấy cửa phòng mở, cậu dụi mắt ngồi dậy, thấy một bóng người què đi tới, gằn giọng dạy dỗ hạ nhân bên ngoài: "...các người còn dám quản tôi ngủ ở đâu, cút!"

Nói xong anh nhẹ nhàng chốt cửa, rón rén đi vào phòng, anh cởi áo khoác vắt lên ghế, sau đó đến bên cạnh chậu rửa mặt, phúi đi hương phấn trên người.

Hứa Trùy Nhi vội vàng nằm xuống, giả vờ ngủ. Chỉ một lát sau, cậu Cả trèo lên giường, mỗi người đắp một cái chăn, trên người anh mang một mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái. Anh không nói gì, Hứa Trùy Nhi cũng không dám nói, mở mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường tối om, nhìn một lúc mắt cậu lại ướn rồi. Cậu len lén đưa tay lau đi, sau đó vùi mặt vào chăn.

Không gian vô cùng tĩnh lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu bên ngoài. Nước mặt theo cảm chảy xuống cổ áo, từng giọt từng giọt ngấm vào chăn nệm khô ráo. Cậu Cả đột ngột trở mình, một bàn tay vừa nóng vừa rộng mò vào trong tấm chăn của Hứa Trùy Nhi.

Hứa Trùy Nhi ngậy người, không động dậy, bàn tay kia tìm kiếm, tìm được bàn tay nhỏ bé dính đầy nước mắt trước ngực cậu, anh nắm chặt lấy.

Trước đây, Hứa Trùy Nhi cũng nắm lấy tay anh như vậy, nhưng không dùng sức thế này, lúc đó bọn họ một người là nam, một người là nữ, bây giờ không thể, cậu không còn mặt mũi nào để anh cầm tay nữa. Hứa Trùy Nhi sợ sệt rút bàn tay ra, thu về.

Trong nháy mắt, ván giường rung lên, tiếp theo chân bị lật ra, Hứa Trùy Nhi còn chưa kịp phản ứng, người đã bị đè lên. Người đàn ông của cậu khóa gối lên người cậu như cưỡi ngựa vậy, tấm lưng cao lớn đè chân ra thành một đống.

“Nha đầu!” Lão đại thì thầm gọi, rất khẽ, dường như sợ người ta nghe thấy. Hứa Trùy Nhi ngửi được mùi hương quen thuộc trên người anh, ngoan ngoãn đáp lời anh: “Dạ.”

Chuyện xảy ra sau đó có chút không thể nói, cậu Cả lột quần Hứa Trùy Nhi, hai bàn tay dán lên người cậu, vén cái áo đã bị nước mắt thấm ướt của cậu lên trên, còn chưa đợi cởi ra anh đã nhanh nhẹn xoa nắn hai điểm đỏ trên bộ ngực bằng phẳng.

Xoa nắn rất lâu, rất mạnh làm cho Hứa Trùy Nhi không thể không ngăn chặn bàn tay anh, cọ vào giường kêu: “Lão đại... đừng nắn em nữa,” cậu tưởng rằng anh coi cậu là cô gái mà xoa nắn, “Em không có, có xoa nữa cũng không mọc ra được...”

Cậu Cả thở hổn hển buông Hứa Trùy Nhi ra, hai tay đưa lên trước ngực, hình như đang cởi áo. Hứa Trùy Nhi không thể nói rõ hai người bọn họ đang làm gì, dù sao cũng là chuyện xấu hổ, nhưng mà cậu nguyện ý, tự mình cởi chiếc áo đã bị vò nhăn nheo ra vứt qua một bên, yếu đuối nằm xuống, đợi anh đến.

Anh không làm mà cúi người ôm lấy cậu, hai cặp đùi trơn nhẵn quấn lấy nhau, cánh tay ôm lấy cánh tay. Hứa Trùy Nhi cảm thấy bản thân như sắp tan ra rồi, nhắm mắt run rẩy. Cậu giả làm con gái gả cho anh, không ai biết hai người họ trốn trong chăn làm chuyện này, bọn họ là đang làm bậy.

“A!” Hứa Trùy Nhi nhỏ giọng kêu, là cậu Cả đưa bàn tay xuống dưới, dùng đầu ngón tay kẹp lấy vật nhỏ không hiểu chuyện, “Cậu năm tiểu kê kê của em làm gì,” cậu bị dọa sợ, đập chân lung tung, “cậu đừng nắn nó!”

“Em lừa tôi,” cậu Cả nói chuyện rồi, anh cúi đầu nói vào tai cậu, “Em mọc cái này còn dám ôm tôi, hôn tôi.”

Hứa Trùy Nhi muốn giải thích, nhưng cậu Cả không cho, biết thừa rằng cậu có vật này, còn giống chú chim ưng tha con thỏ, anh nghiêng đầu, ngậm lấy đôi môi cậu.

“Hai chúng ta...” cậu co chân lại, bàn tay trắng mịn bám lên cổ cậu Cả, “Hai chúng ta có phải...đang làm chuyện bẩn thỉu không?”

Cậu Cả không đáp lời, nâng cái mông Hứa Trùy Nhi lên, kéo hai chân cậu quăn lấy eo mình. Dường như ra quá nhiều mồ hôi làm cho chân cậu trơn trượt, anh liền cầm lấy cái mông cậu, đưa đầu ngón tay vào trong, đưa cùng lúc ba ngón tay, vừa chạm tới, cậu đã kêu lên: “Sao cậu cũng chọc mông em, làm em ngứa...”

Từ “cũng” này làm cậu Cả vô cùng để ý, càng để ý, càng nhấn tâm xuống tay. Anh đưa tay lên đầu giường lấy ra một thứ gì đó trơn trơn bôi vào mông Hứa Trùy Nhi. Lúc này ngón tay lại chọc vào một lần nữa, không phải ngứa mà giống như côn trùng chui vào trong hoa vậy, nhóp nhóp vào ra.

Hai thím hạ nhân đứng ngoài cửa theo dõi, đang trong lúc buồn ngủ ngã trái ngã phải, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng kêu của mợ Cả. Hai bà vợ vàng ngồi thẳng dậy, nghe thấy tiếng thút tha thút thít cầu xin tha: “Lão Đại, không được, em đau quá,...mông em đau!”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Hai người kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau: “Có phải bọn họ...đang làm không?”

“Làm sao bây giờ?” Một trong hai người hoảng hốt, “Nếu như Lão phu nhân biết được....”

Người còn lại bảo bà nói nhỏ thôi, bà ta dựng thẳng lỗ tai áp vào tường nghe ngóng bên trong. Trong phòng yên ắng, tiếng khóc thút thít nhỏ dần, có tiếng thì thầm, hình như cậu Cả đang thở hỗn hển dỗ dành người ta.

“Tôi nói này, hình như có gì đó không đúng,” một người túm tay áo người kia, “Mợ Cả không phải đã bị cả đám thổ phi thay nhau chà đạp sao, sao có thể như...” bà ta hoài nghi nói thầm, “...lần đầu phá thân?”

“Làm sao có thể là lần đầu được, mợ Cả lên núi mười mấy ngày rồi, đã sớm bị đám thổ phi kia làm hư rồi!”

“Ban này không phải là kêu đau sao,” người kia lại nói, “Nghe giống như vẫn không biết cái gì cả...”

Lúc này tiếng ván giường lại vang lên, kéo kẹt rất mạnh, mợ Cả lại nghẹn ngào khóc lóc, đáng thương kêu đau, vừa kêu vừa lấy nắm tay dấm vào vai cậu Cả.

“Bà nghe xem” hai bà thím lại che miệng, cười hi hi nghe góc tường người khác, “Đánh rồi!” Hai người họ ra vẻ là người từng trải, “Đây chắc là

bị làm đau rồi, ôi chao, cậu Cả xấu tính quá, càng là lần đầu thì càng xuống tay tàn ác!”

Hứa Trùy Nhi cũng biết cậu Cả xấu tính, lấy đồ vật to lớn đâm vào chỗ đó của cậu, đâm tới đâm lui, đâm tới nỗi cậu không thể duỗi thẳng đầu ngón chân, khóc hu hu: “Đừng đâm em nữa....em biết sai rồi, Lão Đại... tha cho em đi!”

Cậu Cả nhìn thấy Hứa Trùy Nhi bị đau, trong lòng muốn tha cho cậu, nhưng phía dưới lại không chịu tha, không những buông tha mà còn vô cùng có tinh thần làm những chuyện xấu. Anh cầm lấy tiểu kê kê của cậu, hôn hôn nốt ruồi bên má cậu: “Xoa xoa cái này, xoa rồi sẽ không đau nữa...”

Hai bà thím bên ngoài nghe thấy, nín cười, nhịn không được mắng chửi cậu Cả: “Những gã đàn ông xấu xa, cởi quần rồi thì không nói nổi một lời nói thật.”

Hai người nghe một lúc, mới nhớ ra phải gọi Lão phu nhân. Lúc này tiếng khóc của Hứa Trùy Nhi trở nên khác hơn, mới đầu là tủi thân, oan ức, như bị ai bắt nạt, hiện tại là tiếng rên khe khẽ, tiếng khóc nỉ non, khóc nhiều như thế, giọng cậu vừa khô vừa khàn, làm cho người ta thương tiếc.

“Nha đầu!” Cậu Cả làm đến nỗi khung giường muốn rời ra rồi, nắm chặt lấy eo Hứa Trùy Nhi kêu lên không dứt. Muốn cậu đáp lại một tiếng, cũng không biết là do giận dữ hay là thẹn thùng, Hứa Trùy Nhi căng chặt ngón tay không đáp lời. Anh bị cậu làm cho nóng nảy, cong ửng ômg chặt lấy cậu, liều mạng đâm chọc cậu. Khuôn mặt Hứa Trùy Nhi sừng đỏ, toát mồ hôi, run rẩy mãnh liệt, mê man gọi người mẹ ruột đã qua đời lâu rồi của cậu: “Mẹ...con bị người ta ức hiếp, mẹ!”

Đúng lúc Lão phu nhân hoang mang rối loạn đi tới, vừa đi vào sân, chợt nghe thấy Hứa Trùy Nhi kêu, âm thanh non nớt, đáng thương như vậy.

Lúc này bà cũng chẳng quan tâm đứa con dâu này còn nguyên vẹn hay đã bị phá thân nữa, khuôn mặt già nua nhăn lại, chạy đến khung cửa sổ gọi vào: “Đức Vĩnh...” bà hạ thấp giọng, “Vợ của con nhỏ như thế, nhẹ nhàng thôi!”

Hứa Trùy Nhi ở trên giường nghe thấy, bị dọa sợ rồi, vội vàng cầm lấy cánh tay cậu Cả cầu khẩn: “Em không muốn cho mẹ nghe thấy, Lão Đại, em không muốn...”

Ngụy Lão Đại nhanh chóng kêu lên: “Mẹ, người đi về đi!”

Lão phu nhân không muốn đi, ôm chân lo lắng, trước khi đến hạ nhân nói với bà, Hứa Trùy Nhi kêu xấu hổ, kêu đau, giống như cô gái mới lần đầu làm chuyện đó. Bà không tin, phải tận mắt nhìn thấy mới tin được, nhưng đợi mãi đến nửa đêm, nhóm hạ nhân đều không đợi được nữa rồi, con trai bà vẫn ở trong phòng chưa chịu đi ra.

Sáng sớm hôm sau gà vừa gáy, mấy bà thím đã đến xem, cửa phòng chưa mở. Đợi đến khi mặt trời ló ra chim khách kêu rồi lại tới xem lần nữa, cửa phòng vẫn chưa mở. Đến tận khi mặt trời lên cao tới giờ cơm trưa rồi, cửa phòng mới “cạch” mở ra.

Mấy bà thím vào phòng, nhìn thấy cậu Cả mặc quần áo đứng ở giữa phòng, ôm một bọc chăn, ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ một cái, bảo bọn họ đi dọn dẹp giường. Bọn họ nhìn lên trên giường nhưng không thấy người nằm đó mới nhận ra người đang ở trong chăn cậu Cả ôm.

Đệm giường lộn xộn, đầy những thứ ô uế, quả thật không thể nhìn, ở giữa có một vết máu, không tính là bé, rất dễ dàng nhận thấy. Hai người liếc nhìn nhau, mím môi cười trộm, nhanh chóng dọn dẹp.

Khăn trải giường mới được thay, khăn cũ xếp thành đống mang đi. Cửa phòng được bên ngoài đóng lại, cậu Cả đặt Hứa Trùy Nhi nằm xuống giường, cậu bị bọc thành đống không chịu nhúc nhích, anh ngồi xuống

cạnh cậu, tò mò vạch chăn nhìn vào bên trong, nhưng bên trong túm quá chặt, chỉ nghe thấy một giọng nói nho nhỏ: “Không biết xấu hổ..”

Cậu Cả nhú mày, nở nụ cười, nhưng lại giả vờ như không vui nói: “Em nói tôi à?”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Hứa Trùy Nhi ở trong chần lộn ra đôi mắt sưng lên vì khóc, không biết là sợ anh giận hay trách anh: “Mông của em bị cậu đâm hỏng rồi,” cậu đỏ mặt, nhỏ giọng nói, “Em không tốt với cậu nữa.”

Cậu Cả nhìn bộ dáng xấu hổ của Hứa Trùy Nhi, vô cùng không đứng đắn nói: “Hỏng rồi sao,” anh không kéo chần của cậu, hai tay trực tiếp cho vào dưới chần tìm kiếm, vuốt bắp chân của cậu sau đó lần mò lên trên, “để tôi xem xem.”

“Cậu làm gì thế!” Hứa Trùy Nhi vội vàng đập anh, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng cọ vào chần, xoay xoay, “Ban ngày ban mặt, không được bắt nạt em!”

Anh cười hì hì sờ mó cậu, đầu tiên là sờ tấm lưng trần trụi, sau đó xoa xoa xương sườn, cuối cùng là cẩn thận tách mông cậu ra, đầu ngón tay cho vào trong tìm kiếm: “Thật sự sưng lên rồi,” anh nhíu mày, “Có đau không?”

Hứa Trùy Nhi ngượng ngùng không nói một câu.

“To như vậy cũng không đau sao?” Cậu Cả đùa giỡn, kề sát vào lỗ tai Hứa Trùy Nhi nói, ngón tay ở nơi vừa ấm áp, vừa dính dính chọc tới chọc lui, “không đau thì tôi...”

Lúc này cánh cửa kêu lên, một người bê chậu nước đi vào. Nhìn thấy tình hình trên giường, mắt không biết nên nhìn về phía nào, khó khăn nói: “Lão, lão phu nhân bảo...bảo cho mợ cả lau người...”

“Ra ngoài!” Cậu Cả đưa người chặn trước mặt Hứa Trùy Nhi, giống như che dấu bảo bối không muốn người khác nhìn thấy, âm thanh thô lỗ phát hỏa. Bà thím nơm nớp sợ hãi vội ra ngoài, nước trong chậu văng ra, rơi đầy đất.

“Sao cậu lại hung dữ như thế...” Hứa Trùy Nhi chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng này của anh, hơi sợ sệt, đáng thương nhìn anh. Cậu Cả nhẹ giọng nói: “Tôi trước giờ vẫn hung dữ như thế,” anh lấy trán mình cọ lên trán cậu, “Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Cọ cọ, hai người lại hôn nhau, ban đầu chỉ nhẹ nhàng liếm đầu lưỡi, sau đó từ từ thay đổi, cậu Cả không biết xấu hổ chui vào chặn Hứa Trùy Nhi, xoa nắn cậu, cắn đầu vú cậu, cắn đến nỗi Hứa Trùy Nhi nhắm mắt lại run rẩy, ngốc nghếch hỏi: “Cậu chọc mộng em rồi...hai chúng ta có phải... đã viên phòng rồi không?”

“Hả” Cậu Cả ôm eo Hứa Trùy Nhi, kích động giống như một thằng ngốc, “Tôi muốn cưới em, dùng kiệu tám người khiêng rước em về!” Anh ngẩng đầu, liếm đôi môi ươn ướt của cậu, “Tôi muốn bắn pháo trong phạm vi một trăm dặm, làm tiệc ba ngày ba đêm, muốn cho tất cả mọi người biết em là vợ của Ngụy Đức Vĩnh này, em sạch sẽ gả cho tôi!”

Anh nói những lời này, Hứa Trùy Nhi không dám cho là thật: “Em là con trai...” cậu hiểu rõ, giữa hai người họ còn có một cô Tiểu Ngọc Hoàn, “Cậu sao có thể cưới em, sao có thể bên em cả đời?”

Anh nhìn cậu, nhất thời không nói gì.

Bảy ngày sau, sáng sớm đã nghe thấy tiếng pháo nổ vang trời, từng tiếng nối tiếp từng tiếng, nổ làm cho trời cũng phải nứt ra. Đường lớn đã bày sẵn bàn ghế từ ban đêm, mặt trời vừa ló rạng, đồ ăn được bày lên bàn nhanh như nước chảy, người đi ăn tiệc hỉ đứng đầy đường, tiếng người nói chuyện râm ran: “Đi nhanh lên, cậu Cả họ Ngụy lấy vợ rồi!”

Người vợ mới không có nhà mẹ đẻ, dùng kiệu tám người khiêng, đứng đợi ở miếu thờ góc đường phía Nam. Cũng không biết cậu Cả sao lại coi như bảo bối, đặc biệt mời thủ hạ của Trương Đốc quân là Thái Lữ trưởng phái đến ba mươi quân nhân, súng vác vai, đạn lên nòng bảo vệ xung quanh. Quang cảnh vô cùng khí phái, vô cùng có thể diện.

Giờ lành vừa đến, kiệu hoa run rẩy được nhắc lên, đội nhạc kèn dẫn đầu, đi về hướng nhà họ Ngụy. Cậu Cả nhà họ Ngụy đội mũ chim tước, rất lỗi lạc đứng trước cửa. Trên mặt đất trải một tấm thảm màu đỏ dài, là để cho cô dâu đặt chân lên, nhưng anh không dùng đến. Cô dâu nhỏ vừa xuống kiệu, anh liền khập khiễng qua đón, không cần bà mối nâng đỡ cô dâu, anh quay người quỳ xuống, vừng vàng công người trên lưng.

Những người xem náo nhiệt cười nhạo, giễu cợt anh, cười anh làm mất mặt đàn ông, nhưng những người này không biết rằng, bao nhiêu ngày tháng qua nếu như không có cô dâu nhỏ công anh, anh sẽ không có ngày hôm nay.

Ngụy Đức Vĩnh công trên lưng nửa đời sau của mình, từng bước từng bước đi vào tân phòng. Lần trước, Hứa Trùy Nhi được đưa tới lúc nửa đêm, lặng lẽ, giống như kẻ trộm vậy, nhưng lần này trong ngoài phòng đều giăng đèn kết hoa, khung cửa sổ dán đầy chữ hi, khắp nơi đều là tiếng pháo, là tiếng chạm cốc cùng tiếng cười vui không dứt, đây là ngày vui của hai người bọn họ.

Bước qua cửa, cậu Cả đặt Hứa Trùy Nhi nằm xuống giường, động phòng, trang sức màu đỏ, tấm khăn voan đợi người lật lên, bàn tay anh khẽ run rẩy, giữa ban ngày vội vàng cởi quần áo. Hứa Trùy Nhi khép chân ngoan ngoan ngồi yên một chỗ. Không biết làm gì nên chờ đợi, đợi đến phát hoảng mới nắm góc áo, sợ hãi kêu lên: “Lão Đại?”

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Tấm khăn voan trên đầu được nhẹ nhàng nắm lấy, vén lên, Hứa Trùy Nhi theo tấm khăn đỏ ấy nhìn lên trên. Là khuôn mặt của cậu Cả, si mê, chăm chú nhìn mình.

“Đừng...” Hứa Trùy Nhi có chút xấu hổ, bấu đầu ngón tay, “Đừng nhìn em như vậy.” Cậu Cả cúi người nâng hai chân Hứa Trùy Nhi lên, ôm lấy thả lên giường, bản thân anh cũng lên theo. Anh tháo đôi giày thêu hoa của cậu, Hứa Trùy Nhi chăm chú nhìn anh: “Cậu đã cởi áo khoác từ lúc nào thế?”

Cậu Cả không chỉ cởi áo khoác mà còn hạ màn giường xuống, sau đó tự lột sạch quần áo trên người mình, đồ vật phía dưới ngã đầu, dính vào bên hông.

Hứa Trùy Nhi sợ hãi, quay mặt qua một bên: “Trời vẫn còn sáng...” cậu lui về phía sau, vừa lui, dưới chân phát ra tiếng lách cách. Cậu kéo chăn lên nhìn, khắp giường đều là táo đỏ với lạc, còn cả những hình cắt giấy nhỏ xinh, “Sao lại để đồ ăn ngon ở đây, làm hỏng mất rồi...”

Cậu Cả vươn tay qua, chạm vào nút áo Hứa Trùy Nhi, Hứa Trùy Nhi vội nắm lấy cổ tay anh, cảm thấy bản thân mình không tránh được nữa, miệng run rẩy nói: “Chỉ, chỉ cởi váy thôi có được không?”

Đêm động phòng hoa chúc, không cởi sạch thì làm sao cậu cả có thể cam tâm. Anh chạm vào đai váy cậu kéo xuống, hai chân trắng nõn lộ ra, sau đó mạnh tay cởi áo hỉ của cậu, Hứa Trùy Nhi ôm lấy bản thân, nhỏ giọng van xin: “Đừng chạm em, bên trong...mặc...”

Mặc cái gì, giọng nói quá nhỏ nghe không rõ, cậu Cả dùng sức, kéo áo lót trắng ra, liền thấy trên bộ ngực bằng phẳng mặc một chiếc yếm đỏ thêu uyên ương mẫu đơn, góc tam giác phía dưới thêu kim tuyến, không dài không ngắn một tấc, buông xuống giữa hai chân.

Cậu Cả nhìn thẳng, muốn chạm vào, lại do dự không biết nên đặt tay ở đâu: “Tự mình mặc?” “Vâng” Hứa Trùy Nhi xấu hổ đỏ bừng mặt “Các thím nói ngày hi, không mặc không tốt...”

“Nha đầu” giọng cậu Cả khàn khàn gọi, hai bàn tay anh nắm lấy bả vai cậu, giúp cậu xoay người về sau. Lưng cậu rất trắng, trên cổ trên lưng buộc sợi dây yếm màu đỏ, cả chân, cái mông nhỏ cũng đều trắng nõn, cậu ngồi trên chiếc chăn màu đỏ, đẹp đến nỗi làm cho người ta mờ mắt.

Cậu Cả nóng hừng hực chạm vào, hai bàn tay anh mò từ nách qua, tiến vào trong yếm đỏ, một trái một phải nắm lấy đầu vú nhỏ của cậu.

“A!” Hứa Trùy Nhi kêu lên, đỏ mặt tránh đi, tay nhỏ túm phía dưới cái yếm, sợ không cẩn thận làm lộ tiểu kê kê, anh ôm người cậu quay lại nặng nề đè xuống giường, dùng cách khác sờ nắn ngực cậu.

“Cái...cái chần...” Hứa Trùy Nhi mím môi, run cầm cập, bị người đằng sau cắn lỗ tai, nhẹ nhàng liếm mút, anh thăm dò đôi môi cậu cắn lên, “Đồ ăn ngon bị đè hồng rất lãng phí.”

Hứa Trùy Nhi không có cách nào khác, cuộn chân lại rên rỉ, dần dần cậu không nghĩ tới việc nắm cái yếm nữa, hai bàn tay cách lớp phải chạm vào bàn tay cậu Cả, thuận theo anh, xoa vòng trên bộ ngực chính mình.

Hai người dính nhau rất lâu, bàn tay cậu Cả mới mò xuống dưới, từ cái rốn mò xuống xương hông, từ xương hông chạm vào giữa hai chân, cầm lấy đồ vật nhỏ bé mềm mại giữa hai chân, vừa vuốt, vừa buồn bực: “Sao lại nhỏ như thế?”

“Em không nhỏ,” Hứa Trùy Nhi lập tức phản bác, “Em so với những người bình thường tương tự nhau, là cậu...quá to mà thôi.”

Cậu Cả trở mình, hôn lên đầu vai Hứa Trùy Nhi, lại cọ xuống dưới, cọ xuống tiểu kê kê của Hứa Trùy Nhi, anh dùng ngón tay chạm vào nó, cúi đầu xuống ngậm lấy.

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 30

“Mẹ ơi!” Hứa Trùy Nhi kẹp chân, mông nhỏ run lên, “Cậu làm... làm...” việc này rất xấu, cậu không nói lên lời chỉ có thể sợ hãi đẩy đầu anh ra, “Đừng cắn em, tiểu kê kê sẽ hỏng mất, làm sao mà đi tiểu đây!”

Cậu Cả há miệng nuốt vào nhà ra, mặt mờ nói: “Ăn nhiều một chút, mới to lên được.” Hứa Trùy Nhi không đẩy anh nữa, kỳ quái nhìn anh, “Cậu không gạt em chứ?” cậu run rẩy ưỡn bụng nhỏ, ngượng ngùng đưa đến miệng anh, “Vậy cậu cắn nhẹ thôi, cắn mạnh em không tiểu được...”

Cậu nói những câu này, mỗi lời đều làm cho anh muốn hung hăng chà đạp cậu, làm cho cậu khóc lên. Nhưng mà anh cố nhịn, nhận thấy tiểu kê kê của cậu khẽ cứng lên, người cũng đỏ ửng dán lấy anh, anh mới thả lỏng miệng. Nhấc hai chân Hứa Trùy Nhi lên, đưa đồ vật cứng rắn của mình nhắm thẳng vào cúc huyết cậu.

Hứa Trùy Nhi biết mình lại bị đâm rồi, rên rỉ không muốn. Nhưng mà cậu Cả đã ăn tiểu kê kê cho cậu, cậu cũng không nên bướng bỉnh, mềm mại ngoan ngoãn mở chân ra.

Vẫn còn rất to, cậu sợ hãi che mắt lại, nhìn chăm chăm hạ thân đáng thương của mình qua kẽ hở ngón tay. Cảm tấy tử thân, cậu khóc nức nói: “Em vừa mới khỏi, lần này khẳng định, khẳng định lại hỏng rồi...”

“Không thể,” cậu Cả cũng lo Hứa Trùy Nhi còn rất chặt, cắn răng thờ dốt nói, “Ngày ngày...ngày nào cũng bôi thuốc cho em, chuyện này làm một lần hai lần sẽ quen thôi...” vừa nói, anh vừa áp cả người xuống, toàn

thân đầy mồ hôi đè lên người Hứa Trùy Nhi, anh liên tục hôn cậu, dường như hôn thế nào cũng không đủ.

Hứa Trùy Nhi giống như một con mèo nhỏ ngủ mê, vươn đầu lưỡi: “VẬY CẬU GIÚP EM XOA XOA TIỂU KÊ KÊ, ĐƯỢC KHÔNG?”

Được, tất nhiên là được, cậu Cả lập tức đưa tay xuống, bàn tay nắm lấy tiểu kê kê, mạnh tay thì sợ Hứa Trùy Nhi đau, nhẹ quá lại sợ cậu không thoải mái. Đúng tại thời điểm quan trọng này, bên ngoài có người gọi cửa.

“Cậu Cả, vợ Cả,” là người ở nhà chính, lái nhái vô cùng sát phong cảnh, “Lão phu nhân sai mang đồ tới!”

Cậu Cả đỡ dành Hứa Trùy Nhi, nói với bên ngoài: “Nhất định phải là lúc này sao!”

“Lão phu nhân dặn dò, nhất định không được chậm trễ, là...” âm thanh ngoài cửa nhỏ dần, “là đưa cho vợ Cả dùng để sinh đứa nhỏ!”

Cậu Cả trợn trắng mắt, không chịu nổi người mẹ của mình, lại có chút bất đắc dĩ: “Ném qua cửa sổ vào đây!”

Chỉ một lát sau, thứ gì đó lăn lông lốc tới giường, cậu Cả đưa tay cầm lên, là một cái bình nhỏ, bên ngoài cửa lại nói: “Bôi ở phía dưới của vợ Cả!”

“Đây là thứ gì!” Cậu Cả cũng không nhìn, thuận tay ném lên giường, ôm lấy hông Hứa Trùy Nhi đâm vào. Hứa Trùy Nhi nhú mày, tò mò nhặt lấy: “Bôi vào sẽ có thể sinh con?”

“Ai mà biết,” cậu Cả thẳng người, thắt lưng rung càng nhanh, cũng rất mạnh, có chút không rõ ràng nói: “Mẹ tôi tích trữ cả đồng thứ bình linh tinh, nói là thuốc thần tiên.”

Hứa Trùy Nhi nghe thấy “thần dược”, khuôn mặt nhỏ sáng bừng lên, khẽ mở miệng: “Vậ em...em bơi rồi có thể sinh không?”

Cậu Cả dừng lại, kinh ngạc nhìn Hứa Trùy Nhi: “Em...” anh dụi dằm lau đi những giọt mồ hôi trên thái dương cậu, “Em không có chỗ để bơi.”

Hứa Trùy Nhi nghĩ ngợi, cũng chẳng cần quan tâm mặt mũi nữa: “Vậ bơi vào chỗ cậu đằm em đi,” khước mắt cậu đỏ hồng, nhét lọ thuốc vào tay anh: “Cậu bơi...giúp em đi.”

Cậu Cả chưa bao giờ cảm thấy mềm lòng như lúc này, mềm đến nỗi muốn tan ra, anh biết rằng không có tác dụng, nhưng vẫn ôm Hứa Trùy Nhi vào lòng. Bôi thuốc mỡ dính dính cho cậu, xoa một vòng. Còn chưa kịp đóng lại nắp bình, Hứa Trùy Nhi đã vúi lấy cánh tay anh, khổ sở kêu lên: “Không được, Lão Đại...mông em nóng quá, em khó chịu quá!”

Cậu cả nghe thấy thế rất đau lòng, lại tức giận: “Mẹ đư thứ đồ gì tới vậy!” Anh nhắc mông ôm Hứa Trùy Nhi xuống dưới giường, cong lưng chậ vật đi tới giá để chậu nước, vẩy nước lên mông Hứa Trùy Nhi, “Còn nóng nữa không?” Vừa vẩy, anh cảm thấy được thứ đồ vật này nọ của mình cũng nóng, ngứa ngứa giống như kim đâm vậy.

Hai người bọn họ quần quít lấy nhau, đứng cạnh bồn nước cọ ướt đằm, Hứa Trùy Nhi lắc mông, đư miệng hôn cậu Cả, cái yếm đỏ bị cọ lỏng ra, lộ ra một bên núm vú, bụng nhỏ cong lên, chạm vào người cậu Cả làm nũng, cây vật nhỏ vừa nóng vừa hồng, vểnh lên chọc vào người ta.

“Nha đầu!” Cậu Cả đằm mạnh Hứa Trùy Nhi, hôn môi, rồi lại ôm cậu về lại giường. Anh nhắc chẵn lên, tự mình nằm xuống, cho Hứa Trùy Nhi ngồi lên hông mình, lừa cậu động: “Đến đây, hai chúng ta cười ngứa nào!”

Hứa Trùy Nhi muốn cười, muốn đến nỗi đầu ngón chân không kiềm chế được cong cong, nhưng cậu lại không dám: “Nếu như mẹ biết em coi cậu là ngứa cười sẽ trách mắng em.” Cậu mím miệng lắc đầu, hai tay chà

xát tiêu kê kê của mình, “Mông em ngứa, rất ngứa, cậu tới đâm đâm em có được không?”

Cậu Cả nuốt một ngụm nước miếng, rất muốn được vợ “cười”, anh nắm lấy bàn tay cậu, sắc mặt mê người gãi gãi lòng bàn tay cậu: “Em tự nhắc mông ngồi lên, ngoan!”

Hứa Trùy Nhi bị cọ rất khó chịu, không còn cách nào khác đành nhấc chân ngồi xuống, lạch, táo đỏ trên giường va chạm vào nhau kêu sột soạt. Cậu Cả không nhin nổi nữa, dồn sức ngồi dậy ôm lấy cậu, lần này cũng nhau, không biết đâm vào chỗ nào Hứa Trùy Nhi, chỉ nghe thấy cậu hét lên một tiếng chói tai, phía dưới cái yếm đỏ ướt đẫm rồi.

“Nha đầu đừng ngủ, nha đầu...” Cậu Cả nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Trùy Nhi, thoải mái quá rồi, người cũng muốn ngủ. Hứa Trùy Nhi như mất hồn ngủ thiếp đi, giống như một cây bông trắng, nhẹ bay, lạch vào mộng đẹp bao la...

NỐT RUỒI BÊN MÁ

Đồng Đồng Đồng Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Phiên Ngoại

Mợ Hai vô cùng vui vẻ, gần như là nhét đứa bé vào trong lòng Hứa Trùy Nhi: “Chị xem đã năm năm rồi, chị còn chưa có đứa con nào,” mợ Hai xoa mái tóc lưa thưa của con mình,” thúc giục đứa trẻ chưa đầy hai tuổi: “Nhuận Sinh, gọi mẹ đi!”

Một đứa trẻ mềm mại, Hứa Trùy Nhi cũng không dám dùng sức ôm, áp bé con vào ngực, cậu ngửi được mùi sữa nồng đậm: “Tôi nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt,” cậu hơi xấu hổ, “Nếu như nó muốn mẹ, tôi sẽ đưa nó tới chỗ cô.”

Mợ Hai cười lớn, cười đến nỗi chảy cả nước mắt: “Đừng tìm tôi là được rồi,” mợ Hai đi ra ngoài, vẫy khăn tay với Hứa Trùy Nhi, “Cho chị với anh Cả làm con thừa tự, từ giờ tôi là thím của nó rồi.”

Bên ngoài, cậu Cả và cậu Hai đang nói chuyện với nhau, thấy mợ Hai đi ra, cậu Cả gật đầu với hai người rồi bước vào phòng. Nhìn thấy Hứa Trùy Nhi tay chân gượng gạo bế đứa nhỏ, đứa nhỏ đang khóc rất to, khuôn mặt non nớt, giọng nói non nớt đòi mẹ.

“Làm sao bây giờ,” thấy đứa trẻ khóc nước mắt tràn bờ mi, “Hay là... hay là mang trả lại,” cậu cẩn thận đỡ đứa bé, ngốc ngốc dỗ dành đứa trẻ, “Em thấy mẹ nó cũng rất buồn.”

“Cô ta buồn?” Cậu Cả không thể nhìn nổi Hứa Trùy Nhi đau lòng một chút nào, nhận lấy đứa bé, giơ lên cao, “Cô ta chỉ mong sao tôi nhận đứa trẻ này làm con, đợi tôi chết rồi, cả gia sản họ Ngụy này đều thuộc về nó!”

Hứa Trùy Nhi thấy đứa nhỏ ngậy người trũng đôi mắt to, dường như bị dọa ròi: “Cậu, cậu mau trả lại cho em,” cậu như cướp lấy đứa trẻ ôm lại trong ngực, nén giận nói: “Sao cậu lại hù dọa đứa nhỏ!”

Thằng nhãi con lúc này mới có phản ứng, mếu miệng, oa oa khóc lớn. Vừa khóc, vừa rúc mặt vào trong lòng Hứa Trùy Nhi. Hứa Trùy Nhi đau lòng, nâng niu đứa nhỏ: “A, đừng khóc nữa, Côn Nhi không khóc, mẹ thay con đánh cha,” vừa nói, cậu vừa đánh vào bả vai Lão Đại.

“Em gọi nó là gì?” Cậu Cả nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cậu, nín cười sát đến gần.

Hứa Trùy Nhi đỏ mặt: “Em cho nó một cái tên ạ...” Cậu lấy mặt cọ lên nước mắt trên mặt đứa nhỏ, “Côn Nhi ngoan, không khóc, cố họng khàn cả ròi.”

Cậu Cả từ đằng sau nắm lấy góc áo Hứa Trùy Nhi: “Cái tên này, phải nghĩ tận mấy ngày hả?”

“Nói bừa, mẹ cho em chăm đứa nhỏ mới mấy ngày,” Hứa Trùy Nhi vừa thấy đã thẹn thùng, trốn tránh anh, cẩn thận lau khóe miệng đứa nhỏ, “Sau này cậu đừng dọa nó, bị dọa ròi lớn lên sẽ đái dầm.”

“Được được được.” Anh thấy cậu thực sự rất thích thằng nhóc này, trong lòng cũng thuận theo, “Không dám dọa con của em, con của em là vàng là ngọc, không chạm vào được!”

Đây là ghen tị rồi, đang nói cho Hứa Trùy Nhi nghe. Tâm tư Hứa Trùy Nhi đều đặt lên người đứa nhỏ, không thềm để ý anh: “Ai, sao thế này,” hai tay cậu nâng cái mông nhỏ của đứa trẻ, “Sao nhóc con lại cứ cọ vào ngực em?”

Cậu Cả ló đầu nhìn, thằng nhãi ngấn nước mắt, ngón tay ngấn ngùn cố sức níu lấy nút áo Hứa Trùy Nhi, cái miệng nhỏ nhắn ướt sũng cọ vào ngực

cậu, cọ một lúc mới uất ức há miệng nhìn Hứa Trùy Nhi.

“Muốn uống sữa rồi phải không?” Cậu Cả nói.

“Hả?” Hứa Trùy Nhi hoảng hốt, ngượng ngùng che bộ ngực bằng phẳng của mình, “Mợ Hai nói trước khi đưa đến đã cho ăn no rồi mà.”

Thằng nhãi con không có đồ để mút, đáng thương lấy ngón tay nhét vào miệng, mơ hồ nói: “Sữa..uống sữa...”

Hứa Trùy Nhi vội vàng đi gọi bà vú, ôm đứa nhỏ cho bà ấy, đứng tránh qua một bên. Chưa uống được vài ngụm, bà vú nói đã phun sữa rồi. Hứa Trùy Nhi hỏi thế là thế nào, bà vú đã nhìn quen rồi nên nói: “Cậu chủ không đói, chẳng qua chỉ muốn ngậm núm vú.”

Hứa Trùy Nhi ngây thơ nhận lấy đứa nhỏ, thấy nó vẫn khóc, không biết làm sao để dỗ: “Côn nhi, chúng ta là đàn ông, không thể suốt ngày thèm núm vú, biết không, cậu cầm lấy chiếc trống bỏi đã được chuẩn bị sẵn trên bàn, “Côn Nhi ngoan, ta cho con chơi trống này, con nhìn xem cái này chơi rất vui đó...”

Đứa nhỏ khóc càng to hơn, đẩy trống bỏi ra, đập lung tung trong lòng Hứa Trùy Nhi, một lúc thì không sao, lâu dần, Hứa Trùy Nhi bắt đầu lo lắng, sợ đứa nhỏ khóc hồng mắt, vô cùng cảm thấy có lỗi với mợ Hai.

Vừa nãy dứt sữa cho thằng nhóc, cậu Cả đã tránh ra ngoài, Hứa Trùy Nhi đỏ mặt suy nghĩ. Cậu bước chân, ôm đứa nhỏ về giường, buông màn xuống, run rẩy cởi nút áo mình ra.

Đứa nhỏ dường như biết cậu định làm gì, lập tức ngừng khóc, ánh mắt đầy mong đợi. Hứa Trùy Nhi bị nó nhìn đến xấu hổ, một lúc lâu mới cởi được nút áo ra, da thịt trắng nõn lộ ra dưới hai lớp áo, trên làn da ấy có một núm vú con con.

Rất bé, đứa nhỏ vừa nhìn đã nhận ra, bàn tay nhỏ bé túm lấy vạt áo, đưa miệng lại gần.”

“Ừm!” Hứa Trùy Nhi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Miệng đứa nhỏ cắn rất mạnh, còn mạnh hơn cả cậu Cả, vừa mút vừa day, làm cho cả người cậu chảy mồ hôi lạnh.

Cậu Cả thấy bà vú ra ngoài rồi, nhanh chóng đi vào phòng, bên trong phòng không có người, cũng không nghe thấy tiếng thằng nhãi khóc, nhìn thấy màn buông xuống, anh cảm thấy rất kỳ quái.

Anh đi qua đó, không vén rèm lên mà lấy đầu ngón tay hơi đẩy ra một chút, lén nhìn vào bên trong. Trên giường mờ mờ tối, Hứa Trùy Nhi cúi đầu, đang dùng bộ ngực bằng phẳng của mình cho đứa nhỏ “bú sữa”.

“A, đừng nhìn...” Hứa Trùy Nhi thấy có ánh sáng, run một cái, ôm đứa nhỏ quay vào trong. Nhìn thấy cái cổ trắng trắng, cong cong rất đẹp mắt, cậu Cả đá giày leo lên giường, chui vào màn, ôm lấy Hứa Trùy Nhi từ đằng sau: “Đều là vợ chồng lâu như thế rồi, còn sợ gì...” vừa nói anh vừa đặt cằm lên vai cậu, đưa tay sờ soạng phía trước, từ từ mò vào trong vạt áo cậu.

Áo bị mở rộng, đầu vú còn lại lộ ra, nhãi con bỗng nhiên nhìn thấy, có chút hoang mang, giống như không biết nên tiếp tục ăn cái này hay kà chuyển sang ăn cái kia. Hao công tổn sức nghĩ ngợi, nhãi con vươn ra cánh tay, tham lam muốn sờ lấy.

Cậu Cả không cho, xoay người Hứa Trùy Nhi lại, nói với nhãi con: “Cái này,” anh dùng ngón tay kẹp lấy hai bên đầu vú, xoa nắn, “Là của ta.”

Trước mặt đứa nhỏ, anh cúi người ngậm lấy núm vú, Hứa Trùy Nhi không thể ngăn cản, chỉ có thể run rẩy cánh tay, nhãi con ngậy ngốc nhìn hai người họ, oa oa khóc lên: “Sữa...sữa!”

Nhãi con không chỉ khóc, còn đứng lên, ra sức đẩy đầu cậu Cả ra, bộ dáng sốt ruột ấy, giống như đang cùng cha nó giành lấy bảo bối.

“Ai, đứa nhỏ này,” cậu Cả thả ra, buồn cười chọc chọc đầu đứa nhỏ, còn làm nũng với Hứa Trùy Nhi, “Mới có tí tuổi đầu mà đã đòi giành với ta, lớn lên không biết sẽ thế nào!”

Hứa Trùy Nhi không lo kéo áo, chỉ quan tâm đứa nhỏ, lạnh nhạt nói với anh: “Cậu còn ăn hiếp Côn Nhi, em sẽ giận cậu!”

Cậu Cả vươn tay ôm lấy Hứa Trùy Nhi vào lòng, đê cậu xuống giường hôn lên, cũng giống như bình thường, cắn mút đầu lưỡi. Nhưng Hứa Trùy Nhi lại sợ bị đứa nhỏ nhìn thấy, vô cùng xấu hổ, cậu nhỏ giọng cầu xin: “Đừng làm loạn...Côn Nhi còn đang nhìn đấy...”

Cậu Cả càng ôm chặt hơn: “Nó còn nhỏ, không hiểu gì đâu.”

“Nó đã biết nói rồi,” Hứa Trùy Nhi tránh khỏi vòng tay anh, “Nếu như nó học làm theo, em không còn mặt mũi nào nhìn người khác, bố mẹ ruột của nó sẽ nghĩ em như thế nào, nếu như mẹ không cho chúng ta nuôi nữa thì sao?”

Cậu Cả thở hồng hộc buông tay ra, vừa mới buông ra, đứa nhỏ liền chui qua cánh tay anh, bàn tay nhỏ bé túm lấy cổ tay Hứa Trùy Nhi, giống như sợ hãi, nhưng lại phùng má, hung hăng nói với cậu Cả: “Xấu! Người xấu!”

Cậu Cả nhìn nó, lại nhìn Hứa Trùy Nhi, vừa tức giận vừa tủi thân nói một câu: “Nói với bà vú, buổi tối nhất định phải mang nó đi.”

Hứa Trùy Nhi không nghe: “Có đứa trẻ nào không cùng ngủ với cha mẹ không,” cậu lấy chân đá anh, ý tứ muốn anh xuống giường, “Hai ngày tới Cậu ngủ ở sương phòng đi.”

Cậu Cả ghen hợng nhìn mẹ con hai người, lòng khẽ run lên, thẳng oắt con tương lai lấy gia sản của anh cũng không nói làm gì, sao hiện tại còn muốn giành vợ với anh!

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31: Phiên Ngoại](#)